

אֶתְנָחָרֶל שְׁמִיטָה יִשְׂרָאֵלִית

תש"ה

אמנת שמיטה הישראלית

מצוות השמיטה שהנחילה תורה ישראל לעם היהודי חיבבה כל קללי בארץ-ישראל לנוטש את שדהו אחת לשבע שנים, להפкар את פrootיו, מתחת לאדמה ולבני הארץ מנוחה ולאפשר לכל אדם להיכנס לשדה וליטול חלק מברכת הארץ.

בשנה זו גם התבטלו החובות הכספיים, והאנשיים קיבלו הזדמנויות ל"התחלת החדש" במישור הכלכלי והחברתי.

קשה שלא להתרשם עמוק האידאה ומוגבה השאייפות שמציגת לפניו שנות שמיטה. בשנה זו הרcosa הנז החוץ הכל, הזמן אינו דוחק והטבע הינו הרבה יותר משאבים לניצול. שנות השמיטה מציגת לפניו חופה רווית אהבת הארץ ואהבת ארץ ישראל, המבקשת לפחות את איזות החיים בכלל המערכות, במאז ציבור מיוחד במינו.

שנה של מעורבות חברתיות, של התאחדות רוחנית ומוסרית ושל התבוננות סביבתית מעמיקה. שנה של אהווה, תרבות, רוח, משפחחה וקהילה. שער בזמן הנפער אחת לשבע שנים וקוראת לחידוש הברית בין האדם, החברה והאדמה. שנה המשaira את רישומה על שש השנים שלאחריה.

מתוך הכרה כי שנות השמיטה היא ערך יסוד בחינוך האדם בישראל, ומתוך הבנה כי עם שיבת העם היהודי לציון מבקשת השמיטה את הגשמהה בזמן זהה, אנו מבקשים לפעול יחדיו על מנת להחיות את שנות השמיטה ולקיים שנה חדשה משמעותית בחיה היחיד, הקהילה, החברה והאומה.

יענט קרמר,
מנכ"לית יוזמת
"shmיטה ישראלית"

"shmיטה ישראלית" היא יוזמה מבית ["טבע עבר"](#), ארגון שעוסק בחיבור בין חלקו החברה הישראלית דרך תעשייה, והוא נועדה להחזיר את השמיטה לסדר היום של כולנו ברחבי ישראל, משנה של התבוננות עצמית ועיסוק מוגבר בנושאים של חברה, סביבה, קהילה ורוח. שאלתנו הייתה כי כל אדם בישראל ידע כי אנו בשנות שמיטה, וכל מי שירצה יוכל למשתמש בתשובה בחיהו, בדרך המתאימה לו ולתפיסט עולמו.

לשם כך הובילנו מהלך הסברתי וחינוכי, הנסנו ידע והזדמנויות לעשייה חיובית, חיבורנו בין רעונות טובים ובין אנשים טובים, וכי ענו לקידום פעילות היונקת מערכי השמיטה ומגבירה את הטוב בחברה הישראלית.

ARIOU HASHKAH של "shmיטה ישראלית" התקיים או רראש חדש שבת תשע"ד. 120 מנהלי ארגונים ומוסדות ישבו בעשרה 'שולחןאות' אגולים' אופרטיביים, על פי נושאים הקרובים ללבם ולחומרם פעילתם, וחשו ייחד על תרגום רעונות השמיטה לעשייה. שלושה שבועות אחר כך התקיים אירוע מוקדם בכנסת. שלושה שרים וחמשה-עשר חברי כנסת מכל ה派, התהברו לרעיון והביעו תמיכה. הפעולות עצמה הייתה במספר שלבים:

קדום שנות השמיטה קיימו שורה ארוכה של כנסים, סמינרים, ימי עיון וערבי לימוד, שנעדו להביא את הרעיון לתודעת הציבור. במקביל הובילו הממשלה קואליציות בין ארגונים, ימים חברתיים, אנשי רוח ומוסדות ציבור לטובות פרויקטים משתפים בתחוםים שונים. במקרים רבים, שיתופי הפעולה לעולם לא היו קורים ללא התווך והחבר שלנו.

במהלך שנות השמיטה נדרשה המתמדת של הגללים וה下さいיה. כמו עוד ועוד יוזמות, ו"shmיטה ישראלית" עודדה והעניקה תמיכה על ידי פרסומים, העלאת חומרם פרקטיים ולימודים באינטרנט, יצירת קשרים, ואף מענק כספי ראשוני באמצעות תחרות

["חולמות של שמיטה."](#)

"AOHAL SHMITA ISRAELI" שלו נدد במשך השנה ברחבי הארץ, מדרום לצפון, כשהוא מאפשר לציבור להתכבד בפירות וירקות בקדושים שביעית), לעין בספר איcotות מתוך ספרייה חינמית, ובעיקר לחותות "חוויות שמיטה", של התרגשות באמצעותם, שתיתת תה צמחים ושינה על חלומות חברתיים.

סיימנו את השנה במסע בן שלושה ימים, מTEL אביב לירושלים, ברובם, כאשרנו מחתמים אישי ציבור וdot על "אמנת הקהיל" הקוראת להטמע את לחיי השמיטה ולפעול לחיבור ואחדות בין חלקו החברה הישראלית. ל"shmיטה ישראלית" היה הד עצום, מעל ומעבר למשוער. הרעיון שלhabב אנשים מכל חלקי החברה והתגלל לכיוונים מפתיעים, עד כדי כך שלא הצלחנו לעקוב אחר כל הנעשה.

"אסיף shmיטה ישראלית" הנה ניסין לחתה הד ל"כל הטוב הזה", ולהתעד יוזמות וסיפורים של אנשים שהشمיטה נגעה בנפשם והובילה לשינוי בחייהם. מגוון רחב של גברים ונשים, במגוון דתיות ובמגוון גילאים, שהובילו עשייה (או אי עשייה) בשנות השבע, שיתפו אותנו בחווית ובתובנות שלהם. דרכן ניתן להתרשם מפרטם קטנים בתמונה העשירה והגדימה של "shmיטה ישראלית" תשע"ה. ה"אסיף" הנה מקוון, כך שלא יגמר לעולם...

אנא ראו זאת כהזמנה אישית - שילחו לנו את הסיפורים שלכם, דוחו לנו על העשייה שלכם, סייעו לנו במפעל העצום של הפיכת שנה טובה לשנת השמיטה לאבן דרך מוחזרת בחברה הישראלית, שמשארה את כולנו קצת יותר טובים.

书记處長的談話

ראובן ריבליין

זה עתה הסתיימה שנת השמיטה תשע"ה. השמיטה דורשת מatanנו לעשות הפק מטה שדורשת מatanנו הכלכלה המודרנית. בעוד המשק הגלובלי מצוי בשלוט ולכוש, הרי שבשנת השבע מצוי לנו לשמות, ולשchor. שמי פנים לשמיות: "שבת הארץ", שמיטת החקלא, ולצד שמיטת הכספים. "שבת הארץ" מדגישה את הצורך במנוחה לאדם, לעבוד, לבני החיים ולאדמה. שמיטת הכספים מותברת אוננו להיבטים הכלכליים-חברתיים של צדק, שוויון וערבות הדדית. מכלל מצוותיה שנת השבע מלמדת אוננו שישנה דרך אמצעית. הבשורה היהודית המהפכנית היא שאפשר להכיר בעוצמותו של השוק הכלכלי ובכוחה של "ידו הנעלמה", ובתווך כך לא יותר על צדק, לא להניח מאחור את החמלה, לא לשכוח את הענווה ולא להתחמק מהיכולת לראות את الآخر.

בשונה מקודמתה, שנת שמיטה זו, אופינה בדיוני עמוק ועשיה נרחבת בתחום הערבי-חברתי, לצד השיח ההלכת-חקלאי. בשנת השמיטה שחלפה, מלאה הארץ דיונים ועשיה בנושאים חברתיים וככלכליים הנוגעים לדמותה ולפניה של החברה בישראל. כיום נראה שהציבור הישראלי בשל ונוכן יותר לאמץ אל לבו את מכלול ערכי שנת השמיטה מכנה משותף, מכונן ומכונן את זהותה של כל החברה. אני מקווה שגם בשנים הבאות ימשכו השיח והפעילות במטרה לזקק ולהזקק את דמותה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית, המוחיבת למורשתה ולעתידה המשותף, לאורחיה למשאבי הטבע, לערכי האדם והאדמה.

ראובן ריבליין
נשיא מדינת ישראל

"לאן רץ ערב"

הזקה ל"شمיטה ישראלית"

[לאן רץ ערב](#)

סעיף "蹇" – יסוד קוייה כהנורא

ו.ג.ר

◀ 7 בום" בתחנה הראשונה בירושלים, סדרת אירועים מודיקליים עם אנשי השראה בנושא השםיה

ו.ב.ט

◀ הוצאת סדר טו בשבט מיוחד לשמייה, חולק ב-20,000 עותקים ונערך כ-200 סדר טו בשבט במוסדות חינוך וקהילות ברחבי הארץ.

ו.מ.ש.פ.ט

◀ כנס שמייה אקדמי במכלאת שער משפט

ו.ג.ו

◀ תחרות "חלומות של שמייה", פרויקטים חברתיים וסביבתיים ברוח שנות השבעה ברחבי הארץ ב-100,000 עותקים

ו.מ.ל

◀ הוצאה עלון: כהארץ מתעוררת", חולק ברחבי הארץ ב-100,000 עותקים

ו.מ.ר

◀ אירוע פתיחה של אוהל שמייה ישראליות במסע מתחברים יחד בדרכם לירושלים

ו.ג.ו

◀ סדנאות שמייה לקבוצות מחו"ל

ו.ב.ט

◀ מסע מתחברים לחברה הישראלית ברוח שנות השבע. יומיים של מסע בעקבות חזון השמייה ומימושה בארץ

ו.ג.ו

◀ הצגת שמייה ישראלית בחו"ל - בכנס אקספו במילאנו, ובניו-יורק

ו.ג.ו

◀ סיום קורסי חובבי שביעית, קורסי פעילים לשנת השבעה

ו.י.יר

◀ ציון פרשת בהר- פרשת השמייה, במגוון קהילות ובתי כנסת

ו.ג.ו

◀ הוצאה ברכת האילנות חגיגת לשנות השבע, ועריכת טקס ברכבת האילנות ברוחבי הארץ

הפרק השני "לנינה ומרגריטה"

הרב מיכאל מלכיאור

הלב של השמיטה הוא באיזון ביןינו לבין העולם. אני רואה את השמיטה כמאזנת בין הקווים שלנו, לבין משקודוקודי הם: חברה, בורא, טבע. השמיטה מוחזירה את הARMONIA לחים שלנו, יוצרת קשר חדש בחברה, מתקנת את הקשר עם הטבע, מחזקת את הקשר עם הבורא. בכך ש שנים אנחנו רצים והוא את האיזון עם שלושת הגורמים האלה. לכן נדרשת לנו שמיטה בשונה השביעית. כמו השבת שמשייבת האיזון הפרטני לחוי האדם. כך השמיטה משיבת את האיזון הלאומי לחוי החברה כולה.

בין עיסוקי השוננים, אני נשייה "טבע עברית" והייתי בין הגוי רעינו" שמייטה ישראליות". החזון שלי ב"שמייטה ישראלית" היה שחברה שוויונית. אני מאמין בחצבת רף גובה למטרות שלנו, אך אנחנו לא בהכרח יכולים לשנות הכלול בתאחת. יש הבנות שחברה שוויונית. למשולש" - חברה, טבע, בורא - שנולדות מהשמייטה. אנחנו צריכים לשים אותן בפנינו כמטרות ולהתמקד אליהן.

כך בעניין הבנה שהאדמה לא שלנו. השמייה מלמדת אותנו לכבד את האדמה, לא לנ蒿ג בה כבעליהם, לשמר עליה ולא לבלע אגנונו למדים מכך שאנו צריכים רק תושבים ארעים על האדמה שישיכת לבורא, והלימוד הזה מעצם בנו את תחושים הענווה התודה על מה שניתן לנו. מכאן אנחנו לומדים כיצד לנ蒿ג בשכניינו. מתוך הבנה שהאדמה היא לא שלנו ולא של שכניינו, אנחנו עושים שלום.

העקרונות הנפלאים של השמיטה יושמו ונלמדו בשנה האחרון, בזכות הפעולות של "שמיטה ישראלית", במסגרת שנותן וצמחו מיהם יזומות נפלאות. אניחוש שאנחנו יוצרים כך תקון, מתפרקבים לחברה טוביה יותר.

על חזון "שמיטה ישראלית" התחלנו לדבר בשלהי השמיטה הקודמת. דיברנו על הדרכים להפוך את השמיטה - שבחו
מאוד מצומצמת ומוגזרת - לעניין שייהי משמעותי לכלל הציבור הישראלי. لكن גם נבחר השם "שמיטה ישראלית". ודו-
לחולש שינוי בכל החברה הישראלית. כאשר אני מסתכל עכשווי, לקראת סוף שנה שמיטה, במה שהשגנו, קשה ל להגיד שה-
שרצינו. "שמיטה ישראלית" לא השפיעה באופן שונה את החיים של כלל הישראלים בשנה זואות. עם זאת אפשר בהח-
שלשימיטה היהתה השפעה רחבה. הרעיון הגיע ליותר אלפי אנשים דרך מקומות העבודה, שיעורים, בתים ספר, קהילות ועוד
וأنשים שלא "שמיטה ישראלית" וכל הארגונים שהצטרכו לויזמה, לא היו בכלל מגיעים אל רعيונות השמיטה, לא היו
אנו לישום שמייננו בהיכם

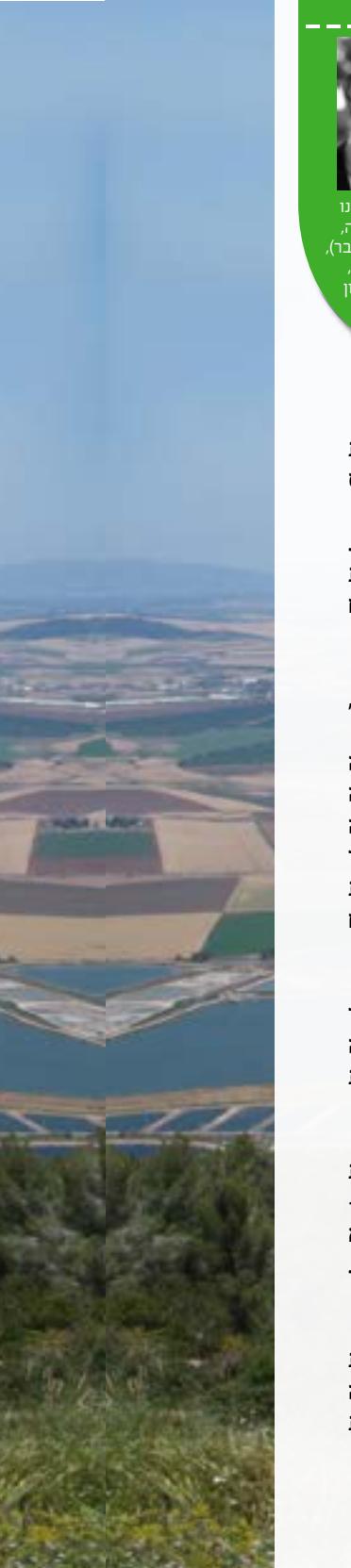
החויה הכי מוגשת עבורי בשמייה הייתה לשמעו סיפורים של מי שפעלו לעשותות שנייה באופן אישי או חברתי, כתוצאת ערכי השמייה. בקהליה שלי סיפר לי בעל מפעל סנדוויצ'ים שהחליט לצמצם את השימוש בנייר במפעל 25 אחוזים מלימוד על השמייה. שמעתי המון סיפורים כאלו, קטנים וגדולים, וראיתי איך השמייה התגלגה למקומות שלא יכין בששוד גניון רביעון

בשבילו, העיסוק בשטיטה מגע מותן לתפיסת העולם היהודית שחוונכת לתוכה. תפיסת עולם יהודית חברתית, שצומחת לאור התחדשות היהודית בישראל היום. גם ההתusalem שליל לאורך השנים במוחיובות הסביבתיות היא מימד בזוזות חברתיות של. כל הדברים האלו הצבירו ייחודי וממצוין בטויו בשטיטה. השטיטה היא "היהלום שבכתר" המצוות התלויות נינן יותר לעסוק בשטיטה רק בפן המצויץ התיאורטי. ישנה התחדשות יהודית בארץ. ישנה התעוררות חברתית. ישנו חינוך מותן לארונות בשטיטה את הלב הפועם של חברה בעלת זהות יהודית חברתית סביבתיות.

במחוזיות השמייה, לכל שנה יש את הייחוד שלה במעגל השנה. בשש שנים הממשה אפשר לפתוח את הייחוד זהה כהה השמייה הבאה. ב- "טבח עברי" העוסק במצוות החוליות בארץ, חלק מההנה של הקרכע הישראלי לשמייה הבאה. בשמייה עקרונות שבוכום למד אותנו כיצד צריכים להיות כל השנים. אנחנו צריכים לחת את ניחוח השמייה לתוך

הכנס הראשון של "שמיטה ישראלי" You Tube

נָהָרָה

תהיילה שפר

חברי את הרעיון, הייתה התגיות מכל עבר. הזמן היה זמן פורים והותיר מרוחה עשייה. גילתי נכונות רבה מכל אדם וארגון שפניתי אליהם לתמיכה. התודעתי לרשת המופלאה של חברים שעמלו איתי ייחודי להרמת העבר. כל אחד תרם את כישורי הייחודיים, בתחום המדויק שהוא נכון לו, וה喆לה הייתה רבה. נפעמתי מהקלות היחסית שבה הדברים התנהלו, היה נדמה שהעולם כולו חיכה לערב זה וברגע שהורמה הכפפה, הכל זרם ונותר רק לשbez במלאת מחשבת את החלקים השונים.

הערב עצמו היה מרכיב שלושה חלקים. בחלק הראשון התקיימו הרצאות בנושאים של צדק בהקשר של מזון. ניצול עובדים זרים, כשרות קהילתית, צמחנות, שימור זרעים מורשת ועודו. החלק השלישי התמקד בהקשר של השמייה ו"מזון צדק" וגם בו התקיימו הרצאות וסדנאות בנושא. במהלך כל הערב היו דוכני הסברה של ארגונים שונים העוסקים בתחום. החלק השני, שהיה במרכז הערב והיה עיקרי, היה סעודת "מזון צדק" ענקית.כניסנו את כל הנוגדים באלים שוחאר או נור לבבד והתישבנו במעגל ענק על הרצפה. במרכז המעגל הונחה קערת פירות וירקות והתחלנו את הסעודה במדיטציה על המזון שאנו עומדים להכין לאגפינו. המזון הגיע אלינו מתרומות של חוות אורוגניות שאינן פוגעות בטבע או מנצלות אתعبادיהם. הרעיון היה שנוכל לעבור מדיורו על עולות, לשיח של הדיה. הודיענו ביחיד על המזון, בשירה, בריקוד, ברכה. הודיענו למקורות השוניים של המזון: הטבע, האדם, הקהילה

וְאֱלֹהִים. הַיְתָה רוח שֶׁתְּרוּמָה בָּאָלוֹם וְנִזְנוּ הָן בְּגֻפָּו וְבְנֵשָׁם מִזְוֹן שְׁכָלוּ צָדָקָה. אֲתָה הָרָעָיו שֶׁל "מִזְוֹן צָדָקָה" אֲנִי לֹא יָכוֹלָה שֶׁלֹּא לְקַחַת אֵתִי לְשָׁשׁ שְׁנָתוֹת הַמְעָשָׂה. הַחוּווָה הַקָּהִילִית שְׁנוֹצָרָה סְבִיב הַעֲשִׂيهָ שֶׁל הַעֲרָבָה, וְהַחוּווָה הַקָּהִילִית שְׁנוֹצָרָה, גַּם אִם לִזְמָן קָצָוב, בֵּין הַזָּרִים שַׁהְגִּיעוּ לַעֲרָבָה, מַלְמָדָת אֲוֹתִי שֶׁזָּה אָפָשָׁר. נִתְּן לִיצְרוֹ מָרוֹגָה קָהִילִית שֶׁל חַבְרָת צָדָקָה. אֲנִי מִזְוֹהָה שְׁהַגִּיסְיוֹן הַזָּה יְתַנֵּן לִי אֶת הַכּוֹחַ לִמְשֹׁשׁ אֶת הַחַזּוֹן הַגָּדוֹל יְתַר שְׁלִי, הַקְּמָה שֶׁל חַוָּה חִינּוּכִית וַחֲנִיתָה עַל בְּסֵיס הַרְעָיו שֶׁל מָאָרָג קָהִילִית שְׁמָנִיב שְׁפָעָה. הַדָּרָךְ דּוֹרְשָׁת עֲבוֹדָה רְצִינִית עַל הַמִּידּוֹת, בְּפָנֵי האֲשִׁי וּבְפָנֵי הַחֲבָרָתִי. אֶבְלָחָשׁ הַבִּיקּוּרָת שְׁבָחָרָה שְׁלֹנוּ מַעַיד שְׁהַשְּׁאֵיפה הִיא לָשֶׁם. יְשַׁרְצֵן לִיצְרוֹרָה צְוֹדָקָתָה, וְהַעֲיקָר הַוָּא בְּרָצָנוֹן. אֲנָחָנוּ יְתַר וְיְתַר מַתּוֹדָעִים לְכָךְ שְׁהַתְּשׁוּבָה הָיָה "אמָא יְשָׁחַת". אֶמְאָא אַדְמָה. וְאֲנָחָנוּ כּוֹלְנוּ חָלָק מִמְּנָה. מָאָרָג אַינְסּוּפִי שֶׁל קִיּוּם שְׁמַתְחִיל וּנְגַמֵּר בְּאַדְמָה.

A close-up photograph of a variety of fruits. In the foreground, a bright orange fruit, possibly a mango or a citrus fruit, is partially visible. Behind it is a red apple with some green on its skin. In the background, there are several green grapes hanging together. The lighting is soft, highlighting the textures of the fruit skins.

תහילה שפר עוסקת בחינ
סביבתי היהודי רוחני, וכך
בחקלאות, מנהצת סדנאות
ווגותם

בכיתה ג' למדנו בשיעור לשון את החידה המוכרת "אםא יש רק אהת". ליד פותח את המקרר, מוצאת ב��יצה אחת, וקורא בקול: "אםא יש רק אהת!". האם הילד התכוון שיש רק קציצה אחת או רק אמא אחת. הקשתה המורה. היום אני מבינה שההשתובה לא טמונה ברזי השפה, אלא תליה באופן עמוק שלנוון כלפי מעונן. האם הילד הביע טוניה על כך שיש רק קציצה אחת, או שהוא הוקיר תודה לאמו ושיבח אותה על המזון. האם גם אמרה שואלים "מה יש לאוכל?" כשאנחנו פותחים מקרר ונעים מיל מיל מדפים מלאה המדומינית ושאינה מדומינית, וחומר סיפוק פיזי ונפשי מהמזון, הם חלק מהחוויות המציאות של האנוש ברעב. ההיפוך של המצב הזה הוא ברגש ההודיה.

כראאה שחרדה ממחסור באוכל זה לא עניין חדש לעם היהודי, עוד מיימי נודינו במדבר היו אבותינו מעת את השומים והבצלים לא שכחנו להם עד היום. אבותינו אף התייה גירסה משליהם לשאלת "اما, מה יעשה השמייה, פונים בני ישראל לאמא-משה ושאליהם "מה נאכל בשנה השבעית?". לכארורה, התייה להם סוכלים בשנה בה לא ניתן לגדל דבר בתבריה חקלאית? הסנה ל兆פתה רעב היא ממשית. רק שפסוק קדום ישראל "וונתנה הארץ את פריה ואכלתם לשבע". השאלה מה נאכל באה מיד לאחר הבטוחה לשפע ושובע, על הקציצה האחת. התשובה של אלוהים היא אתנובות השנה הששית תספיק לשולש שנים. אי אפשר כדי ישועה ייר בזאת. וזה דורש התרגנות או במילitch אחרות: רבי ישראל חביבנו

שנומיניה היבוט היא לא אפשרירם מוצחים מונחים
שובע. לעומת זאת, היום, הדרך בה החברה שלנו מתמודדת עם השאלה "מה נאכל?", היא בצלירת הה-
חברה הרובע, הוא שואוגת החבריה ייחודי. זה צורך אישי וקהילתי אחד. חברות צדקה היא חברה שמייצרת
השביעית, יהיה ניתן לשם. בחברה ששותות אף אחד לא עלה על דעתו לנצל את משאבי הקרן ע-
ומcobדים בכל שנה, ניתן לשמות. רק כאשר כל יידל בשתו לא רק מה שהוא זוקן לו, אלא גם מה ש-
האחר בשנות המעשה, הוא שמאפשר ששיתנה בשנה השביעית. רק בחברה בה "האחר", האדם, בעי-

מגיל צעריה היה לישוק בשאלת מה נכון לגור, ומה אני מזינה את עצמי. הפקתי לטבעונייה בראשית הקפודות שוננות בהלכות כשרות. באופן פשוט הגור שלנו הוא פירוק החומרים של מה שאחננו אוכלנים. ברווח מהמהות של המזון שנכנס לנו פנו. אם אני אוכלת דבר שאופן הייצור שלו מוחל בסבל, אני מחדרה לתשדושה כדי לייצר את המזון הזה. בקץ האחרון צחתי לעובד ולמדוד בחווות פרמקל'ר היהודית בaczfan לראשונה לתנועה עולמית בשם "מזון צדק" (בלועזית Food Justice). בבסיס התנועה הרעיון לפועל באיזו מזון בריא לכל אדם באופן שוויוני, בלי ניצול ופגיעה באוכלוסיות מוחלשות ובסבירה. גם החווה עצמה וכל המזון שלו עבר בדיקה קפודנית אצל השף, שאסר להכנס למטבח קינואה, חלב שקדים ואגוזי קשי, והשתנית של עולות הניצול. במקרים זה אכלנו מזון טרי שגדלו בו עצמנו, החלפנו עם קלאים אחרים תזונה או רטביות לא דבש-שוינו מחרבחים לא פוט אדמה גונדוולו ולא גREL ויצול וורדין

החויה הוצאה בעבוריו השוראה גדולה לאופן בו ניתן להיות בקנה מידה רחב ועדין לכונן חברה צודקנית השוממת. אקטיביטית וחולמת משכבר, לא יכולת לשמר את ההתלהבות לעצמי. באחת מנשיעותי הווילם של ירושלים הבריק בירעון ליקים ערבית לימוד גדול לשבעות בנושא של "מזון צדק" ושמיטה.

טאייה – היקום חל

הרב יוסף צבי רימון

הרב יוסף צבי רימון, הוא רב שכונת אלון שבות דוד, ובתי המדרש האקדמי לב' וראש בית המדרש של'ו, מיסיד והוא ב"מרכז הלכה והוראה" מורה ריבית.

בשנת תשס"ז הייתה בארץ הברית לכמה ימים בכדי לאסוף כספים לארגון של "מרכז הלכה והוראה". אחד מכיר את אחד הימים, בשעות הצהרים, מצאתי את עצמי רעב באמצע ניו יורק, בין פגימות. כל אחד מכיר את מהרתו בניו יורק בסיבות דומות, אני מכיר את מקומו ונוי יורק אינה מוקני. למרות שהייתי כמה פעמים בניו יורק במשך שנים, אף ידעתי מדברים מהמקום הכספי שם, אלא אם כן נתקל אני במקורה במקום צזה. הבטי שביב וראיתי חנות גדולה – ספר של ספר הלכה והוראה.

גדול. נכסתי והסתכלתי והאם ישנו איזה דבר מכל שאני יכול לאכול. פתאום ראיתי תפוח וחשבתי לעצמי האם יש איזו בעית כשרות? ענני תרומות ומעשרות – אין בעיה בחו"ל, ערלה? ספק ערלה בחו"ל מותר. נטע רבע? גם אלו אין צורך לחושש בחו"ל בנسبות אלו. ואז חשבתי: מה יש בפרי זהה? אין בו עניינים של תרומות ומעשרות, ספק ערלה בו מותר – זה פרי ריק, חסר כל. איבדתי את התיאנון שהיא לי והזהרתי את התפוח. הייתה לי עגמת נשך כל כך גדולה, שלא רציתי לאכול את התפוח.

ברוך השם זוכים אנו בארץ לאכלי מפירות הארץ, שיש בהם קדשה מיוחדת. שמיטה זוכים בזכות נפלאה – לאכול גם פירות שביעית, שלדעת הרמב"ן יש באכילתם אפילו מזווה, אך בכל מקרה ברור שיש בהם קדשה; זכות זו צריך לשמשה בה ולשאוף לאכול כמה שייתור פירות קדשות שביעית. יש להחלה לרעג שבו נזכה לאכול פירות שיש בהם גם קדשות הארץ הzdmonot להוו קדושה של שמיטה. שמיטה היא הzdmonot להוו קדושה. המיכל שבו נהוג להניח את שרויות יקות ופירוט השמיטה, נקרא אצלנו "קדשות שביעית ולא" פח" שמיטה". המילים "פח" ו"shmitemah" אין הלוות זו את זו. חוות השמיטה של היא לא חוות של "פח", של ביזון. זו חוות של קדושה. על ידי היגיון הקדושה של המזון. מתפסות השמחה והקדושה בבית.

ערכי השמיטה יכולים לצאת מהבית אל החוץ. זאת גם הנחת היסוד של מצוות השמיטה. בשנת השמיטה צריך לעסוק באופן מיוחד בתחום. הנתינה היא לא של החזקים בחברה לפני החלים. השdots כולם מופקרים. גם העני שיש לו עץ אחד בלבד, מפקר. כולם נתונים וכולם מקבלים. כולם מגלים בתוכם כוחות חדשים של נתינה. ברצוינו, במרכז הלכה והוראה, לחבר קהלים רחבים עם ישראל לערכי השמיטה, ועל כן יי'זמו בשנת זו את מיזם "הפרקת שעות". כל אדם הזמין להפרק שעה מזמנו למען עשייה, נתינה וחסד. אל המוקד שהעמדנו לשם כך, פנו אנשים שרצו להפרק שעה בשבוע מmagazim שונים בחברה. המוקדים שידכו בין הפונים לבין ארגונים ומקומות שנזקקו למתנדבים. כך ייצרו חיבור בין אלף אנשים בחברה הישראלית. דרך ערכים של נתינה וחשיבה ועשיה למען הזולת.

דרך נוספת שפעלנו בה לקרב את הציבור לערכי השמיטה היא [פארק השמיטה](#) שהקמנו וחנכנו השנה בגין הבוטני בגבעת רם. פארק השמיטה מגדים כיצד החיבור בין החברה המודרנית וערכי השמיטה יכול להתקיים ולענן את הקהיל הרחבה. רובנו לא חקלאים וחשוב שגם מישלא חקלאי יושפע מערכי השמיטה ויקבל את הטעם המייחד שההדות נתנה לנו בשנה זו, שנה שהופכת את כולנו לתובים יותר, מוסרים יותר וערcis יותר. הפארק מאפשר סיור מקוון עם ניוט סולארי בעקבות משימות ומשחקים המלמדים על נושא השמיטה. דרך מקורות, מפגש עם הפנים החברתי והחקלאי וצפיה ב严肃, נפגשים המבקרים בגין עם ערכי השמיטה לעומקם. בסיום הסיום מופיעים ל"ע"ץ המעשימים הטובים" שבו מתחבש כל מבקר בפארק להחביב בפני עצמו על קבלה טובאה אחת של תניה וחסד. כך החוששת ההעתולות אינה גמורה ונינתן לחתה לשינגרה החלות למעשה טוב. מוגש לראות את הפתקים השוניים שנותלו על ידי מבקרים מקומו ונוי יורק אינו מוקני. השם פתקים בכלל השפות: עברית, ערבית, אנגלית ואף יפנית. החלות של ילדים, מבוגרים וחילים. השמיטה מביאה את כל העם לעסוק בערכיהם ולהשוו ולהתבונן لأن הוא רץ בשאר השנהים.

במושור האיסי השמיטה מלמדת אותנו את רעיון הויתור. כאשר נלקח מהשדה שלנו דבר מה ואנחנו שותקים, אנו מותאמנים בויתור. זה ערך חשוב לישם בחינוי, בכבישים, בזוגיות, ביחסים, ביחסים, ביחסים. כאשר הנתינה נעשית כשאין בעליים לדשד, תחוות העליונות כלפי המקבל נעלמת. שנת השמיטה אכן מלאה בעודם רבים מהם ניתן ללמידה ויש לקחת ולממש בחינוי בכל שנה.

מאז שנת תרמ"ט, ואולי מאז בריאות העולם, כמעט בכל שמיטה היו מריבות. שמיטה תשע"ה הייתה חריגה בכך שלא רבו עליה" כמעט על מריבות וגם מריבות שעלו דעכו מיד. להיפך, שמענו על הזדהות, על שותפות, על התעניות, גם בזיכרון דתי וגם בזיכרון חילוני ואף בזיכרון חרדי. יש מקום לחשוב על הגורמים לכך, ואני חשב שהעובדת שכמה גופים דאגו לדבר בצהורה חיובית ואף אילו מזווה, אך בכל מקרה ברור שיש מה שייתור זכות זו צריך לשמשה בה ולשאוף לאכול שבו נזכה לאכול פירות קדשות שביעית. יש להחלה לרעג שבו נזכה לאכול קדושה של שמיטה. השמיטה היא הzdmonot להוו קדושה. המיכל שבו נהוג להניח את שרויות יקות ופירוט השמיטה, נקרא אצלנו "קדשות שביעית ולא" פח" שמיטה". המילים "פח" ו"shmitemah" אין הלוות זו את זו. חוות השמיטה של היא לא חוות של "פח", של ביזון. זו חוות של קדושה. על ידי היגיון הקדושה של המזון. מתפסות השמחה והקדושה בבית.

שאנשים מאוד רוצים לתת. כולם מתחפשים קהילתיות, נתינה, דרך לצאת מהמרוץ ומהנכור. העשייה יחד היא השובה. המnisין של בפרויקט זהה השנה, הבנתי שאי אפשר להיות בלבד. היחד, העשייה והנתינה למען ועם האח'ר, הם בעצם שמיות. לקרהת השמייה הבאה, אני רוצה להיות מוכנה עם הפרויקט של "שעת שמייה", ומוקוה שיצטרפו אנשים רבים לעשייה מתוך חיבור לשמייה, לעצם ולחברה.

[סרטון שעת שמייה](#)

תמר לנגר היא בוגרת מדרשת עין פרת, סטודנטית

ערב שנות השבע קיביתי מודרשת עין פרת הזמנה להשתתף בסמינריון לבוגרים בנושא שנות השמייה. הרעיון של השמייה כקסם לי עוד קודם, אבל התעניינות האינטנסיבית עוררה אותי לעשייה. במהלך שבוע גגענו לברבדים שונים של שמייה, במקורות המקראיים, במצב חברה היישרלית, בבודהיזם, ועוד. המשתתפים התלהבו מהרעיון מהרעיון היפים של השמייה, אבל בד בבד, כל המרצים העבירו לנו את המתח בין הרעיון לבין מה שקיים בפועל. המתח הזה הפריע לי. הייתה בי עיריה פנימית לעשות משהו. כך מצאתי את עצמי באחד הימים הוגה בשאלת כיצד ניתן להתאים את רעיון השמייה למציאות העכשוויות. שאלתי את עצמי "מהו השדה שלנו היום?", והבנתי שלכל איש השדה שלו. אחד נגן, אחד רקדן, אחד מורה - לכל אחד תחום ההתחממות שלו. בתוך המרוץ להישגיות בשדה שלנו, נראה לי נכון ליצור שמייה. להגדיר זמן שבו ניתן להזמין מתחם הבנה שההיגש, הפרקסה והכישורים אינם שלנו, אלא מגעיהם ממוקום גדול יותר. מכאן התגלגול בתוכי הרעיון ל"שעת שמייה" - שעת של שמייה הכירזונות שלנו לטובת האח'ר. למעשה, שעת של התנדבות פעם בשבוע, בה האדם נותן את שירותו מהשדה שלו מען הכלל.

היא לי ברור שבודאי יש כבר מי שחשב על הרעיון הזה ואוכל לחברו אליו. כאשר העלתתי את הרעיון בסמינריון בעין פרת, הפנו אותו אל הרוב יוסף צבי רimon, שהגה רעיון דומה, "בן הזמן". ואכן, נוצר בינוינו קשר להמשך עשייה. הייחוד של "שעת שמייה" הוא בכך שהוחוקים מושתנים בשמייה. לא עוד שעת נתינה תמורה שעת קבלה. בשנת השמייה אפשר רק לתת או רך לקבל, ואין התחשבות.

כל אדם יכול לבחור אם הוא רוצה לעשות משהו שונה בשנת השמייה, על ידי היתנדבות או על ידי העשרה בתחום חדש. פתחתי עמוד פיסבוק ל"שעת שמייה" וקובץ שבו אונסימים יכולים להירשם ולהציגו לשימושם את כישורים לכל המונין. הצעות היו מגוונות. בין היתר הציעו: טיפול באופנה, שיורו מתמטיקה, גליה באילת, טיפול עם הכלב בקיבוץ, שיורו רולר-בלידס, יועץ פיננסי, תיקון מחשבים, גישור, מניקור, תולדות ההיאבקות, טיפול כלכלי, ועוד. בנוסף עבדתי עם ליאור אברם, אНИיטור תלמיד בצלאל, על יצירה [סוטו](#) לרעיון. הפרויקט פורסם בעיתון "שביעי" וקיים תוצאות חיוביות.

במהלך הדרכ נתקלתי בקשימים. בגלל שהגית את הרעיון רק ערב השמייה, לא היה מספיק זמן לגיוס תקציבים. המחוור בכיסף הביא להסתמכות על עבודה התנדבותית בלבד, שהתנהלה לאיטה. ככל יום שuber הרגשתי את תקתו שעון השמייה. הימים עוברים וחולפים, ואני בתחווה שהפרויקט עוד לא זכה לתגובה הראיה לו. הייתה זקוקה לגורם מקצועי שיעבור איתי, היתי בלבד בחזית ולא היו לי את האמצעים לקדם את הפרויקט, תוך כדי שאני עובדת ולומדת באוניברסיטה.

למדתי מכך את החשיבות של תכנון קדימה, והיום אני יודעת בזרה יותר איך הפרויקט צריך להתבצע בשנת השמייה הבאה.

לפני כמה שנים קיימת שמייה בחיי, בלי קשר לשנת השבע. עד אז התנהلت חיי בעולם על פי מסלול חיים ברו, שנראה לי נכון. המסלול הזה העניק לי ביחסון, יציבות ודודות שאם אפעל באופן מסוים קיבל תמורה. מסע חרובי שהשתתפות בו, והוביל אותי להבנה שאני רוצה להשקייע יותר וזמן בתנדבות. במסע נפגשתי עם אנשים שנתרנו תרומה משמעותית לחברה, והרגשתי שגם אני רוצה. החלטה להשקייע יותר בתנינה הובילה לשבר במסלול החיים שלי. שברתי את המוסכמות של עצמי ושל החברה. הפסיקתי את הלימודים, עזבתי דירה, ועצרתי. התובונתי. באמצעות אותה שנה התנדבתי יותר. וגם בוחנתי את החיים שלי מחדש. העצירה הזאת יצרה אצלי חפנית בחים, וعصיו אני במסילה חדשה. העצירה השנייה בי את היחס לככל, כאילו החלפת משקפיים. השמייה עשו דבר דומה לאדם השומט. היא שומרת תחתיו את הקרקע הבטווח, מביאה לאיבוד היציבות. הערעו מאפשר ליצור עוגן פנימי חזק יותר, ללא התימוכין וההגנות שהוא לפני כן.

לדעתי, השמייה עדין לא חדירה מספיק לתודעה. כולם מרגישים את השבת בזרה זו או אחרת, אבל לא כך השמייה. דוקא בעולם שלנו, בתוך המרוץ, כולם היו צריכים ליהל לשנת שמייה, לפרק זמן ממשוני שישפיע על החיים. השמייה היא הזמנת פרגן לאחר, להיות בענוה ולדעת שתה צינור - השפע נשלח דרכ', אבל הוא לא שלך. מכאן מגעה גם הנכונות לנtinyה. אני חושבת

סאייה
יואלא

"קרבה שנות השבע"

פרויקט כרזות במכלلت אמונה-אפרטה,
בשיתוף ההסתדרות הציונית העולמית

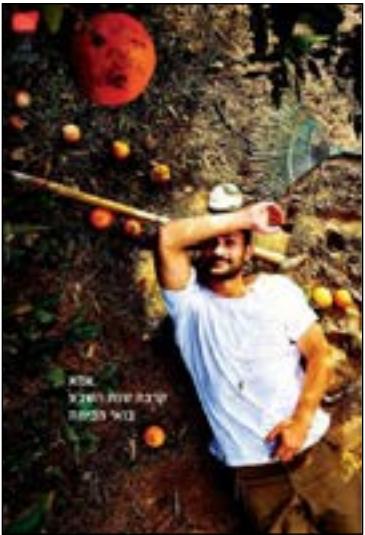
כמדי שנה ערך המערך לשירותים רוחניים בתפוצות, בשיתוף עם מכללת אמונה, תחרות עיצוב נושאת פרסים בנושא אקטואלי.

בשנת תשע"ה התבקשו תלמידות השנה ג' מהמחלקה לעיצוב גרפי במכללה, לעצב כרזות בנושא שנת השמייטה.

בתחרות שהתקיימה בסיוון תשע"ד (יוני 2014) זכו זכו הסטודנטיות המצטיינות במלאה מטעם המערך לשירותים רוחניים בתפוצות.

(מנונת התערוכה ניתנו באירועים לשירותים רוחניים בתפוצות בהסתדרות הציונית העולמית אשר יזמה את קיום התחרות עם בניית המגמה הגרפית במכלلت אמונה, ירושלים)

[לthurוכת המלהה](#)

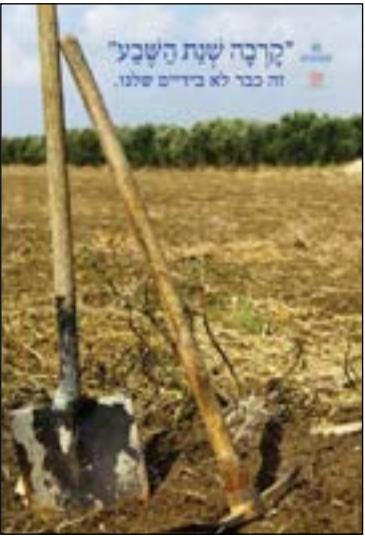
◀ ליאור נעים חיון

◀ יעל אברהם

◀ חן יחיאלי

◀ שירן ערגי

◀ שיר קורצוויל

◀ מיכל לוייט

◀ דפנה אמריר

◀ דורין אלמליח

◀ אורטל אלבו

חקוי וחקוי השמיטה

פז פיגנובים

לפני כ-15 שנה בא לביקור בארץ המורה האוסטרלי פרמקלצ'ר, דיב קלארק. פרמקלצ'ר היא שיטת תכנון ליצירת תרבות, סביבה וחקלאות מבוסנת קיימא. משמע, מערכות שאינן מtabססות על משאבים מהסביבה, ומגדילות את השפעה על ידי מבנים חברתיים וחקלאיים משלבים המקימים את עצם. באוטו

ביקור העביר דיב שיעור על הדרך בה תרבויות שונות משתמשות בידע המסורי העתיק שהן להבנת העולם והטבע, מלבד התהדים את עצמן לתכניות התרבות והחיות באופן מקיים. בסיום השיעור הוא פנה אל הנוכחים, תלמידי הפרמקלצ'ר הראשונים בארץ, ושאל אותם כיצד התרבות שלהם שואבת מהמסורת העתיקה כדי להיות בת קיימא. אף אחד מהnocחים לא ידע לענות לו, איש מהם לא הכיר את התרבות היהודית מספיק לשכל לוזהות בה הבניות. על התבנית של שנת השבע, שנת השמיטה, הם לא שמעו, ובוודאי שלא קישרו אותה אל רוח הפרמקלצ'ר.

שנת השמיטה בשביili היא פרויקט פרמקלצ'ר ארוך ומתמשך, אך לא תמיד היו הדברים ככה. עלייתו לארץ מאוסטרליה. עוד קודם שעלייתו ביקרתי בארץ פעמיים, שלוש מהן בשנת השמיטה, אבל לא הייתה בכלל מודיע למשמעות של שמייה באותו עת. התהlik קרה דווקא באוסטרליה. דרך החיבור לפרמקלצ'ר התחלית להתבונן בעולם ותרבות היהודית ממנה הגעת, ועליה לא ידעת דבר. עם הזמן, פרמקלצ'ר ויהודו הפכו לשתי אהבות הגדלות בחי. הרמתי פרויקטים של פרמקלצ'ר סביבה גנים יהודים, ולבסוף חיבורתי בין שתי אהבות ויצרתי "חthonah". ה"חthonah" הייתה שבתו בטבע, בהן למדתי כיצד להתבונן "עצמי" ובטבע ולהחות את רוח השבת בהרמוניה עם ההוויה.

אני קורא לשמייה "השבת של האדמה". שמייה זאת הזרמתה לשחרר באמת ולהתאחד עם ההרמוני של התדרים הקדושים של האדמה. שמייה היא יכולת להחוות הרמוני עם עצמונו, עם הטבע ועם הקהילה. זה מתחבא בשחרור משילטה באדמה וחיבור למרחב פנימי של נתינה לאחר. שמייה היא זמינה לעשותה יכולה בשביili להיות שותפי בבריה. שותפות בבריה היא לא רק רעיון פילוסופי שבו האדם ואלהים שותפים ביצירת העולם. שותפות בבריה היא עניין מעשי, ואני עמל עליה שיש ימים בשבעה בשנות המעשה, על עקרונות הפרמקלצ'ר. בין היתר אני עושה זאת דרך פרמקלצ'ר שהקמתי עוז באוסטרליה, FIG.

הشمיטה בשביili מתחילה לפני השמיטה. בתקופת החורף של השנה שעבורה תכננתי קורס פרמקלצ'ר לקרה השמיטה על פי ההלכה. הרעיון היה להכין את עצמנו ואת הקrukע לשמייה, ליצור מערכת חזקה ועמידה של אדמה שתוכל להחזיק בשמייה ללא עיבוד, על מנת לצאת למנוחה שלמה. הקורס התקיים בשיתוף עם שושנה הררי ושלמה גודפרנד. במהלך שני החודשים הקורס המשתתפים שתלו יער מלא צמחים רב-שנתיים אשר אינם דורשים עיבוד של הקrukע; למדו שיטות תכנון נגילה ממערכות מים והכינו "סוללים" (שוחות) לאגירת מי גשמים באדמה ללא השקיה; יצרו בשחרור איטי של מיקרו-אורגניזמים שמ��פשים באדמה; למדו כיצד ניתן לגדל מזון במורח אורבנוי - בחביות, קיריות ירקום, ערוגה מוגבהה וגוגות ירקום.

בשנת השמיטה עצמה לא labore, ומאהר שאני מתקנן פרמקלצ'ר, יצרת לי קווות גינות שלא יהיה בי צורך במהלך השנה. גינות מונתקות מהתדרכות, שכון והם נאספים לשימוש חזר וצומחים לצורכיים רבים שאינם מצויים בתהlik והמערכת. על מנת לחבר אנשים לשמייה ולפרמקלצ'ר, העברי מספר סದניות מעשיות מותאמות להלכה, בהן לימדי מהן ניתן לעשות בשנת השבע. באחת מהסדניות יצורתי עם קבוצה גינה מוגבהה במינהל הקהילת "לב העיר" של שכונות נחלאות בירושלים. הקורס הסתיים בשבת שמייה בטבע, בה העמכו בלמידה התורה של השמיטה בשלוב עם טiol להכרת צמחי מרפא. זאת הייתה הזדמנות להתבונן תוך עצמנו במרקם קהילתי. שמייה זה זמן של נתינה וחולקה של יצירה שוויונית, הזדמנות להיפגש ביחד כקהילה ולחלוק את ההצלחות שלנו. כך יצא החוצה הטבע האמתי של האדם, ששואף להתחבר לאחר.

לקראת סיוםה של שנת השמיטה, ארגנטית טiol ליקוט ברוח השמיטה. זאת הזרמתה להיות לטבע במשך שבוע, להשתחרר מהטכנולוגיה, ולהתנסות בחוויה הרמוני עם קדושת הארץ. הטiol הוא כמו רטרו-מודרניזציה של אכילה ורק מפירות הבר ואגוזי הבר של ארץ ישראל, שלא עובדו. ענייני זו ממש מהות של השמיטה. להתקיים מדיאטה פשוטה של מזון, להכיר את השפע העוטף

הסרט קצר "השדה" מיזם "מה שבע?"

הסרט פותח והופק ב"חמות שמייה" ביוזמת קרן גשר לקולנוע ורב תרבותי, משרד התרבות והספורט, קרן אבי חי ובית אby חי. יוצרים: עומר שסון, סמדר לבנה תסריטאי, במאית ומפיק ראשי: עמר שסון ניהול אוניברסיטה ומפיקה שותפה: סמדר לבנה מפיק בפועל: אלעד פלד

פז פיגנובים הוא מתכנן פרמקלצ'ר, מייסד FIG (Food Integrated Gardens) מתגורר עירן.

אותנו כאשר אנחנו מסוגלים להתחבר לניצוצות הקדושה שבאוכל ולנתב אותו לאור שאנו מבאים לקהילה שלנו.

השלב הזה בתהlik הीירות שלו עם השמיטה הוא מבחני החלק האחרון של המסע. השמיטה הייתה חלק מטהlik הגדילה שלי, מסע ארגוני של גידלה.

כעת אני כבר מלא התלהבות לחזור לעבודה של ששה שנים והמשעה. אני מלא תשוקה לשים את הדינים שלי על האדמה. היה מדובר מTEGR לא להתעסך עם האדמה כל השנה, בגלל שזה המקצוע שלי, אבל גם בגלל שזה הריפוי שלי. בשנים הבאות אני רוצה להמשיך בתוכניות גדולים שמחברים בין תורה ופרמקלצ'ר. אני מזהה בישראל הרבה פוטנציאלי שיכול לייצר מערכת שמניבה שפע. אנחנו, תכנון ליצירת תרבות, סביבה וחקלאות מבוסנת קיימא. משמע, מערכות שאינן מtabססות על משאבים מהסביבה, מחדלים את השפע על ידי מבנים חברתיים וחקלאיים משלבים, ואלהים יעשה את חילוקו ויספק לנו שפע.

טאייה ההיי-טק - Low Tech

יוסי צוריה

יוסי צוריה הוא ממייסדי
ומנטור למנהל "סיקוק" היום

לפני ארבע-עשרה החלטתי על מעשה קיצוני - החלמתי לקיים שמייטה בשדה ההי-טק. יצאתי לשנת שבתון והקפדתי לא לעשות דבר הקשור בעבודה או לימוד בתחום ההי-טק. מהר מאוד גיליתי שמה שווה נראת אידיאלי קודם מעשה, הפך לחוויה קשה מנשוא. תוך שלושה חודשים אשתי והשיבת אותן לעבודה, לדבריה, מטעמי פיקוח نفس.

אני מזהה בעיה בחברה המערבית ב'הتمודדות', עם פנאי לא רך בשנת השמייטה. אנשים מתקשים להרפות מעומס העבודה. לפיכך ובקבוצות חוותית השמייטה של פיתחתי "מודל שמייטה פיתחתי" ומשנה יושם לראשונה חלק ממנה בפרויקט ביוזמת - חצי יום שבתון בתעשיית ההי-טק.

בשנת השמייטה הקיימת יצאו כמה עשרות עובדים "סיקוק" מידיו ראשן לאורך סמסטר אחד, להתרענות לימודית בפקולטה למדעי הטבע רם. הפרויקט החל ברעיון של השתלמות לימודית בנושא חובות השם האחרונות. בפועל התקיימו שלושה קורסים מתקדים באקדמיה, בפייזיקה ובנושא המים בישראל.

שמייטה אינה מיועדת רק לחקלאים, וכל אדם עובד וכי להרפיה ולעננון בשנת השבע. לדעתתי, אחד האתגרים של אנשים המנסים לצאת ממרוץ העומס והעבודה, הוא מציאת תוכן חובי שימלא את הזמן. לכן הפרויקט שילב בין הרפיה מסוימת מהעבודה לבין תוכן חביב של לימודי מעשיים. אל ההבנה הזאת הגיעו דרכ התבוננות בעניין השבת. בשיטת יש 'שםרו' ו'יכור' - לא רק מה לא לעשות, אלא גם מה כן לעשות בשבת. באופן דומה צריך לפתח מה כן עושים בתחום השמייטה. לאחר שהشمיטה שלי לפני ארבע-עשרה שנה לא עלתה כמעט שנייה, ואז הבנתה שshmitemה היא אכן לעשוות דברים, אבל מסוג אחר. כל השאלות הללו נמצאות במתוכנן, החשבתי שנייה לא מסוגל לתקן בשבת? את החומר שאתה לומד לך לא לקרוא, אבל אם אתה ביוולוג - מותר לך לקרוא פיזיקה, ואם אתה פיזיקאי - מותר לך לחשוף מה אתה מותר ומה אסור לעשות בזמן השמייטה. לדעתתי, לפני שאמורים מה אسوו, צריך לחשוף מה מותר.

מצע רעוני מקיף-מגוריים לקיום שמייטה בחברה הישראלית העכשווית, ובכנס "شمיטה ישראלית" שארגן "טבע עבר"

קדום שנת השמייטה תשע"ה, איגודת רעינוונת שמייטה של קבוצת אנשי היי-טק למסקן בשם ["49 גוגנים של שמייטה"](#). בשנת השמייטה הקודמת כתבתי [בלוג](#) ובו רעינוונת כיצד לקיים שמייטה לא רק בעולם ההי-טק, אלא גם במגזר הציבורי, במערכות החינוך, בעולם החברות, בנקים, ועוד.

במאמר ["شمיטה בהי-טק ובעשיית המתקדמות"](#), שכבתתי לפני שמייטה, העלתתי את הרעיון לדוחות את היציאה לפנסיה בעשתיים. שבע השנים הנוספות יוחזו כשנתיים שבתוון מיידי שש שנים לכל עובד. בשנת השמייטה כל המשק יוריך הילוק, מוסדות התרבות יהיו פתוחים במתכונת מורחבת, ובבתיה הספר לא יתקיימו מבחןנים. כך כל אדם יוכל להקדיש זמנו למשפחתו ולילדים, ולמלא את זמנו בתוכן תרבותי שבונה אליו. שנה זו מאפשרת לאדם לעשות שינוי ממשוני בחיים. כל ששה שנים יש שנה שבה אתה יכול לצאת לטולו רגילה או נחיתה אליהם. השנה הראשונה יהיה לחוץ אחרי הצבא, או לעשות עם הילדים פרויקט מדעים. שמייטה בקנה מידה כזו יכולה לתרום גם ברמה הציבורית. המדינה יכולה להוביל פרויקטים חברתיים גדולים. האנשים שמרופאים מעומס העבודה, לא יצטרכו לשבת בבית ולבאות סתום בטולויזיה, אלא יוכל להצטרף לפרויקט קהילתי. לדוגמה, להפוך שטח ריק במרחב הציבורי לפארק.

אני רוצה ששנת השמייטה תהיה מיוחדת, משחו שנאים יתגעו אליו בשש שנים המעשה. כמו ששבת מולדיה הרבה רעינוונת איך לשפר ולהשתפר במשך השבוע, כך אני מקווה שנאים יעשו בשנת השמייטה רפלקציה על החיים שלהם, יקבעו יעדים לשש שנים הקרובות, יגדירו שינויים מהותיים למחוזם הבא. זה כמו פרויקט מסכם. אי אפשר לעשות כל שנה פרויקט זהה.

מבחינתי לקיימים שמייטה כהלה, זה לא לקיים את השמייטה המקראית. השמייטה בשביili היא רעינון לא נגע שנתין עוד לפתח אותו ולהטען בו משמעויות חדשות. השמייטה לא עברה פיתוח רעינוני משום שהעם ישב בגולה ולא היה חיוב שלו קיום מציאות זאת לעומת השבת. ברורו שהשบท במקרא - שימוש רבינו אמר לעם לשבת בבית, לישות מדיטציה בחושך ולאכול מזון השמייטה. זאת לעומת השבת. ברורו שהשบท במקרא.

קר - היא לא השבת של בית שני, לא השבת של הגולה, ולא השבת של ארץ ישראל בימינו. השבת התפתחה, השמייטה נתקעה בחזון שהיא רלוונטי לחברת חקלאית. מבחינתי זאת הזדמנות לראות מה אפשר לעשות עם זה. لأن אפשר לקחת את השמייטה היום ואיזה ערכים ניתן להוציא ממנה ולהעניק לעולם.

מי?	תקומ	רעינון	תagara	מבין הרעיונות שעלו בכנס שמייטה ישראלית שהתקיימה במכון הסערה והגדולה תשע"ד בחודש טבת בעיר העברית הראשונה:
תagara	1	شمיטה (דעות קודמות)	শমিতা	מפגש פעמי שבוע שנים בירושלים הדן בשמייטה דעתות קודמות, ביוזמת החברות המובילות בעולם. צוותי חסיבה מסוותים לפתרון בעיות מולטי דיפירנטיות.
עובר	2	شمיטה (מושרים מיותרים)	শমিতা	דין בחברה איזה מוצרים הם מיותרים (ואולי אף מזקנים) וניתן להפסיק לשוקם (למשל, בעקבות חוותית השמייטה של פיתוחת).
עובר	3	הפרק (תכנון)	পর্যবেক্ষণ	צבירת קרן השתלמות פטורה ממש-שנתית, אשר בשבייעת מוקדשת לפירעון חובות של חברות או פרטנים נזקקים.
מעסיק	4	הפרק	পর্যবেক্ষণ	שחרור שבעית מרווחים הכלאים ללא מס עבור יעדים חברתיים.
משילה	5	הפרק	পর্যবেক্ষণ	הקמת מאגר פטנטים ישראלי בבעל המஸלה. חברות יתרומו למאגר פטנטים שם לא בלילה.
חברה	6	הפרק	পর্যবেক্ষণ	חברה תעיבר חלקיים מהקניים הרוחניים שלה (תוגנה, פטנטים וכו') לשוטה האיבור.
חברה	7	הפרק, שוויון	পর্যবেক্ষণ	תמחור ייעודי בשנת שמייטה (למשל, חולקה בחינוך) ליעידות חישפה למוצרים.
חברה	8	הפרק	পর্যবেক্ষণ	חברות בעלות ציוד יהודי (למשל, מעבדות מתקדמות) יפתחו את המעבדות לחברות אחרות ה Zukotot להן.
אתה ביוולוג	9	הפרק	পর্যবেক্ষণ	חברות יפיקו נכסים בעבורם לרשות הציבור (למשל, חניות או חדרי כושר).
זמן השמייטה	10	שבתון	পর্যবেক্ষণ	שימוש בכPsi פנסיה למימון תקופת השבתון - מול התחייבות של העובד לדחיתת היציאה לפנסיה.
עובד+				
מעסיק+				
קרן פנסיה				פיתוח מצע רעוני מקיף-מגוריים לקיום שמייטה בחברה הישראלית העכשווית, ובכנס "شمיטה ישראלית" שארגן "טבע עבר".
חברה, עובדים	11	שבתון	পর্যবেক্ষণ	קדום שנת השמייטה תשע"ה, איגודת רעינוונת שמייטה של קבוצת אנשי היי-טק למסקן בשם "49 גוגנים של שמייטה" .
עובדים, חברה	12	שבתון	পর্যবেক্ষণ	בשנת השמייטה הקודמת כתבתי בלוג ובו רעינוונת כיצד לקיים שמייטה לא רק בעולם ההי-טק, אלא גם במגזר הציבורי, במערכות החינוך, בעולם החברות, בנקים, ועוד.
חברה, עובדים	13	שבתון	পর্যবেক্ষণ	במאמר "شمיטה בהי-טק ובעשיית המתקדמות" , שכבתתי לפני שמייטה, העלתתי את הרעיון לדוחות את היציאה לפנסיה בעשתיים. שבע השנים הנוספות יוחזו כשנתיים שבתוון מיידי שש שנים לכל עובד. בשנת השמייטה כל המשק יוריך הילוק, מוסדות התרבות יהיו פתוחים במתכונת מורחבת, ובבתיה הספר לא יתקיימו מבחןנים. כך כל אדם יוכל להקדיש זמנו למשפחתו ולילדים, ולמלא את זמנו בתוכן תרבותי שבונה אליו. שנה זו מאפשרת לאדם לעשות שינוי ממשוני בחיים. כל ששה שנים יש שנה שבה אתה יכול לצאת לטולו רגילה או נחיתה אליהם. השנה הראשונה יהיה לחוץ אחרי הצבא, או לעשות עם הילדים פרויקט מדעים. שמייטה בקנה מידה כזו יכולה לתרום גם ברמה הציבורית. המדינה יכולה להוביל פרויקטים חברתיים גדולים. האנשים שמרופאים מעומס העבודה, לא יצטרכו לשבת בבית ולבאות סתום בטולויזיה, אלא יוכל להצטרף לפרויקט קהילתי. לדוגמה, להפוך שטח ריק במרחב הציבורי לפארק.
חברה, עובדים, אקדמיה	14	שבתון, התחדשות	পর্যবেক্ষণ	אני רוצה ששנת השמייטה תהיה מיוחדת, משחו שנאים יתגעו אליו בשש שנים המעשה. כמו ששבת מולדיה הרבה רעינוונת איך לשפר ולהשתפר במשך השבוע, כך אני מקווה שנאים יעשו בשנת השמייטה רפלקציה על החיים שלהם, יקבעו יעדים לשש שנים הקרובות, יגדירו שינויים מהותיים למחוזם הבא. זה כמו פרויקט מסכם. אי אפשר לעשות כל שנה פרויקט זהה.
ארגוני,	15	התחדשות	পর্যবেক্ষণ	מבחינתי לקיים שמייטה כהלה, זה לא לקיים את השמייטה המקראית. השמייטה בשביili היא רעינון לא נגע שנתין עוד לפתח אותו ולהטען בו משמעויות חדשות. השמייטה לא עברה פיתוח רעינוני משום שהעם ישב בגולה ולא היה חיוב שלו קיום מציאות זאת לעומת השבת. ברורו שהשบท במקרא - שימוש רבינו אמר לעם לשבת בבית, לישות מדיטציה בחושך ולאכול מזון השמייטה. זאת לעומת השבת. ברורו שהשบท במקרא.
ארגוני, חברה, ממשלה	16	התחדשות	পর্যবেক্ষণ	zero להרשות שמייטה תהייה מושהו מיוחד, משחו שנאים יתגעו אליו בשש שנים המעשה: "אילו פעילותות ניתן לשמות ואילו חדש?"
ארגוני, חברה, ממשלה	17	התחדשות	পর্যবেক্ষণ	כמו הסעיף הקודם, אבל עם נציגים מחברות שונות.
השנים הקרובות, יגדירו שינויים מהותיים למחוזם הבא. זה כמו פרויקט מסכם. אי אפשר לעשות כל שנה פרויקט זהה.	18	התחדשות	পর্যবেক্ষণ	מכונית אקסלצייה ארצית, בסופה סעיף 15.
השנים הקרובות, יגדירו שינויים מהותיים למחוזם הבא. זה כמו פרויקט מסכם. אי אפשר לעשות כל שנה פרויקט זהה.	19	הקהל	পর্যবেক্ষণ	במושאי שמייטה, הממשלה תעניק סכום משמעוני (49 מיליון ש"ח) לחברת שמתה שתתחליב להקים חברות עוגן שתמכnis את המשק הישראלי בתחום חדש. החברה החדשה לא תימכר לחברה זרה לפחות 14 שנה.

מתקה שמחברת אותך לעצמי

נעה ברקט

מקום מגורים: ירושלים
עיסוק: יועצת ביוגרפיה, עורכת ספרים
גיל: 53
טיור רוחנן: מאמינה

מה זאת שמייה בשבייל: המונח "שמייה" היה תמיד קשור אצלי לכתפיהם שמוטות, למשחו לא מוחזק כמו שצරיך. אבל אני לומדת לחבב את הפעולה: לשטוט. לא להיפיל, לא לזרוק, לא להרופת, לא לעזוב, לא להניח. משחו קצת אחר. לא שומטמים שהוא שכבר לא זוקקים לו. שומטים דוקא משחו שורצים, אפילו מאוד, מותן הבנה שישנים זמינים שבhem לא כדי להיאחז במה שרוצים. בעולמנו המערבי אנחנו חיים כל הזמן בקי שר, קדימה. מוחברים עוד נקודה לעוד נקודה, כמו בחברות עברודה, ורק בסוף יכולות איזו צורה הייתה לחינו. אנחנו מתחביבים על המטירה הבאה שלנו, נעים לעברה, משיגים אותה והולכים להלאה. אנחנו בשלה. שמייה היא היא ההפך הגמור של ליטלה. שמייה היא הבנה העומקה שהכול זורם, משתנה, ששומם דבר לא נשאר לניצח, אפילו ליסודותיו ומטעב מחדש.

ההבנה שגם הישיג הגדל ביחסו ישנה, וגם היכישלון הגורע ביחסו ישנה. שמייה היא הבנה שהכל מתפרק, חזיר שמייה מאפשרת לראות אל לב הדרבים, לב הזמנים, לב המהות. שמייה היא הרפיה מודעת, היא הצורה של החיים, זמינים של קפאה, חורף ומנוחה, שבם מבשילה התנועה הבהה, הצעיר הבא שלנו. וכשאנו מבינים את הצורך של החיים, זמינים של יומיות והקוסמיות, אנחנו יכולים להתחבר למצבים שמסביבנו, להתמלאות הירח ולהתחרשותו, למעגל העונות, לסיבובם של כדור הארץ סביב המשם, למחוור החדש, השנה, שבע השנים. שמייה מעיר אותנו להבחן שניים זמינים שבhem יש לשמות, שבhem יש לתת חיים לנوع דרך אחרת, מעגלית, ויתמיות. שמייה היא הסיכוי שלנו.

הشمיטה שלי: התייחס צריכה להיפרד מבית שאהבתி מאד, וגם אחרי שעזבתי אותו נשאר קשר של גגוע אליו, כמו היה קוטוע מני. היה עלי לשנות, לחתת לגעגוע להחליש את אחיזתו بي, וחתת לעצמי מנוחה. כל חיי התי "חברת קיובץ". גם כשחיתי בישוב קהילתי מופרט חשבתי כבית קיובץ: מה טובות הקהילה, מה טובות הציבור, מה ייחשבו. השנה, באופן לא צפוי ואפילו מפתיע מאוד, עברנו לעיר הגדולה. החודשים הראשונים בחורף הרווחלי היו מצד אחד מלאים בגעגוע צורב למה שעזבתי ו"חוושטמן" מני - בית שאהבתி, חברים, עשייה קהילתית, רוח קהילה, אפילו אמונה קהילתית. הצד שני, החוויות - ללכט ברוח ולא להכיר איש, לגור בבניין ולא לדעת מי השכנים, להיות חיבת דין וחשבון רק לעצמי - היו אויר הרם צול כיין. קצת לפני פסח, ביום בהיר אחד, הבניינו שאני אהבת את העיר זו, שהיא פחחה לי שערים לעצמי, עזרא לישם את המעטפת הקיבוצית ולהרגיש את עצמי. זו הייתה ועודנה מתקנה מיוחדת ולא צפואה שמחברת אותך לעצמי, ליצירה שליל ולעלים בדרך חדשה.

איך זה עובד: שמייה היא עניין פרטיאני ואינטימי. לא הייתה רוצה שייחייבו אותי ממש. לדעתי זה רק מחייב את פעולת השמייה, כי מה שחייבים לעשות באונה נשימה גם קשור אונת. עם זאת, ככל שהشمיטה תהייה עניין רוח ומוחקש, זה יתמוך בכל אדם לשות את השמייה של. ההתאמנות בשמייה עוזרת לנו לא לשמר כאב, לא להתקבע על שם דבר, להיות יכולים להניח, לזרור, לחתת ורגע הפסקה מהכל. ענייני האפשרות הזה יכול לשפר את כל הוויית החיים, שהוא יקום דגש על הישגיות ושליטה. צריך לצאת בדרך בידיעה שהזרעים הפנימיים יודעים לצמוח ושיש להם כוח משליהם. מנוחה היא הבסיס לפועלה.

শמייה לעשייה - מה אני לוקחת מהشمיטה לשש שנות המשעה: גודلت בקיובץ חילוני ואני לא דתני שומרת מצוות, אבל רעיון השמייה מעסיק אותי הרבה שנות. השנה רצתי שהשין יפנה מקום חדש. גליתי על עצמי שאני יודעת למצוות ומותר להרופת. אני רוצה לחתת לשנים הבאות מקום להתרפתחות היצירה האישית שלי.

Nechama Barakat's signature: נעה ברקט

חברה, עובדים, מחלקה	מתן אפשרות לאנשים בשנת השבעון לבדוק שניי תעסוקתי בתמיכת הגורמים השונים.	התאחדות	20
חברה	לא להתמוד במודול עסקך יותר משבע שנים.	התאחדות	21
עובדים	עדיז עובדים לקחת על עצם פרויקט "זוגי" או " משפחתי" - לכתוב ספר עם האשה, ללמידה נגינה יחד עם הבת...	התאחדות	22
חברה, עובדים	לא להתמוד בתפקיד ניהולי יותר משש שנים.	הרפיה	23
חברה	בחות פרויקטים והשקות חדשות בשנה השביעית.	הרפיה	24
חברה, עובדים	מתן אפשרות לעובדים לקחת עד 20% מזמן שלהם כדי ליצור פרויקטים לתועלת החברה (בקוד פתו).	שוויון עובדים	25
חברה, עובדים	עדיז פעילות משותפת ומפגשים בלתי אמורים בין הרמות השונות בארגון.	שוויון עובדים	26
חברה	זורה לחברת מותוק מטרה להצלחה משותפת (למשל, תוך הקצתה מנוטרים).	אחווה עובד	27
מחלקה	הת廣告ות של מספר חברות שיעודו פעילות משמעותית (שניון לסייעו בשנה) למען הציבור.	אחווה מחלקה	28
חברה	פתחת שערו החברה למטופים שאין להם סיכוי להתקבל (בשילוב אפשרי עם אנשים מסוימים במסלול).	אחווה חברה	29
חברות (שכיתות חברות)	חברות מובוסות יציעו לחברות בעלות חוב להשתתף בתהילך שיקום כלכלי, ובתום התהיליך, ימחקו חלק מחובותיהן.	אחווה (שכיתות חברות)	30

לטליה המלאה "49 גזונים של שמייה"

הסרט הקצר "שבתוון" מミזם "מה שבע?"

הסרט פותח והופק ב"חמת שמייה" ביוזמת קרן גשר לקולנוע רב תרבותי, משרד התרבות והספורט, קרן אבי חי וቤת אבי חי.

יצורה: נעה גוסקוב

במאית ותסריטאית: נעה גוסקוב

מפיקה: ענבל טומבאום

אוריאל לדרבוג

המשמעות של שנת השמיתה מבוחנית היא המזווה של "לא תגוש" - המלווה לא יגוש בלולה, לא יקשה עליו, אלא אפשר לו לפחות השם דף חדש. זה גם הרעיון שעומד בסיס "עמוניים" - לאפשר ללולה, באמצעות תהליכי הבראה, לפתח דף חדש בחיים. המערכת בנויה מאנשים, וברוב המקרים אנחנו מוצאים אוזן קשבת. באמצעות דברו ניתן ליצור מחדש אמון בין המלווה ללולה ואז מלאיה ונוצרת חמללה. אבל מה קורה כאשר המלווה כבר בא בעבר לקרהת הלולה, והלולה לא עמד בדיורו? כאן נכנסת מידת האחריות מצד הלולה. השמיתה מלמדת אותנו גם את מידת האחריות, מידה שנכונה לכל השנים. אנחנו אומרים ללולה: אתה תחזיר את החוב, לא כי אתה חיבר להחזר - הרי השמיתה פטרת אותה - אלא בಗל שבאחריותך להחזר, בגל שאתה מבין את המשמעות של האחריות הזה. "המחזיר חוב בשבעית, רוח חכמים נזהה הימנו" (משנה, שביעית, ט). בענייני השיא של המזווה הוא חיזוק האחריות האישית והחוות האמוניות בין אנשים. המלווה מוכן לבוא לקרהת הלולה, והלולה לוקחת אחריות ומוצא דרכ לשלם.

המטרה של "עמוניים" היא להגיע לשנת השמיתה הבאה עם פחות בעלי חוב, באמצעות תהליכי הינוך והבראה. השאיפה היא לייצור שינויים ברמה החוקתית ולהקדים קרן ממשלתית שתתגיגים כספים במהלך שושניהם ותוכל לשמש לפירעון וחובות בשנת השמיתה. כל זה נובע מהכוון של שנת השמיתה, שבעוניי היא לא רק דרכ להטיב זונות עם אנשים שנקלעו למצוקה, אלא כדי ממש לחולול שינוי. שינוי ברמה האישית, החברתית, הכלכליות ואירוע הממלכתית.

הסרט הקצר "לצאת מהקוויים" ממיוזם "מה שבע" You Tube

הסרט פותח והופק ב"חמתה שמייה" ביוזמת קרן גשר לקולנוע רב תרבותי, משך התערבות והספורט, קרן אבי חי ובית אבי חי.

יוצרים: איציק שרון, גדי צדקה
תסריט וביומי: גדי צדקה ואיציק ש

בשיטות הקודמת נוצר חיבור עם "מכון התורה והאה
להקמות" **"קרו נדיבי ארץ"**. הקרן מתבססת על הרעיון
של מצוות שמירת כספים, לפיה כל ההלוואות שנויות
בשב השנים שחלפו, נשמרות עם סיומה של שנה
השנית, והלוואים אינם מחויבים להשיב את ההלוואה
בשיטות הקודמת והועברו לקרן מהציבור הרוחב
מיילון ש"ח, והכסף שימוש לפירעון חובות של משפחאות
על כל סכום שנתרם, ויתרו הנושאים על סכום זהה, ו
המשפחה גישה סכום לפירעון החוב. כך הסדרה ה-
חובות בסך 10 מיליון ש"ח.
גם השנה פעלת הקרן, והצלה תלויה בהשתתפות
 הציבור.

אני רואה את השמייה כמקול של מהזור שלם, כאחת השמייה היא שנת שיא של איזון המערך הכלכלי, ושש הנסיבות האחירות לה שנות של החפותה וצמיחה כלכלית נורומטיבית. במצבות השמייה נאמרו: "יש שָׁנִים תַּזְעֵע שָׂנִין, וִישׁ שָׁנִים תַּקְרֵבָן" (ויקרא כה, ג). כמובן, בשש השנים מתקייני הธนาלות כלכליות נורומטיביות. באופן טבעי ונכירים פערים כלכליים-חברתיים, נוצרים מעמדות, עני ועשירות, לוים ומולויים. השנה השבעית היא הפסגה בהתנהלות הכלכלית הרגילה, אשר מאפשרת חשיבות על בסיס ערכיהם חברתיים. לדעתו, גם בכלכלה מודרנית קפיטליסטית יש צורך פעמי שבע שנים לחשב מסיבי מחדש, ליאוות מי התדרדר ונפל מההמגרש, ולמצוא דרך להחזיר אותו. החזון שלו מיובוס על שיטה כלכלית משמשתكم ויורדת ממנה המשקولات של החוב, חלמוריו הרכללי והורום לו מחודשו.

הין יאנט והאנט יאנט

רות קלדרון

ד"ר רות קלדרון, מפובליקת
התאחדות היהודית בישראל.
מייסדת "אלול" בירושלים
ו"עלמא" בתל אביב

"בנה" של - "עלמא, בית לתרבות עברית". הפעם נבנו בית המדרש והמכללה ללימודים הומניטריים שסביבו, בחבורה מעורבת של אקדמיים, למدني בית מדרש ויזוארים, דתיים וחילונים, נשים וגברים, אך לא עוד בניהול משותף.

אפשר שההשדק היה קיים בגישת הרב קוק אל העולם היהודי, גישה של הקסמות ומשיכחה אבל תמיד מוחך ידיעה מוגמרת של האמת ההלכתית, וניסין - גם אם ברוח טובה וביעוניות - לקרב, להזק ולהסביר את לב הבנים אל מסורת האבות. חסר היה אותו הרגע של פשיטת הבגדים וההתמסרות לתהילך השינוי שעשו לשנות גם את האדם, את עולמו. הציונות הדתית רואה בחילוניות העברית סכונה. לא שותף בר פלוגתא שעשו להשלים אותה.

מה שבע?

פרויקט שמיטה של בית אבי-חי

"מה שבע?" הוא פרי עבודתם של אמנים, מעצבים גרפיים, אנשי פרסום, אמנים וידאו ויצרי קולנוע שלמדו יחד על רעיונות השמייה ותרגמו אותם בדרך מקורית, רעננה וביקורתית לנושאים ולוונטים לחייהם – לחיניהם.

תערוכת הרכזות היא מיזם משותף של בית אבי-חי, קרן אבי-חי, קרן "גשר" לקולנוע רב-תרבותי ומשרד התרבות והספורט

לתרוכת המלאה

יואל גילינסקי
לשלה בחרה

טלי בקי

מה שבע?

• תמייר שפר,
תיקו

דבר ברקן, ואכלו
וני עמר

דורן צונז, נפילת מתח

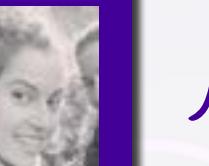
**דוב אברמסון ואלעד ליפשיץ,
שוויתי שמייה**

◀ אבירם מאיר, ושבתה הארץ

כלהרכט רענאנע, האוּוֹס צוֹאנְחוֹת

לייטל קפלן

לייטל קפלן היא פסיכולוגית
מתמחה, עורכת אתר
"פסיכולוגיה עברות",
גרה בתל אביב

מסע לאתיופיה מעיין בדורשטיין

מקום מגורי: יקנעם
עיסוק: עובדת סוציאלית
גיל: 48

מה זאת שמייה בשבילי:
הרשות מאהזזה שיש בה פחד, מהרגל, מחוסר شيئا; להיפתח אל החדש והבלתי-ידוע; לתת לחוויות לחולל בי שניוי. השמייה מאפרשת לנו לפתח יכולת לקבל את الآخر, קודם, לחווית-

לעודד סקרנות, פתיחות, למידה וצמיחה.

הشمיטה שלי:
אני עובדת סוציאלית ומנהלת הייחודה הטיפולית בכפר הנוער 'מאיר שפיה'. נסעה לאתיופיה עם קבוצת נערים מכפר הנוער. ופסיכולוגית, שכח משירה מפנה את כתיבתה למטופל וmdbרת על הפירוק שלו. גיא פREL, משורר, אונלטיקאי יונאי ואני ועובד סוציאלי קליני, שהכתיבה שלו משקפת את הסדרים מתחת פני השטח. ניר לוי, משורר שתחת שם העט "גניר ליבי" כותב יישורות על מוחלת הנפש וההתמודדות עמה. אופיר נוריאל, משורר ומתמודד שכותב על הרצון להיפרד מהגון.

היהוד של האיוועה היה המשותף שנעשה בՁ' כל, המקום שבו אנחנו נשטחים, לא מוחזקים ולא מוחזקים. זה מקום מפחיד, וחשוב לדבר עליו ביחד. ארבעה משוררים השתתפו באירועו, שניים מהם אנשי טיפול, ושניים מהם מתמודדים: דינה לובינסקי, משוררת פסיכולוגית, שכח משירה מפנה את כתיבתה למטופל וmdbרת על הפירוק שלו. גיא פREL, משורר, אונלטיקאי יונאי ואני ועובד סוציאלי קליני, שהכתיבה שלו משקפת את הסדרים מתחת פני השטח. ניר לוי, משורר שתחת שם העט "גניר ליבי" כותב יישורות על מוחלת הנפש וההתמודדות עמה. אופיר נוריאל, משורר ומתמודד שכותב על הרצון להיפרד מהגון. כל המשתתפים, הקהלה - כעירים איש - והמשוררים ישבו יחדיו במפגש, באוועה אינטימית ופתוחה. כל אחד מהמשוררים הקרייא כמה משיריו, והתקים דין' בהשתתפות הקהלה.

אין זה עובד:
בתהילך של שנה חিירנו קבוצת מבוגרים ונערים מכפר הנוער. חלק מחברי הקבוצה היו מוצאים את依ופי וחלק לא. חלק היו לידיהם תרומה להקהלה ועבדוה יחד עם משפחות הנערים וקהילת כפר הנוער. המשע לאתיופיה ארך שבועה ימים וככל בקיורום במקומות המשמעותיים בהם היו מרכזים יהודים אתיופיה. חווינו נוף וטבח מעטים, ביקרנו בכפרים ובאזורים, קיימו מפגשים עם משפחות, ששיאו את הערים המרכזיות, התרבות, הדתות, העמים.

יעדים שהצבת:
בבסיס המשע עמד הרצון לספק סקרנות, ידע וחוויה לנערים. וכן לפתח יכולת להכיר את השונה ולהתחבר אליו. רצינו להעצים את בני הקהילה השותפים, ולהעניק מעט מהשע זהה הן לקהילת כפר הנוער והן לקהילה הרחבה, על ידי התנדבות לאורך השנה מטעם מושטומי השם? האם האדם שומט את הקרכע, או הקרכע געשה תחת רגלי האדם ושותמת אותו מעלה? גם כאן עולה השאלה הבהירית בשמייה. זה אלמנט נוסף באוועה אינטימי מהביא אותנו להתמודד עמו.

אני מזהה בהלכה היהודית הזמנה לעיסוק עמוק במשמעות ועשיה, להMRIIA מהפרטים הקונקרטיים והמסורתיים, להפוך בהם ולמצוא בתוכם רעיונות חדשים. את המשמעות שמצוית בשמייה. הרעיון והגודל והשלכותיו על העוזר-אנפין של הנפש האנושית - אני לוקחת תוך ממציאות של עשייה. מבחינה אשית, ברור לי שאפשר לקיים שמייה בכל שנה. זאת בסך הכל תנואה קשה, שמייה. מי יתן שבוד שש שנים אני אליה במקום מאד מוחזק, שבו אוכל לשמות מתחך בחירה והנאה.

ההתלבנו במסורת, שהיא מסע בתוך מסע: מסע אישי, משפחתי ומעס קבוצתי, ומעס לאתיופיה. ביום איל' התלבנו בתהילך עם המשלחת הבאה. באופן אישי, המשע לימד אותנו כמה חשוב לשמות דעתך, טיגמות ומסכות, כדי להיפתח ולצמוח. אני עמוק בתהילך. לוקחת תובנות לתהילך שניוי והיפתחות אישי, בשביל ללמידה וללמוד. בשנים הבאות ארצה לדעת לשบท בשקט ולספוג מהאחר, מהעולם כולו.

הסירה הלאומית

אליעזר כהן

אליעזר הוא משורר, עורך,
עובד סוציאלי, פעל שלום
ריאם חבותי. מוגרור
בכפר עציון

במהלך שנת השמיטה צמחה היוזמה של "שורשים - ג'ודו" והתרחבה בקנה מידה מפתיע. כבר עכשווי נעה האדמה באזוריים שונים בארץ, לקרהת הקמה של מרכזים כדוגמת השדה של עלי. אני מאמין ש"שורשים - ג'ודו" תמשיך לפועל גם בשש שנים המעשה לאחר השמיטה. הצלחנו להרים יוזמות שחזורות מתחום המקום, ולכן נהרגו גם מתחום הזמן, נפתח תודעות רחבות יותר ונמשך את רוח הטרנספורמציה אל השנים הבאות.

הشمיטה הנוכחית לא הייתה מקבלת פן מעשי כל כך בחיה לשיעור העצום שלמדתי משמשית האדמה של עלי ומהתורה הפרומנית, שהתחברו יחדיו. אני מאמין שהיו קפיאות גדולות עד השמיטה הבאה. כל הדברים האלה מושםיה פנימית, "ארץ ישראל שיכת לעם ישראל" היה מהסום שאותו عمل הרוב פרומן לפוך בחווי. הרוב פרומן לימד אותנו שהמפתח לשילום עם הפליטנים הוא בהיפוך הסlogan "עם ישראל שיק לארץ ישראל". במילים אחרות: להפוך את התודעה של בעלות לתודעה של שיכות. זה מעבר דרמטי שפותח את התודעה למשמעות חדשה לגמרי אחר.

מסופר על הרוב פרומן שעמד להיכנס לבית וונצ'ר בפתח הדלת. שאלו אותו מדוע איינו ונכנס. הצביע הרוב פרומן על הסטיקר שעיטר את הדלת ואמר: אני לא יכול להיכנס לבית שהוא שוכן בפתחו. הסlogan "ארץ ישראל שיכת לעם ישראל" היה מהסום שאותו عمل הרוב פרומן לפוך בחווי. הרוב פרומן לימד אותנו שהמפתח לשילום עם הפליטנים הוא בהיפוך הסlogan "עם ישראל שיק לארץ ישראל". במילים אחרות: להפוך את התודעה של שיכות, כפי שמתבטאת בחזון הנביא הווע: "זהה ביהם ההוא... פקראי איש, ולא תקראי לי עוד בבעל" (ב, יח).

לע

תפיסת השילום הייחודית של הרוב פרומן ממשיכה היום, יותר משנתים לאחר פטירתו, דרך יוזמות שונות, וביניהן הפעילות ["שורשים - ג'ודו"](#), שאנו לוקחים בה חלק. בסיסי היוזמה נמצא הרבה מפגש בין פלסטינים וישראלים המתגוררים באותו אזור. היוזמה מתקיימת בגוש עציון, על חלקלת אדמה בעלות עלי אווاد ואחוי חאלד, שירשו את השדה מאביהם. ג'ון מוויל, כומר פרוטסטנטי, יצר את החיבור בינינו. מהפגשה הראשונהינו ייצאו בהמשך שדייברנו עם מרטין לותר קינג הפליטני. אנחנו קבוצת שמהטעket כבר הרבה שנים בקשרים בין מנהלים פלסטינים, וזאת הפעם הראשונה שפגשנו פעיל בסדר גודל כזה, שהוא שכן שלנו. זאת הייתה תחילתה של ידידות מופלאה.

הפגשה הראשונה נערכה בחורף שלפני השמיטה, אבל תודעת השמיטה ליוותה את הפעולות מראשית. התהlik של שמייה מתחילה ממשנית פחד ושנאה כלפי الآخر, שני רגשות עצומים שנוהלים כאן את שני העמים. במפגש, הסתירואיטים הולכים ונשטים ומתקלפים אחד אחרי השני, והشمיטה הזה מביאה להתודעות עמוקה ומרגשת. אבל לא די בזה. צריך לשמות גם את הפנטזיה שהיא נחלתם של כל היהודים והערבים מרחב זה - שימוש אחד נוקם, נפתח את החלונות ופ-ת-א-ו-ם, הצד השני לא יהיה כאן... הרבה עבודה פנימית יש בכך, גם להיות מודעים לפנטזיה, וגם לשנות אותה. ומעבר לכל זה, השיעור הadol ביחס לשמייה שאחנו לומדים מעלי, מהמעשה הנדי, האצלי והאהראי שלו ושל אחיו - זה השמיטה של האדמה לפעלויות מסווגת. המסוגות שליהם לאור וلتת באמת האדמה שלהם, שהם ירשו מאבא שלהם והוא ירש מאבא שלו, זאת שמייה מלאה של בעלות, במובן מעשי ובמובן סמלי. וזה התרבות תורתו של הרוב פרומן על שחזור תודעת בעלות ואימוץ תודעת שיכות.

האדמה בשדה של עלי מניבה פריות שלום, לא רק במובן המטאפורי. עובדים בה ייחודי חקלאים ישראלים ופלסטינים ומגדלים תוצרת אורגנית. ניתן למצוא שם ביצי חופש, ירקות, פירות מטעים וגפניים, כאשר כל הכנסות מוקדשות לפעלויות שלום משותפות. במקומות מתקיימים חזגים שפטות ללימוד ערבית וערבית, קיינט קיץ (שהתקיימה אף ב"צוק איתן"), ועוד.

בשנה החולפת, "שורשים - ג'ודו" יומם אירועים בין-דתים שונים שהחללו את-את לתודעה הציבורית, כמו: "בוחרים בחיים" - פעילות סביב הצום המשותף ב-י"ז בתמוז ובראמadan; עצרת תפילה גדולה לאחר רצח התינוק והוריו בכפר דומא; ניחומים בbatis האבלים משני הצדדים במהלך "צוק איתן". היוזמה האחרונה לעת עתה היא מסע תיקון של שני העמים, בן ארבעים יום, מראש חדש אלול ועד ערב יום כיפור שחול בבחג הקורבן.

במהלך השנה האחרונות עברו בשדה של "שורשים - ג'ודו" 8000 איש וחו טרנספורמציה דרך ההיכרות והפגש הבין-אישי. לדעת, מעבר מرمות תודעת אחת לאחרת על ידי התבוננות, גם הוא שחלק טרנספורמציה רצח התינוק והῃו בכפר דומא; ניחומים בbatis בייחון, יש לנו אובייסיט שליטה בחים ואנו נוטים להתמכר להרגלים ולתודעות. השמיטה מעונייקה לנו הודות ליצור הפוגות, מעין ענן ב دمش שאפשר לנוח עלי ולבחון את הדברים בצורה אחרת. אני לקחתי את האתגר זהה גם בתחום אחרים בחוי. החלטתי שאני מנסה להיות גיבור, ואני נקי מקפה כבר חודש. לקרהת סוף שנת השמיטה, הצלחת לשמות את אחת מתחות השלית וההתמכרות של>.

וצרייך להבין את השבלת ניסינוויץ

להבין מאריך השואג
איך היא מקשרת בשירה על אלה
על פי האמור בconomics
דיבון משך למעלה בזקע
אוירין קדרישין
והוא שרש השמטה

ועטה צרייך להבין איך הוא
שומט ידו
ונכפב מאליו
ונעשרה שבלת אחת מלאה
והנה היא מתלקמת

(תקוני השבלת תנינא)

תפילה לברכת השנה השמינית

יש מי ששותם את הקרכע
ואני שומט שמי.
יסודות ארמה רעוים
וחכל מעלי.
אלמי, עד מתי?
הבא לי שכחה
לקט
פהה למנינה
נחלת לשפט בשמטה התבאה.

לקראת שנה רחלי אבישייל לביל

אצבעותינו
המעינות לתפס,
ילמדו השנה
להרבות
ורגליינו,
שדרכו לכבש
יעמדו השנה
ברgel ישרה
וידינו,
המלמדות לאחן בקנינים,
ירכשו השנה
את סוד השמטה.
נזרע השנה אהבה
במו בקעה של עצמות שקטות
ונאסר את מנחות הפסח
ולא נאמר מה-נאכל.
ויערכו לנו פרות הלב.

על השמטה ธนา קרמר

שםתו אותו במו עז עזוב
לא אלקט פרות רקב שרוועים על ארמה
שםתו אותו לא אמר לא אבוצר
לא ארגז חלכם

כבר חרשטי וזרעתי והעלתי שית
נסיתי לזהר שניים תשע
וארבעים וברונה החמש
שם דבר לא שען נון
ולא שער תקופה
שםתו אותו להיות גזב
מקרו אומי לאmittot האיה
ארמה רדומה כמו הר שאבד אהבה
במו בקעה של עצמות שקטות

פעם נכנסתי לפידס
העצים הגוים הפכו את
הדים לחלב
צליל ישםע, צליל חזרר לכל און שטה ומתאות לשמעו.
נקשיב ונאוזן לkolaha המבשר של היממה האחרונה בשנה.
בנים אטם, לא מתגוזדו,
קרבו איש אל אחיו,
קרבו קרבו עד שתפרקנה נפשותיכם זו אצל זו וכי לאחד

תנו רשות זה לזה, וקבלו עלייכם זה מזאת.

מתנה טובה, נשיקת הנימה האחרונה של השנה.

והנה אין לנו עבד לוזה
ואין לנו נושא ונוגש
לא אדרון ולא משרת.

רק נטה און, רק נאוזן.
ונגע במקיר רגע של פעם בשבע שנים.
נתנו ונקלבל באהבה זה זהה וזה מזאת,
ונחת גודלה לאבינו תהיה בזאת.

שירים שנכתבו בשנה תשע"ה

שמטה יניב קוקו

עד לא בדור
מה דרישת העולם לעז מפוחמים.
פפוחיו לעולים לא יהיו פפוחים
עד ישבי קנאה.

מחihil להבין מה זה אומר
כל דבר בזמנו -
זמן לשנות, זמן לצמות,
זמן לחתה, זמן לחתת זמן.

ומתייך לך אין זמן,
או שאין לך שנקרא זמן.

ואולי לא עז, אולי אבן
ואם אבן, איך היה משטגה?
אם היה משטגה, כל השר.
לסדר, לארגן
להאריך כנפים כל בקר מחדש

שש שנים אני ישנה ולב עיר
ועלשו הגעה עת
לשמט כנפים.
להסיט וילונות, לאפשר לרום שתכנס
שתפרע, שתחרפרע
שתצמץ פרא
שתהיה מי שהיא.

סינღו יולר

בקץ השמטה אברהם ליפשיץ

עוד רגע, ותשתקק מעמננו שנה השמטה.
ענו גברים ממנה לעוד שיש שניים ובקשה קטנה מבקשים:
שישאר לנו בפה טעםطعم,
וישם טוב לשמטה לפחות לכמה שנים.

מתנה טובה קבלנו מבית גניזו של מי שלעולם חסדו,
טובים לדודיך מניין, נשיקת פרידה
עם שקיעת השמטה של היממה האחרונה בשנה.

צליל ישםע, צליל חזרר לכל און שטה ומתאות לשמעו.
נקשיב ונאוזן לkolaha המبشر של שמטה הפסים:

תנו רשות זה לזה, וקבלו עלייכם זה מזאת.

מתנה טובה, נשיקת הנימה האחרונה של השנה.

והנה אין לנו עבד לוזה
ואין לנו נושא ונוגש
לא אדרון ולא משרת.

רק נטה און, רק נאוזן.
ונגע במקיר רגע של פעם בשבע שנים.
נתנו ונקלבל באהבה זה זהה וזה מזאת,
ונחת גודלה לאבינו תהיה בזאת.

אוהל שמייה עיגט קרמר

מקום מגורים: אשרה
עסק: מנהלת עמותת "טבע עברי"
גיל: 38

הشمיטה היא הzdמנות להגשה של חלומות, ול תמיד היה חלום להסתובב בארץ ולהכיר אותה ואת יושבי הארץ של חיבור ושמה. בתקופת החיפוש העצמי שלו הסתובבתי הרבה, ובאחד המסעות התגלגלי לפסטיבל שלא הכרת. בכנסה לפסטיבל היה מהאל אירוח ובו מזיקה לא הפסקה, אנשים טובים וונעים שחיכו לכל מי שرك הגיע, ומazon שניין למי שרצה. זו הייתה עברוי חוויה ממשוערת. המהלך המרדרך יציג בשבי שפע מתחן מוקם של נתינה לאחר. תמיד רציתי להשיב את השפע זהה, משלו ובדרכיו, לוול.

קודם שמייה: השמייה היא ליצור חוויה של שמייה באוהל מארח שבו אנשים יכולים להיפגש ולהינפש. נדרתי עם האוהל ברחבי הארץ והרגשתי כמו אברהם אבינו, או שרה - לארכח, להיות פתוחה לעולם, לאפשר, לבוא מקום רוחני ולהעניק דברים פיזיים, לתרגם זאת זה לכלים של מפגש. זאת הייתה חוויה מופלאה. חוויה אמיתית של שמייה, גם בזמן וגם למרחב. ובעיקר חוויה של מפגש עם כל כך הרבה אנשים, שהוביל לגילוי כמה בעצם כולנו קשורים זה לזה, למרות השוני והמוגן.

איך זה עובד: יאננו בסוכות תשע"ה מפסטיבל "הקהל" ברמת אפעל במסעד ירושלים עם ארגון "מחברים". במסע עברו באוהל מעל 10,000 איש. מאין, בכל חדש, הגיעו למקום אחר בארץ למספר ימים והזמנו אנשים וגופים מקומיים להשתמש באוהל כמרכז סדנאות בנושא חברות, סביבה, תרבות ורוח. היינו באינדי-נגב, בירוחם, בירושלים בפסטיבל ט'ו בשבט, בחוות האקוולוגיות במודיעין, בתל אביב במסגרת "לימוד", ובעוד מקומות רבים. בכל מקום יכולנו בפירות הארץ ובתה צמחים, והבאים יכולו להנחות גם מספרית "קח-קח" להשתף ב"היד-פארק" של רעונות חברותים, או סתם לשכת בצוותא בנעימים.

מה השתנה בשמייה הזאת מכל השמיות: השנה עבדתי באופן אינטנסיבי על "شمיטה ישראלית" כיוזמת וcmbצעת הרבה מהפעילות בשטח. "אוהל שמייה" היה הזדמנות לעשות שמייה בתוך שנת השמייה. מתחן כל הדיבור והעבודה על "شمיטה ישראלית", זאת הייתה השנה הכى עמוסה בשבייל אוי פעם. "אוהל שמייה" אפשר לי הגיעו למקומות אחרים, לנוח, פתוח, להיפתח, להיות נוכח, להתملא, להעניק. זאת הייתה הזדמנות שלי להעניק גם לעצמי וגם למשפחה שלי, יצאת מ"שנת שמייה", וכך אמא עבדת מואוד קשה, וליצור "שנת שמייה", ולcken קורה לנו ביחד טוב."

shmיטה לעשייה - מה אני לוקחת מהshmיטה לשש שנות המעשה: "אוהל שמייה" לא ימehr לנדו בשנים הבאות, אבל החוויה שעבורתי דרכו תמשיך לlotsות זאת בעשייה. האוהל היה מעין עולם הבא, מלא ומתמלא באנרגיות חיוביות. לא בא מתרגמים, באו אנשים שרצו לחות או לחלוק. השמייה יצרה מומנטום של חיבור בין אנשים ובין חלקים שונים של החברה, כמו שהוא אפשרי ומעשי.

مسעות "אוהל שמייה"

טכני וטכנית כין טאיכן וארל

עמיחי לאו-לביא

בקיץ שעבר, בעוד מתרנד בערסל על חוף ים ברזילאי, תכננתי שנה של מחקר ועשייה בנושא השמייטה. מצווה שהקדימה את מושג "קיימות" באלו עשייה של קהילת "מעקבת" המהווני לשלו. הרוחה של רעיון השמייטה מעבר לשנים וושאשה נועשים בארץ ישראל, אך היא נדרשת כיום עברו דורות דיגיטליים חדשים ברחבי העולם מ老虎 FallowLab, בניו יורק.

כלו. הרוחה בין שמיים וארכ' סיפק את התפוארה המשולמת לחוץ: הרחבה של רעיון השמייטה מעבר להקשרו המקורי - ההלכתי, הגיאוגרפי והחקלאי - כך שהיא פוק שימושי ומשמעותי עבור יותר אנשים.

שנת השמייטה זו הניבה פרויקטים יצירתיים ושיחות רבות ברחבי העולם, שהתמודדו עם השמייטה והציגו גרסאות שאפתניות

ומסורות חדשות. מה יחזק מעמד בעתיד? האם נותרנו נאמנים לערכי השמייטה? האם עמדה שנה זו בציפיותינו? עקרותי את כל הצמחים מהגינה, על מנת להשירה כשדה בור לשנה, ולהתעדיר ערסל בהקמה גנית שמייטה בחצר. לא היה מצליח, אני לא צריך לזרע לביריל כדי למצוא ערשן ראוי להרהורם. כאשר חזרתי הביתה בקיץ שעבר, בפליה המכשע הרוחני של ולטפה את כישורי המנהיגות שלו בקרוב הקילה יהודית שמשיכה לכבד ולחבק את דרכיו ולתמוך בה. לא היה קל, ואיפלו בתמי אפשרי, למצוא את מוקשי בישראל לפני עשרים שנה. גם כוים, עדין עומדים אתגרים בפניו אלו המבקשים לקיים הורטנוזה. חבר תיאר את התוצאה כ"מצג מטא-הלכתי ופוסט-ציוני נעים לעין". היו כמה אנשים שנעלבו, אבל כל מה שרציתי היה לבדוק כיצד זה מרגיש לכבד את קדושת האדמה בכל מקום, ולהעניק לפיסת אדמה, באשר היא, שנות מנוחה. מעבר לחובות החקלאיות המקובלות, תהיתי: האם יש משמעות נוספת, ולהידוש שמייטה לא שגרתיים אחרים, כללים לגיטימיים ומהושים לשינוי חיובי בחינינו?

از הנה, שוב אני שוכב בערסל, בבוקר ניו-יורקי לה, ומבחן שהליך החשוב ביותר שלמדתי השנה הוא השמייטה היא בדיק כמו ערסל: מרווחת את הגוף ואת הנפש, מציעה שינוי חשוב, מנוחה והרפיה מהሞור, וחשוב מכל - ניתן להשתמש בה בכל מקום, באופן

"שאלות קיום השמייטה מוחז לארץ ישראל לא נדונה כמעט כלל עד כה", כתובים הרבנים מרג'י קלין ובן לידר [במאמר](#) מורתך שנלמד מוקדם יותר בשנה זו במסגרת המפגשים החודשיים של "מעבדת השמייטה". הם קוראים לכיבוד מעמד הקדושה הייחודי של ארץ ישראל כנקודות פתיחה לקרהת "הרחבת גבולות הקדושה".

האם יכולנו לשני הרבנים היא לא בדיק דעת הכלל. אמנם יצירות זוכה להערכה, אולם רביהם שולחים שמייטה להפוך להיות גובלית במאה-21? גישתם של שני הרבנים היא לא בדיק דעת הכלל. אמנם יצירות זוכה להערכה, אולם רביהם שולחים שמייטה להפוך תחומה בגבולות הלאטתיים והארץ-ישראלים. ככל הנוגע לדיאלוג המורכב מתנהל בפגישה שהתקיימה לאחרונה בירושלים בין רבנים צפון-אמריקאים וישראלים, ניסינו לבחון פרויקטים אפשריים - חלקים קשרים

בשמייטה - שיבנו גברים טובים יותר בין ה"יהודים", ההולכות ונבדלות זו מזו יותר ויותר. הפגישה הסתיימה במתיחות ובאי-הסכמה מנוסמת. על אף הערכיהם, בעלי קשרים עמוקים הרבה, מה שהיה גליין הוא הנטק בין הצדדים בעניין מרכזיות הנרטיב הישראלי. הרבנים האמריקאים, בעלי גורמים וגורמים לישראל, ביטאו את סדרי העדיפויות הקהילתיים שלהם בשימור הספרות והיהודי בתוך תרבויות הארץ האמריקאית, בקהילה הולכת ומתרבלת. לעומת זאת, בעניין חלק מהרבנים הישראלים, מוקד הסיפור היהודי של כל היהודים כשלעצמה מחייב למתן לפרקע את אמרתו לגורמים ולקיים שיחת השסתובה כocabat, כנה ובלתי המומן מכדי להשיב לו באותו הרגע. נפגשנו למחמת רשותם לפרק את אמרתו לגורמים ולקיים שיחת השסתובה כocabat, כנה ובלתי פתרורה. אם הבנתי נכון, "שואה" הייתה דרכו הדורמתית לתאר את החששות הלגיטימיים, להם שותפים מהיהודים בכל רחבי העולם, מפני העליה בשיעור ההתבולות, והירidea - או השינוי - בשיעור היהודים המעוורים בקהילה. אנא, אל תשתמש במונח הזה, בקשתי מהרב, הוא מוגזם ופוגעני. השואה, הזכרתי לו, הייתה פרק נורא במיוחד, בסאגה היהודית ארוכה של מוות והישרדות בכל רחבי העולם, כולל ירושלים.

קשה לנו שיכן תיראה היהודים צפון-אמריקה בעוד 100 שנים, אך ניתן לומר זאת גם על ישראל. חידושים יצירתיים רבים והתחזויות דרמטיות רבות מדשנים את המערכת האקולוגית היהודית הגלובלית, שענפה מחוברים זה זהה כתעת יותר מאשר אי פעם. ההישרדות

עפני לאו-לביא הוא איש חינוך, כתוב ו作家. המיסיד והמנהג של "מעקבת" הרוחני של קהילת ני-יורק.

ח'וּם סָנִילָה אֲזָרְיקָן

תַּהֲילָה שָׁפֵר

בשגרת העבודה החקלאית יום רודף יום, רגע רודף רגע. בכל רגע שעובר, שנת השמיטה מתקרבת. השעון הגדל שנותלה במשרד, שנה לפני התאריך המועד, מבטא יותר מכל את הציפייה. והוא שעון דיגיטלי שוסף את הזמן לאחורה. יש בו עמדות לשינויים, דקות, שיעוט ומים. הוא שעון דיגיטלי שוסף נותרו פחות מ-30 ימים. בכל רגע שעובר, השניות רצות לאחורה. בכל יום, ההתרגשות עולה וגואה.

שעון השמיטה נטלה במשרד בחווהה בה בעדתי ולמדתי בחודשי הקיץ לפני השמיטה. החווה התכוונה לשנת השמיטה. במישור המציאות הוחלט להשקיע בחידוש והרקע: שימוש מוגבר בקומפוסט ומדשנים טבעיים, גידול צמחים קורשי חנקן ותחזוק שטח הקרקע.

במיشور הרוחני התקיימו שינויים על שם השנה: מה נשומות בשנה הבאה בתוכנו, ביחס לעצמו, ללביבה, לאחורה? אילו מקומות בנפש נשחרר, והיכן נרפה ונאפשר צמיחה חדשה? במישור הלימודי הוכנסו שעות לימוד בנושא השמיטה למיערכת. החשיבות של שנת השמיטה למורים, לחקלאים, לאנשי הצעות, לעובדים ולתלמידים, הייתה ברורה. החווה הזאת התכוונה לשמיטה, והחווה הזאת הייתה בארכות הברית.

חדש. זיהיתי אתגר גדול לצאת מהמקום המסוטה של "מצווה", ועוד צו ש"תליה בארץ", ולהשוו ביחס "shmיטה רבת עס". אך אני מבינה את השמיטה בעקבות המפגש עם יהדות התפוצות קודם השמיטה. לא עוד שמיטה ישראלית, לא עוד מצווה התרבות בארץ. השמיטה היום חזקה גבולות. ואולי עוד קודם שהפכה למרכזិties בחיננו הישראלים, היא קיבלה מעמד של קדושה אצל היהדי ארצות הברית.

חברתי רורי צץ, תלמידה במסלול הרבני של צד, מסבירה מדוע קיבלה השמיטהähichaachi בח'י יהדות ארצות הברית: "שביל היהודים ששומרים מצוחה, השמיטה אמונה מוצואה התלויה בארץ, אבל הערכם של שוויון וצדק של מדינים מהشمיטה, נוגעים גם בח'י היהודים ולא רק בח'י היוצרים מצוחה הארץ, מושגים, רעיון שמיטת האדמה מוכן 'אגדה' בכלל, כל אדמה. השמיטה מלמדת את היהם הנכון לאדמה, לטבע, ללבבה, לכל אדם באשר הוא, בכל מקום בעולם". מבין הספרים שהתוודעתeli אליהם, פרויקטים רבים בחו"ל מזכירים פרויקטים שהוקמו בארץ בעקבות יוזמת "shmיטה ישראלית": קבוצות לימוד רבות בבית ספר, בת' נסות ומרכזים קהילתיים; פעילותות בתחוםים חברתיים; אירועי צדקה וקיודום מודעות קהילתית לנזקים ולאחורה.

סיפורים אחרים זיכית להכיר באופן אישי: חברים שלקוו שנת שמיטה בחייהם, יצאו לטiol ברחבי העולם והקדישו זמן משמעותי לביקור בישראל; קבוצה של צעירים שהחליטה במודע לצרוך בשנת השמיטה רק מזון מקומי, למצוות פגעה סביבתית ולחזק את החקלאים הקטנים באזרע מוגריהם; מספר חברים שהגיעו לארץ לשנה של לימוד תורה, בראשונה בח'י, מותן כוונה לקים שטחה קהילה יכולה להפוך מ"נכסה" וmundtah ולבוא לפוקטיקה. אחת הסויות שהעלתי לדין הייתה: כיצד קהילה יכולה לשמוט ולא רק תחומי? האם ומילוקי באהה ידי ביטוי בלימוד ולא דוקא בפקטיקה. מותן כוונה לחבר את חברי קהילת צרך לבטא את המחייבות ולשMOVOT את עיסוקיהם בחו"ל. ספרים מרשים ביותר הגיעו מוחות יהודיות בארצות הברית, שגם בהן - כמו בחווה שבה עבדתי - ה决心ו לשמר שטחה ברמות שונות, כולל שטחת האדמה.

לא ניתן לנתק את הפעולות סבב שנת השמיטה בארץ מהפעולות ברחבי העולם. בארצות הברית ניתן לסמן את ארגון "חו"ן" כפעיל מרכזי בזירה זו. בשנת השמיטה האחרון, הארגון קידם שיח חזקה גבולות סביב וושא השמיטה, בקהילות יהודיות שונות: קבוצת לימוד משותפת של מנהיגים ואנשים מרקעים יהודים מגונים, הפיצה את הבשורה להקלילותיהם; **ספר עב כרטס** עם מקורות לימוד מקיפים בנושא השמיטה יצא תחת ידי ווגיע ליותר מלאך איש; יותר מאלפים איש קראו או תקומות הרב קוק ל"שבת הארץ" דרך האתר שלו. הארגון קיים שיעורים, סמינרים, ארוחות, טוילים, מציגי אמנות, ערבי קהילה, תפילה, פסטיבלים, ועוד ועוד - הכל סביב וושא השמיטה. כאשר בקשרינו ניגיל סיכום פעילות של הנחת שטח השמיטה בקהילות, הוא שלח לי בחזרה מסמך **שכל כמיה יזומת**. היקף העשייה בוודאי עוד רחב בהרבה מהסיפורים ABOVE.

בעולם היהודי החדש, שבו השמיטה מתרחבת ומתחדשת אף היא, אנחנו מנועים מהتابוננות קצרת אופק בנסיבות נמקומיתינו בלבד. ההתחדשות בארץ השמיטה היא חלק מהתחדשות יהודית עולמית, שיצגה כאן בעיקר בפן האמריקאי שלו, אך למעשה מתרחשת לארצות נספות. המשמעות של תופעה זו - כולל הדינומים בעד ונגד - הם מעבר למאור קצר זה, שככל מתרחטו היא עלאת המודעות לתופעה. בצתתנו לדרך אל שושנת המעשה, עם המבט לשנת השמיטה הבא, אנחנו צריכים ללקחת בחשבון את העשייה המקומית שלנו בהקשר של העשייה העולמית, של אנחנו ואחיותינו, גם בצד האخر של האדמה אותה אנו שומטמים.

אדם - אדמה עדית רובין

מקום מגורים: ירושלים
עיסוק: הוראה וקהילה
גיל: 45
תיאור רוחנן: אורותודוקסית מודרנית

אלן/דניאל

מה זאת שמיטה בשבילי:
שמיטה זו הzdמנות מסוימת בעיני לחסוב על הדברים ולנהוג לפיהם בהקשרים ורחים מעבר לשטח
החקלאית המסורתית. שפה הzdמנות לחדר את המסורת היהודית, להכל אותה על מגן תחומיים בח'ים
שלנו, ולקדם מHALCHIM גדולים ומרתקים. שמיטה היא לא רק ההפך משילטה, היא גם הzdמנות לבסם שיח
חדש. זיהיתי אתגר גדול לצאת מהמקום המסוטה של "מצווה", ועוד צו ש"תליה בארץ", ולהשוו ביחס
על חיים ערכיים מסווגים. למדתי שהוצרך להרשות ולשפט תפיסות ואmittot משותף לכולגו, ושנת
הشمיטה אפשררת ואף מחיבת אוטנו לעשות זאת.

קודם שמיטה:
הפרויקט הוקם בכנס "Global Jcc" שהתקיים ביוני 2014 בבודפשט. בכנס נכחו חברים וחברות מרחבי העולם במטרה להכיר ולהקם מפעלים
מושותפים. יציגי את ירושלים בכנס מתפקיד תפקידי כחברה במינהל קהילתי "גינוטה העיר". במהלך הכנס התחרבו עם חברי מקרוב ומילוקי,
וחחלתו להקים קבוצות פעילים צעירים בכל אחד מהמקומות, ולחבר ביניהם. הפרויקט נמשך שלוש שנים, כאשר השנה הראשונה עסקה בערבי
הشمיטה. למרות שגם מוצאה של תלויה בארץ ישראל, הייתה לנו מוטיבציה לחבר את חברי קהילות קראקוב ומילוקי לבסיס התרבות והערכי
המשמעות לכלנו.

הشمיטה שלי:
אני מאמינה שערכיה האוניברסליים של השמיטה משותפים לקהילות יהודיות נוספות על זו הישראלית. זו גם הסיבה שקרהנו לפROYKT "אדם-
אדמה", מתוך כוונה לחבר את הערכים של הפרויקט לישראל ולתפוצות, ולשנות את "עליזונת" הישראלית בהקשר בקרוב
ומילוקי באהה ידי ביטוי בלימוד ולא דוקא בפקטיקה. אחת הסויות שהעלתי לדין הייתה: כיצד קהילה יכולה לשמוט ולא רק תחומי
קהילה יכולה להפוך מ"נכסה" וmundtah ולבוא לפוקטיקה. מותן כוונה להבנתה, רעיון השמיטה היה נופל פעמים רבות "בין היכיאות" והופך
שלנו לפייתו המרחב האזרחי שישך לכולם ובזה בעת לא שייך לאף אחד. המרחב הציבורי המשותף הזה נופל
להיות "הפקר". لكن החלטתי השנה להשיק מאמץ ביצירת מרחבים מסווגים פעילים ומשמעותיים, ולא רק בטיפול קהילות עצמאיות. קבוצת
"אדם-אדמה" היא דוגמה למרחב משותף חזקה גבולות.

איך זה עובד:
כל קבוצה מונה כעשרה משתתפים מזרים שונים. לכל קבוצה מנהה אישי ואיש צוות שMOVEDים את התנהלותה הספציפית. משותפי הפרויקט
הם צעירים יהודים בני 25-35, אקדמיים ופעילים בקהילה. הסוגיה הראשונה לדין משותף עסקה בBITOTI השמיטה התרבותית והערכית
בישראל וב בחו"ל. שלוש הקבוצות עוסקו בליך קבוצתי. בסוף שנת תשע"ה נערך מפגש סינכראוני משותף לכלם, במסגרתו נלמד טקסט
הشمיטה מפרש ראה, ובבקבוקתו כל קבוצה, ביחס עם המנהה, שיתפה את הтирם במשמעות היהודית של השמיטה עברה.

moshava leshviya - מה אני לוקחת מהشمיטה לשש שנות המעשה:
בשנת המעשה אמשיך לטפח את הקשר בין הערים והקהילות, ולבנות אותו על אבני בניין נוספים. בעוד האיש, אמשיך לנפות את הדברים
שאינני חפצה בהם ולא אפח לשמוט אותם.

תַּהֲילָה שָׁפֵר עֲסֻקָת בְּחִינִי
סְבִּיבִתִי הָיוֹדֵד רָוחֶן, וְנִיחְתָּבֵן
בְּחִילָאָת, וְנִיחְתָּבֵן.

בשגרת העבודה החקלאית יום רודף יום, רגע רודף רגע. בכל רגע שעובר, שנת השמיטה מתקרבת. השעון הגדל שנותלה במשרד, שנה לפני התאריך המועד, מבטא יותר מכל את הציפייה. והוא שעון דיגיטלי שוסף נותרו פחות מ-30 ימים. בכל רגע שעובר, השניות רצות לאחורה. בכל יום, ההתרגשות עולה וגואה.

שעון השמיטה נטלה במשרד בחווהה בה בעדתי ולמדתי בחודשי הקיץ לפני השמיטה. החווה התכוונה לשנת השמיטה. במישור המציאות הוחלט להשקיע בחידוש והרקע: שימוש מוגבר בקומפוסט ומדשנים טבעיים, גידול צמחים קורשי חנקן ותחזוק שטח הקרקע.

במיشور הרוחני התקיימו שינויים על שם השנה: מה נשומות בשנה הבאה בתוכנו, ביחס לעצמו, ללביבה, לאחורה? אילו מקומות בנפש נשחרר, והיכן נרפה ונאפשר צמיחה חדשה? במישור הלימודי הוכנסו שעות לימוד בנושא השמיטה למיערכת. החשיבות של שנת השמיטה למורים, לחקלאים, לאנשי הצעות, לעובדים ולתלמידים, הייתה ברורה. החווה הזאת התכוונה לשמיטה, והחווה הזאת הייתה בארכות הברית.

חדש. זיהיתי אתגר גדול לצאת מהמקום המסוטה של "מצווה", ועוד צו ש"תליה בארץ", ולהשוו ביחס "shmיטה רבת עס". אך אני מבינה את השמיטה בעקבות המפגש עם יהדות התפוצות קודם השמיטה. לא עוד שמיטה ישראלית, לא עוד מצווה התרבות בארץ. השמיטה היום חזקה גבולות. ואולי עוד קודם שהפכה למרכזិties בחיננו הישראלים, היא קיבלה מעמד של קדושה אצל היהדי ארצות הברית.

חברתי רורי צץ, תלמידה במסלול הרבני של צד, מסבירה מדוע קיבלה השמיטהähichaachi בח'י יהדות ארצות הברית: "שביל היהודים ששומרים מצוחה, השמיטה אמונה מוצואה התלויה בארץ, אבל הערכם של שוויון וצדק של מדינים מהشمיטה, נוגעים גם בח'י היהודים ולא רק בח'י היוצרים מצוחה הארץ, מושגים, רעיון שמיטת האדמה מוכן 'אגדה' בכלל, כל אדמה. השמיטה מלמדת את היהם הנכון לאדמה, לטבע, ללבבה, לכל אדם באשר הוא, בכל מקום בעולם". מבין הספרים שהתוודעתeli אליהם, פרויקטים רבים בחו"ל מזכירים פרויקטים שהוקמו בארץ בעקבות יוזמת "shmיטה ישראלית": קבוצות לימוד רבות בבית ספר, בת' נסות ומרכזים קהילתיים; פעילותות בתחוםים חברתיים; אירועי צדקה וקיודום מודעות קהילתית לנזקים ולאחורה.

סיפורים אחרים זיכית להכיר באופן אישי: חברים שלקוו שנת שטח השמיטה בחייהם, יצאו לטiol ברחבי העולם והקדישו זמן משמעותי לביקור בישראל; קבוצה של צעירים שהחליטה במודע לצרוך בשנת השמיטה רק מזון מקומי, למצוות פגעה סביבתית ולחזק את החקלאים הקטנים באזרע מוגריהם; מספר חברים שהגיעו לארץ לשנה של לימוד תורה, בראשונה בח'י, מותן כוונה לקים שטחה קהילה יכולה להפוך מ"נכסה" וmundtah ולבוא לפוקטיקה. אחת הסויות שהעלתי לדין הייתה: כיצד קהילה יכולה לשמוט ולא רק תחומי? האם ומילוקי באהה ידי ביטוי בלימוד ולא דוקא בפקטיקה. מותן כוונה לחבר את חברי קהילת צרך לבטא את המחייבות ולשMOVOT את עיסוקיהם בחו"ל. ספרים מרשים ביותר הגיעו מוחות יהודיות בארצות הברית, שגם בהן - כמו בחווה שבה עבדתי - ה决心ו לשמר שטחה ברמות שונות, כולל שטח האדמה.

לא ניתן לנתק את הפעולות סבב שנת שטח השמיטה בארץ מהפעולות ברחבי העולם. בארצות הברית ניתן לסמן את ארגון "חו"ן" כפעיל מרכזי בזירה זו. בשנת שטח השמיטה האחרון, הארגון קידם שיח חזקה גבולות סביב וושא השמיטה, בקהילות יהודיות שונות: קבוצת לימוד משותפת של מנהיגים ואנשים מרקעים יהודים מגונים, הפיצה את הבשורה להקלילותיהם; **ספר עב כרטס** עם מקורות לימוד מקיפים בנושא השמיטה יצא תחת ידי ווגיע ליותר מלאך איש; יותר מאלפים איש קראו או תקומות הרב קוק ל"שבת הארץ" דרך האתר שלו. הארגון קיים שיעורים, סמינרים, ארוחות, טוילים, מציגי אמנות, ערבי קהילה, תפילה, פסטיבלים, ועוד ועוד - הכל סביב וושא השמיטה. כאשר בקשרינו ניגיל סיכום פעילות של הנחת שטח השמיטה בקהילות, הוא שלח לי בחזרה מסמך **שכל כמיה יזומת**. היקף העשייה בוודאי עוד רחב בהרבה מהסיפורים ABOVE.

בעולם היהודי החדש, שבו השמיטה מתרחבת ומתחדשת אף היא, אנחנו מנועים מהتابוננות קצרת אופק בנסיבות נמקומיתינו בלבד. ההתחדשות בארץ השמיטה היא חלק מהתחדשות יהודית עולמית, שיצגה כאן בעיקר בפן האמריקאי שלו, אך למעשה מתרחשת לארצות נספות. המשמעות של תופעה זו - כולל הדינומים בעד ונגד - הם מעבר למאור קצר זה, שככל מתרחטו היא עלאת המודעות לתופעה. בצתתנו לדרך אל שושנת המעשה, עם המבט לשנת השמיטה הבא, אנחנו צריכים ללקחת בחשבון את העשייה המקומית שלנו בהקשר של העשייה העולמית, של אנחנו ואחיותינו, גם בצד האخر של האדמה אותה אנו שומטמים.

דוד ביטון

לגלות שאין לא חווה תלות בדברים, ומצב הרוח של לא נעכר בಗל דבר שבמציאות אחרת, בזמן אחר, היה יכול להשפיע עליי למשך ימים.

המסמך הזה לימד אותנו: הביא אותנו להבין שאני לא תלו依 בדברים שיש לי; ונתע בע תחושה שה"עצמי" שלי לא זוקק להיאחז בקרקע בשבייל להיות זוקק; ועוד אותנו לנסות בדברים חדשים, תרבותיות אחרות ודעות שונות.

הensus הזה המשיך במתכונת דומה כשלוש שנים, ועדו מישן. בשנים הבאות אני רוצה להרחיב בצורה רצינית אפיקים שנתקלתי בהם בסע, דברים חדשים שנפתחו לי. אני לא יודע היכן יהיהylan אתגלל. זה חלק מייפויי של המסע. אני מבורך את עצמי לחזור אל הקruk בסוף השמיטה, תוך הבנה של האיזון העדין בין שטחה להתקrukות. אני מבורך את כלום בחוויה שמייטה. פשוט לשמוט את הקruk, לעזוב את הבית, ויצאת למסע. לשם ספסים, ולצאת. להשתמט מציפיות חיזנויות ופנימיות, ולצאת. לדעת שהעצמי לא באמת תלוי בכל מה שבשבילנו הוא הקruk. אנחנו בהחליט יכולים להשתתיק ליסודות אחרים חזק מקרע. לאש, למים ואפילו לרוח.

८

הסרט הקצר "יקיצה" ממיוזם "מה שבע?

שרט פותח והופק ב"חמת שמייה" ביוזמת קרן גשר לקולנוע רב תרבותי, משרד התרבות והספורט, קרן אבי חי ובית אבי חי.
יוצר ותסריטאי: נדב רוזיאבץ'
במאי: מארק גריי
הפקה: ברק קסלר

דוד ביטון מתעד
חקלאות ורוחה
ונעוזן

- סמרטוט באידיש. כךআמא של קוראת לבגדים של. שמייטה זה להיות קצת "שְׁמַאֲתָה". זה שחרור האחיזה בnockות הקבועה של הירקע, עזיבת יציבות לטובה זרימה, והתמסורת לאקרואיות, למוה שקרה כאן ועכשי. אני יצאת ממסגרת חברתייה מחייבת וברורה, ועברית לחני נודדים שביהם הכלול אפשרי. עשיית זאת כדי להבין שאפשר וכך כדי לחיות תקופה בחים בעלי יציבות ובלי ביטחון. השמייטה לימדה אותי צרך לפחות אחת לשבע שנים, להיות תלוש מהעץ ונידף כעליה ברוח. זה נותן לו חופש לנשות דברים חדשים, לשם דענו ולហיכיר חברויות אספרות ושותות

לדבר עליקי על פוניקה בראשוונה. בכרי זולגן, וחומשי' גולדמי, משות' פוחמי' לזרם לשונו' אוטי' זוה באטם קרבּה היו לי חברים, הייתה לי דירה, הייתה ציפייה שאתחנן בקרוב, הייתה במלול לימודים מוגדר, והיה מאוד ברור לי ולסביבת יראו החיים העתידיים של. החלטתי לשמות. להשתחרר. נמאס לי מההיקשרות שלי ליציבות, מזה שהכול ברור. רציחה אוחזיה בקרע. להתחל לעוף באוויר. אולי ליפול ואולי לרוחף גבוה. שוחררתי את הדירה לחברים ויצאת עט תיק גב וככמה

יצאתי ביל הרבה דברים, אבל עם החלטה שלא יהיה מתוכנן או יציב, המשמעות המعيشית: לא לשכו מוקם ליותר מושב בושבקבע באמם ושותמו מתחם לבולטים

לפערמים כשתהה משחרר הכלול, אתה גם משחרר תחושים אחריות, אבל גם מזה נוצרות חוויות מתרתקות. כך קרה לי בברצד המערבי של הימלאיה. יצאתי עם בחור דני לאגם שהיה אמור להיות במרחק חצי יום הליכה. אין מפה או מדרגות ברורה, אבל יצאונו לדרך. מסביבנו נופים שהעין לא שבעה מליאות. פטריות צבעוניות צומחות על גזמי עצים, ועומקם במרבדי עשב יירוק מתנפף ברוח. התחליל להוית מואחר, אבל הוא סחב אותו הלהאה, והוא נגעה לאגם, זה עוד ועוד. הערב התקשר, שאין סיכוי שנשפיך להגעה. הצעתי להקים מחנה ללילה, אבל הוא העדיף להמשך. קול פנימי אמר לי להתעתקש, אבל אני שחרור, מאפשר לדברים לקורות ומנסה כמה שפחות לנוט. החושך ירד, הפנסים לא עוזרים, ערפל עוטף אותך ומהזיר ההא. אנחנו מודעים פעם אחר פעם בשבל הללה, ודואים. הגיעו בחלים, אנחנו שומעים נביחות כלבים. לא יודעים אם זו מזוזה, וצועקים לעזרה. נודים שחיהים על הקרקע יצאו לעוזרתנו. הם הביאו אותנו לבקתו שליהם, גזעי עץ שמונחים על הקרקע חלל בעזרת שיפוע ההר. החול משופך לפירות ולאנשימים, למטבח ולשינה. לא היה להם הרבה, אבל הם הציעו לנו אוכל ולישון. הם נודדים. אין להם קרען משליהם, רק עדר בהמות שהולך בעקבותיהם. ובכל זאת הם פתוחים לארה, מוחיכים פניהם. המסתנה היכי גדול מה שהם נתנו לי זו ההבנה שאפשר כהה. אפשר בילי בית. ואפשר ככה גם להציג אחרים. לחת מעצמן, לאכורה אין כלום.

באיושהו שלב בטול עברתי לנפאל. יצאתי ל-3000 קילומטר של מסע יבשתי. לזמן אין ממשום כשלא צריך להספיק דבר שלושה ימים ברכבות עמוסות נוסעים, בחום ובצפיפות, הגעתה לעיר על גבול נפאל. עיריה עתיקה שהיא נולדה בודהא, לפיה מגיעים אליה בודהיסטים לתרגל שלווה ורוגע. אחרי כל הנסעה המתוודה והרוועשת, אחר הベルם, בלהה לי מאוד השלווה והגעתי למנזר קורואני, נרשמיתי לשני לילות ונשארתי ליותר. שם למדתי על העיקרון הבודהיסטי "non - non" - קשור לשום דבר באופן וgeshi חזק; לא להיות תלי בכלום; לדעת שה"עצמי" שלך הוא הרבה יותר גבוה מהמציאות שה"עצמי" זוקק לה. כשהנמצאים בתהווה ובחויה האלו, אפשר להגיע לשחרור מוחלט. לקחת איתי להמשך המסע גם אהוב האחים

חצי שנה אחר כך הגעתינו ל מבחון הגadol. במהלך נסיעה ברכבתה נגנבה לי המחשב הנייד. זה לא עניין של מה ברכך לאף אחד במחלק טויל. אבל זמן קצר לאחר הגלייה נחתה עלי הבהנה שזה לא מפறע לי ולא חשוב בעיני. שמחה הציפה אותה בעקבות של עומק השחרור שהגעתי אליו. ירדתתי מרכבתה ורקמתי ריקוד ספונטני על הרציפים כדי להודות על השחרור הזה. הדין

טומין אל ה-18 הצעיר

אלילת מרידור

אלילת מרידור היא מנכ"לית פרוק"ם - תנועה לקידום וחזקת קהילות מעורבות לתרבות חילוניות והמנעד. אם לשולחה בני. מתגוררת בנהריה.

לפני ארבע שנים, אחראית הת על מוסכת חברותות קשה ברשות החברתיות, התאבד נער בן 16 מכפר אדומים. המקרה הזה טלטל אותו. הסיפור של הנער הזה עמד נגד עיני כי אשר העליית במרק"ם את הרעיון למקוד את שנות השבע בהשראת חברותות. משם התגלל הרעיון והפתחה לפרויקט שמיטה. לשמהתי, רבים מבני הנעור שהשתתפו בפרויקט, לא הכירו את הצד האלים של חברותות החברתיות, והתהכרו יותר לרעיון של הפחתת השימוש בהן.

מרק"ם הוא ארגון שמאניג קהילות מעורבות של חילונים ודתיים. יחד עם תנועת "צמרת" (תנועת נוער לחילונים ודתיים) וארגון "גשר" פתחו השמיטה בראשית השמיטה את הפרויקט שנקרא: ["شומטים את הפויים, מושנים את הסטטוס"](#). ייצאו בדרך מותך רצון לבחון את סיפור השמיטה בהקשר עצמוני. הבנו שהיום האדמה שלנו היא וירטואלית. חברותות החברתיות הונעקו לנו. שם אנחנו עובדים וממשם אנחנו מעבדים. המטרה הייתה לראות אם אנחנו יכולים ממש השנה אחת לשחרר אותה ולשםוט את העיסוק המתמיד באמצעות הטכנולוגיה. המטרה השנייה הייתה - להבחן לאחר הקשר הוירטואלי, לראות את החלשים במערכת, ולשאול אילו פירות אני משאיר לעני הרשות.

התחלנו משבת משותפת לעשרות בני נוער, מעשר קהילות מעורבות. בסמינר והעברו תכנים אשר מעודדים ומעוררים את בני הנוער להתרחק מעט מהמכשירים. המשכנו בשบทות-ארוחה הדדיות בקהילות. בשבת השנייה לבני הנער צלנו לעומק ובחנו את המפש האישיש שלנו עם עולם חברותות החברתיות. שאלנו: איפה אני מסוגל לקחת אחריות? איפה אני חושב שעלולה להיות פגעה? בשבת השלישי החבנו על האופן בו אנחנו יכולים להופיע, כקובוצה וכקהילה. במפגש מסכם חוותית בשוק מחנה יהודה, ביצעו בני הנער משימות שקיבלו באיפונים. לבסוף החלטה הנוגעת לנער של מרק"ם יצאה בקמפיין למעגלים חברותיים ו חברים מעבר לקבוצות הפרטיות, ולנסות להשפיע על הקהילה והחברה הישראלית.

בני נוער בארכע קהילות הרימו קמפניים. בני הנער באשרור העבירו פעילויות בקהילה שלהם כדי לעורר מודעות לתוכנים ולשיה לא מכביד בשרותות החברתיות, והכינו סטיקרים "זה לא לוואטסאפ". בקהילת יהוד במודיעין קיימו פעילות הסברה בקשרן והחתימו על עצומה להפחית השימוש בשרותות החברתיות. הם הדפיסו חולצות עם הכתובת "תשיכל לי ביענים ולא בפּרּוֹפּּיל". המסר היה לצאת מהוירטואליות וראות את העולם. התקוע יצרו בשיתוף עם הקהילה שלושה סרטונים שעסוקו בחוויה של השתלות המדיה על החיים. באחד מהסרטונים צלמו אנשים מחייכים לעומת סמייל מציר שעניינו מבטאת את הנזאים שבחוויה החיווק. במצורת בתיה העבירו בתנועת הנער פעילות שבה היה אסור לדבר, וכל התקשרות נעשתה באמצעות איפונים. הרעיון היה לחדר את הקשיים שקיים בתקשרות בלתי ישירה.

החויה של השתלות חברותות על החיים מוכרת לי גם באופן אישי. אני מבחינה בכך שלארגון שלנו אין קיום למציאות העכשווית ביל' עמוד פייסבוק ואטר אינטרנט. ענייני ניהול ודינונים מתקיימים מתקיימים גם הם בוואטסאפ. התנועה שלי לאורך כל שנים הייתה הדיפה של חברותות החברתיות. אני משטדרת להימנע מכינסה למרחב הוירטואלי, אך זה מאוד קשה במצבות של ימינו.

אני מוקהה שהפרויקט נתן לבני הנער נקודות מבט וחשיבה אחריות על המציאות, ושهم לא יתיחסו לחוויה כאלו אפיודה, אלא ישנו הרגלי חיים.

בשנת השבע הקודמת השמיטה לא הייתה במודעות שלי. בעקבות הפרויקט למדתי לראות בשמיטה הזדמנויות לעושות ורפלקציה על המקומות בו אני נמצא, על המקום בו הסביבה שלי נמצאת, ועל המקום שבו אני יכול להנוט ולהשפי. שמיטה זאת הזדמנות ליצור מהודשת. שמיטה זה לחתך משחו שיש לך, ולהניח אותך. אם זה חברותות החברתיות, ואם דרך החיים שלנו - להניח את הרגלים ולראות איפה אני מסוגלת ליצור מקום לדברים חדשים, מקום שאינו לא מצליח להיות בו בתקור רצף חיים אינטנסיבי מתגלל. כאשר שומטים את האינטרנט של החיים, אפשר לראות לא רק מקומות שאתה לא היה בהם, אלא גם מקומות שהאחר היה זוקק לך ואת לא הבחנת ולא יכולת להיות שם עבורי.

[شומטים את הפויים](#)

סיניה כהן

שירת עמוסי

כשהייתי בת 23 עלייתך על גבעה לא מושבת בצדון בקעת הירדן ומצאתה בה בית. תוך מספר שניות הגבעה בבית של צעירים נוספים שהתאגדו סביב הרעיון של הקמת יישוב חילוני-דתי אקולוגי. הצעיר נקרא על שם הפריחה העוטפת את הגבעה - "רותם". כיום רותם כבר חוגג בר מצווה, ואני נלדיי ומגדלת חמישה ילדים. מטע זיתים, אזן ובבש.

לא היה יכולו ארל בשומו אמרתי לדידי שזה קשה לי, ודידי אמר שזה דוקא ממש מאותו. אם לא היו יוצאים הרבה פה היפיפיה והרגשית צביטה בלב. אמרתני לדידי שזה קשה לי, והוא אמר לו ברכבה רוח ואמונה

ב"טנא ירוק" מתחככות כתעת ש ש שנים מאד מעשיות. אנחנו רוצים לחזק את המשק בכיוון החינוכי - שתהיה קבוצת נוער ותלמד כאן - ואך לפתח מרכז תיירותי ולהקים בית بد. כאנשי מעשה, המשמעות של שמיטה עברונו, היא קודם כל בmittut הכוח שמנגינה מעישו של האדם. העשייה מביאה את האדם לתחושים דמיין שהצלחתו נובעת ממעשי. התפקיד של הכוח שמנגינה מעישו של האדם, אף לשחרר את האחיזה בהצלחה. שיש שנות המעשה הן תנועה של רצואן ושוב, ש לפתח את כוח הרצון והשאיפה לעשייה, אך לשחרר את האחיזה בהצלחה. אחר כך מגע המקום של לנשוף ולהגדיר שיש מי ונשיפת. התכניות והתוכניות שלנו באים ממקומות של לשאוף למשהו. אחר כך מגע המקום של לנשוף ולהגדיר שיש מי שיוננה. אני אחראית על הרצונות שליל, אני פוחtot אחריאית על הביצוע. אם ארצתה מספיק ואם משווה צריך ל��רות - הוא משווה לא צריך ל��רות - הוא לא יקרה. אני רוצה לקבל מהشمיטה את הכוונות של השחרור, של האמונה, של חוסר האחיזה בישראל העכשווית רק-2-1 אחים מתחובי ישראל עוסקים בחקלאות. שמיטת קרקע אינה רלוונטי לרוב תושבי ישראל המשעי. במהלך השנה קיימות שיחות עם לקוחות והסבירתי להם מדוע אנחנו שומטים ומה אנחנו מקבלים בכך. גיליתי שעמוררת אצל האנשים רצון גם לשחרר ולצאת מהמורוץ של החיים. כשאמרתי לאדם שנמצא בלחץ של הננסות והוצאות, על המרוץ, זה נתן לו פרספקטיבה, זה נתן לו נשימה. את נשימה הזאת רצינו קודם כולן לחת בעצמנו, אבל אני מאמין כי אחד - לשותוט, לשחרר. לא להיאחז בכספי זה אחד האתגרים הכי קשים, כי אנחנו חיים בעולם מאד חומרני. אם מצליחים לאמחiza ברוךש או בכיסף, זה שחררו מאד גדול. השמיטה בעיני היאفتح למתנה,ומי שולחך את המתנה הזאת עלי

פֶּרֶחַי שְׁמַיִּים אֲבִיבָה לֹוִין

ת'יאור רוחני: דתית לאות גיל: 65 עיסוק: הדרכת סירורים או מקום מגוריים: מושב נוב,

מה זאת שמייהnbsp;שבבילו:
אני מושתלת להיות בחווית קיום תמידית של כבוד למקום, לזמן, לאדם ולרכוש. השמייה נתנת בייתי לערכאים אלו. באופן מעשי, שמייה עבורי היא התנהלות משק חקלאי בשנות השבעה בהתאם להלכה יהודית. מן הצד הרעויוני אני רואה את השמייה כהוזמנת לחיזוק ההשагן אווחדים בעולם לזמן קצר, וצריכים להתנהג בהתאם. קיבלנו פיקדון ועלינו לשמור עליו. האדמה אינה שלנו, כשם שהזמן אינו שלנו. השמייה היא תזכורת לכך. במשך שנים אנו מחזירים האדמה ליעודה המקורי מבחןת המקומ והזמן, לעומת זאת השנים האחרות בהן קיבלנו רשות אותה כרצוננו.

השיטה של:
מעבר לפון הרעיזוני, קיינו שיטה במקש שלנו גם באופן מעשי
כמו תווים ותבלינים, ואת החכמה הסבנו לגידולים מנותקים. ב-
שמחים שתרמו את חלוקנו לדין וביצוע.
בנוסף, השתתפתי בעמויות לחיזוק המודעות לשמריה על הס

השנית של: מעבר לפון הרוינווי, קיימנו שמיתה במקש שלנו גם באופן מעשי. השנה לא גידלנו דלועים קישוטיים, בגינת ריק צמחו רק גידולים רבע-שנתיים, כמו תותים ותבלינים, ואת החכמה הסבנו לגידולים מנוקטים. לאחר פרנסתנו אינה תלולה רק בחקלאות, לא נפגענו ממשיטת הגידולים, ואנו שוכחים שתרממנו את חלכנו לדין ולביצוע.

אין זה עבור: במושב שלנו יש הפרדה נאה למד' של פסולת, אך אין מספיק מודעות לצדים אחרים של התחרשות בסביבה, ובעיקר לנושא הצריכה. יחד עם אנשים נוספים מהקהילה יזמו והפעלו בתנדבות ריד "חזרות חזרות" ובו תחנות העוסקות בשלבים המקדמים את המיחוזר: סירוב, הפחתה במקור, תיקון ושימוש חוזר. ב"תחנה" של הכונו פרחים לשמיתה משקיית ניילון. גיהצנו שקיות עבות, גורנו מהן "עלים" ועיצבנו אותם על שיפודים. הפרחים הצבעוניים אינם דורשים טיפול, אך מחאים את הגינה בשנה זו. בנוסף, ערכתי סיורים במקש שלנו ליד' בית הספר היסודי להרתת חשיבות השמירה על הסביבה בכלל, ובשנת השמיטה בפרט. הסבירתי להם, למשל, על המענה שננותנים בעלי החיים שלנו לשאריות מזון של שנת שמיטה.

משמעותה לעשייה – מה אני לוקחת מהמשמעות לשש שנות המשעה:
אחרי יום צום – היחס לאכילה אינו מובן מלאוין, אחרי פסח – היחס ללחם אינו מובן מלאוין, וכך אחריו שמייה היחס לאדרמה אינו מובן מלאוין. השמשיטה מחדדת את התפיסה היהודית, שלחוים יש ממשמעות.

גוזר ושמור: העוצמת של IMPLIED מושג שודוצה לעסוק במשמעותו:
לחתך בתוכנו שנה מראש.
לקיים סירורים ופעילותות גם למכורגים,
לא רק ילדים. שמייה זה לא משחק.
לנגיש אנשים נוספים וללהיב אונחים,
כדי שייתרתו לפועלה, לאחר אונשים
בעל השפעה בקהילה, כדי שיקדם א-
הונשא, ולהגדיל את מגעל העוסקים
במשמעותו.

סאייה וילרָה

شمיטה: בין תיקון לריפוי

תוצרי לימוד בבית המדרש

בבית המדרש השוכן בקיבוץ הירוני "בית ישראל", שבשכונת גילה בירושלים, לומדת חבורות צעירים חילוניים, מסורתיים ודתיים, הנפגשים ליוםים של לימוד משותף ויצור לאורך השנה. בית המדרש שנלו מיסוד על העיקרון "גדול תלמוד המביא לידי מעשה" וכן הלימוד עוסקת בשאלות שלנו כפרטיהם וחברה, החיים בישראל הימים, ומבקשים להגשים בה את תקוות הדורות. בשנת השמיטה עסוקנו בלימוד מקורות על השמיטה בפרט, ועל היחס לחיי חומר וכי רוח, בכלל. השמיטה וננסת בבית המדרש ונכחנה חלק מהדיון שלנו בחברותות ובלימודים הקבוצתיים. לסייע השנה הקדשו סדרניות של כתיבה יצירת לנושא, והיצירות נאספו בחברות של מאורים, שרים ועובדות אמניות בנושא 'شمיטה: בין תיקון לריפוי'. בין הכותבים בחברות של זוגיות ובוגרי "בית ישראל" מושנים קדומות.

הנה מספר תוצרים מהלימוד, ואת כולם תוכלו למצוא אם [חוברת המלאה](#)

על הספה הפרוידיאנית בזמן שמייטה

מוקץ צור, מורה בבית המדרש

הוא שרוע על הספה. מאהורי יושב הפסיכולוג ורושם את דבריו.
- דבר חופשי. אני לא מסתכל עליו, לא תראה אם אני מפהק או נדלק, לא תראה את חוויכי או את דמעותי.
דבר חופשי. אני מוחזר אותו להיות טקסט. טקסט מפוזר כמו חינוך, קופץ מעניין לעניין, הווה ומדלג בין גבעות חיק. לא. הפעם אין לך לתרצה להכנן, לכונן, ליצור, גם לא לשפט ולהתחרט. אתה נקרא לדבר.
חתת לבה של חיק למrox, לשטפון לשטו, אתה נקרא לשמות את חיק. לשוב למקו.

- לתהו אתה מוחזר אותה? לרגעים של איבוד שליטה וכיוון?
- אני מבקש לךו איתך את הטקסט החדש. להציג בחרכים, לחפש אורות שנגנוו, חושך ואשמה שכוסו בשקר עצמי, לגנות את הנסתה, לעירך מאין מchodש, ולשם כך צריך לחזור להתחלה. تحت דורך לאדמה חיק. היא תחשוף את המדבר, את האבן והנחש, אך תיתן לך זכות עוד פעם להתחילה בנניין חיק.
- אבל אני פוחד לאבד את שצברתי, את היסודות שבניתי לעצמי, ואת אלו שירשת. אי אפשר להפרק לך את חיק.
- לא הפקר אני מבקש לך אלא חירות. חירות מתחבניות גזירות מראש. שחרור מאספנות מטרופת. יכולת להאמין בנקודת הזינוק של חיק -
אותו עולם חלומות שנגות בקפידה - כדי שעסוק כל יומו בלחורה, לתייך ולהתגנות ממסקל התיק המתהבה וככד. אוני מבקש בשביב נוח מהציבור הפכף. אכן הפסיק לזמן-מה את כתיבת חיק ולעצור לקראו אותן. מן ההתחלה, לעמוד על העיקרון האם מקרה הוא כי המילה פרינציפ מתיחסת גם להתחלה וגם לעיקון?).

- אבל איך מהחוויות כובלות זו של שמייטה וגיטס עצמי, של התכוונות רצונית לעתיד ועכירה באמצעות הדרכך?
לא מהחוויות היא כי הזמן חורש קדימה. אך בשביל הכליל, בשביל האדמה המשתקפת אותנו בחיה - בשビルים צריך להניח כדי למצוא, להדים מנווע כדי לפקו עין פנימית. 'לשים לב'. לראות את הדברים אחרים לומר. מנוחת אלוהים ביום השבעי קוראת לאדם למנוחה הנמצאים מחוצה לנו. שיקראו לנו למשימה, ליצירה, אך יסבו להיות משותפת; מנוחת הארץ בשנה השביעית קוראת לאדם למנוחה משותפת.
 רק בעקבות הריפוי אלוהים מן הבריאה התאפשרה גם מנוחת יוצר אמרוני. הניסיון להרחבת גבולות הברית וכלול בה ריבים קרם, הזרם שങגדי היה חזק מדי. גם היום, ומה אנו מצפים שאחוו בודד של חקלאים שבוקשי מתרפנסים ישאו רעיון חברתי ונשגב זה על גבם בלבד? יותר חברתי, פחות דושני - יותר חמלי, פחות וכושני -

מנוחה וריפוי יהודית

דרור בונדי, מורה בבית המדרש

יש משחו מטהה במונח "شمיטה", בדומה למונח "שבת". בתודעה המערבית שלנו, הריפוי ומנוחה צרכות הסבר. להיות משמע לפחות, לחשוב משמעו לשלוות ולנתה, ורק הדומים שמווט או נח. נוכל להצדיק שמייטה או שבת רק באמצעות מטריה. כן, למשל, מסביר פילון כי השבת היא צורך של הגוף לפרקת שבוע עבודה נסף, וכך יש מסבירים את השמיטה לצורך של הקראע בין זרעה לזרעה. אין הוות, כל רגע מוצדק מתוך רפלקציה על העבר וככהנה לעתיד.

מנגד, עולה ופורהת במחוזותינו התודעה המזרחיית, המכונה לשמייטה ומנוחה לשם עצמן. התכלית היא להשתחרר מעולם ההסברים. להיות, פשוט להיות. אחד עם כל ההווה. אין עבר אין עתיד, אין אין אתה אין הוא, אין מילים.

האם אלו שתי האפשרויות היחידות? האם עלינו לבחור בין אחיזה להشمיטה? בין שילטה של סובייקט באובייקט לבין הריפה של Doing - ב"כן חטא" (דברים טו, ט). אין נתינת הלוואה דינה מחייב לחייב ב"כן חטא" (דברים טו, ט). אין נתינת הלוואה דינה מהיקת הלוואות.

התברר לו כי האזהרה בתורה אכן מתרחשת - "השמר לך פן יהה דרב עס ללבך בלילה לאמר קרבנה שנית השבע שנית קשמה ורעה עינך באחנן האבון ולא תתן לו [הלוואה] וקנא כי השמיטה הכספית אינה להלך בר בתום

על פרידמן, רכזת בית המדרש
הייתה לי יבשה, בקועה וצורבת. לכפי הרכוות המהססota בעמק. הי לי פרושת לפנים מקצת ועד קצת פתוחה עד אפק אינסוף. פשטות אצבעות שנקבעו בהרים בלבד שבע שנתי קשמה ורעה עינך באחנן האבון ולא תתן לו [הלוואה] וקנא כי השמיטה הכספית אינה ב"כן חטא" (דברים טו, ט). אין נתינת הלוואה דינה מחייב לחייב ב"כן חטא" (דברים טו, ט). אין נתינת הלוואה דינה מהיקת הלוואות. התברר לו כי האזהרה בתורה אכן מתרחשת - "השמר לך פן יהה דרב עס ללבך בלילה לאמר קרבנה

בלי עקב בלי ואדיות בלי מעינות נחבים שנתי השבע שנית קשמה ורעה עינך באחנן האבון ולא תתן לו [הלוואה] וקנא כי השמיטה הכספית אינה בעיל הממון משמעית וחובותיהם של אחיהם החקלאים. ברגע שבעל הממון פרשו מהברית, והתו החקלאים להתמודד עם תוכחות השמיטה לבדם, וQRS המבנה החברתי האלטרנטיבי כולם. כישלון השמיטה מזכיר מאוד את כישלון הסוציאליזם והקיבוץ. כל השלושה הם ניסיונות הראויים להציג דגם חברתי אחר: פחות תחרותי - יותר חברתי, פחות דושני - יותר חמלי, פחות וכושני -

רक שdots עד חוף הים עד לצילחה במישופרות שנאפסו מכל הימים מכל הלילות של שבע שנים ששבבנו את העיר בגות ובמטאות ועכשו יורדים לשפלה הרכה אל כפות ידים פשותות לשמייטה.

ההקלאים להתמודד עם תוכחות השמיטה לבדם, וQRS המבנה החברתי האלטרנטיבי כולם. כישלון השמיטה מזכיר מאוד את כישלון הסוציאליזם והקיבוץ. כל השלושה הם ניסיונות הראויים להציג דגם חברתי אחר: פחות תחרותי - יותר חברתי, פחות דושני - יותר חמלי, פחות וכושני - היום, מהנו מצפים שאחוו בודד של חקלאים שבוקשי מתרפנסים ישאו רעיון חברתי ונשגב זה על גבם בלבד? יותר חברתי, פחות דושני - יותר חמלי, פחות וכושני -

שלטי החזות "כאן שומרים שמייטה" מפעים. ראוי היה לכתוב - "דרושים שותפים, כי בלבד איןנו יכולם".

ט' טליה שנידר

טליה שנידר

טליה שנידר היא מתכננת פרמקלצ'ר. הקימה את בית ע"ב, רוכבת לירויו לפרמקלצ'ר, ייסודה את "עיר", הוצאה מונחים אקולוגיים כותבת ומורחת ספרות פרמקלצ'ר.

ארץ ישראל מכונה "ארץ זבת חלב ודבש". מה הכוונה בכך? חלב הוא תוצר של שדות מרעה, צאן ובקר. דבש הוא תוצר של שדות מרעה לדבורים. مكان שהשפע בברכה הזאת הוא לא שפע של חקלאות פולשנית. אקולוגיה מונחים לשתי היבר לשגשג, וממצאים את החקלאות האנושית לשטחים צעריים בתחום המגורים שלנו, דווקא אז מתקנים שפע. כשיש יותר מקום לטבע - והאות, הבטה והחומרה מתחדשים - צפוי לנו שפע. את זמן ההתחדשות הזה יכולה לאפשר שמיטה אמיתית. שש שנים כדי לייצר שפע מקיים, ולהגע מזינים לשימוש בשנה השביעית. על כן בניתי תכנית עבודה מסודרת לשש שנים ואני מעבירה אותה לתלמידי בשיעורים ובספרים שלי. בכל קורס פרמקלצ'ר שאני מלמדת, יש שיעור המתמקד בשנות השמייה. השנה גם העברות הרצאות מוקדמות בנושא, והוצאת ספר בשם "חלילת השמייה" והעלית ליטוב [סרטון של שיעון](#) המלמד כיצד להתקון לשמייה בששת שנות המעשה.

היכולת לשמות התנוונה בנו. תפסנו איזה ביתר מידי דברים. נכון להתקון לאט לאט. הבשרה המשמחת היא שזה בדיק מה שאחנו עושים. במודע או שלא במודע.

יש מימד של ההתחדשות בשטחה, בריאה חדשה, במישור האישי אני חווה את ההתחדשות גם כמורה. ישנו קושי להתחיל שוב מאל"ף עם כל קבוצה, כדי להגיע לעומק עצם. ההתגרורות על הקשיי נובעת מאמונה בך שה' נתן לכל אחד תפkid שעלי לעשות למען קיומו של עולם. מבחינתי, זו המשמעות של "קיימות". ההתחדשות וקיימות הן יסודות של שמיטה. שמיטה היא אמונה שכאשר משתמשים פועלה עם החוקים הטבעיים שהקב"ה טبع בעולם, אזי מגעים לשפע האממי ברא קיימא. שבע היא תנינה מונוקולוריית, אלא שפע של ברוי התורה מלמדת שכasher אנחנו מונחים לשתי היבר לשגשג, וממצאים שפער את החקלאות האנושית לשטחים צעריים בתוך אזורי המגורים שלנו, דווקא אז מתקנים שפע. כשיש יותר מקום לטבע - והאות, הבטה והחומרה מתחדשים - צפוי לנו שפע. את זמן ההתחדשות הזה יכולה לאפשר שמיטה אמיתית. שש שנים כדי לייצר שפע מקיים, ולהגע מזינים לשימוש בשנה השביעית. על כן בניתי תכנית עבודה מסודרת לשש שנים ואני מעבירה אותה לתלמידי בשיעורים ובספרים שלי. בכל קורס פרמקלצ'ר שאני מלמדת, יש שיעור המתמקד בשנות השמייה. השנה גם העברות הרצאות מוקדמות בנושא, והוצאת ספר בשם "חלילת השמייה" והעלית ליטוב [סרטון של שיעון](#) המלמד כיצד להתקון לשמייה בששת שנות המעשה.

[YouTube](#) [שיעור של טליה על תכנון פרמקלצ'ר לשמייה](#)

תוך הספר ["חלילת השמייה"](#) מאט טליה שנידר, איורים: ר' עמנואל בן ארצי

טליה שנידר היא מתכננת פרמקלצ'ר. הקימה את בית ע"ב, רוכבת לירויו לפרמקלצ'ר, ייסודה את "עיר", הוצאה מונחים אקולוגיים כותבת ומורחת ספרות פרמקלצ'ר.

ארץ ישראל מכונה "ארץ זבת חלב ודבש". מה הכוונה בכך? חלב הוא תוצר של שדות מרעה, צאן ובקר. דבש הוא תוצר של שדות מרעה לדברים. مكان שהשפע בברכה הזאת הוא לא שפע של חקלאות פולשנית. אקולוגיה מונחים לשתי היבר לשגשג, וממצאים את החקלאות האנושית לשטחים צעריים בתחום המגורים שלנו, דווקא אז מתקנים שפע. כשיש יותר מקום לטבע - והאות, הבטה והחומרה מתחדשים - צפוי לנו שפע. את זמן ההתחדשות הזה יכולה לאפשר שמיטה אמיתית. שש שנים כדי לייצר שפע מקיים, ולהגע מזינים לשימוש בשנה השביעית. על כן בניתי תכנית עבודה מסודרת לשש שנים ואני מעבירה אותה לתלמידי בשיעורים ובספרים שלי. בכל קורס פרמקלצ'ר שאני מלמדת, יש שיעור המתמקד בשנות השמייה. השנה וגם העברות הרצאות מוקדמות בנושא, והוצאת ספר בשם "חלילת השמייה" והעלית ליטוב [סרטון של שיעון](#) המלמד כיצד להתקון לשמייה בששת שנות המעשה.

החיבור בין סביבות מתקדמות (פרמקלצ'ר) לבין ידע מסורת יהודית קדום, דרך לקיום מצוות השמייה, הוא מדהים. כמתכננת ומורה לפראמקלצ'ר מזה עשרים שנה וככובלת השובה מההacha-עשרה שנה, החיבורים מופלאים בעיני, ואני רוצה לשחף אחרים בתובנות אלה. תכנון פרמקלצ'ר עוסק בלמידה ת בניות טבעיות ככל הගעה לשפע. כשאני קוראת במקורות היהודיים, אני רואה בכל מקום דבר על חקלאות וחברה. הדגש בשני התcheinומים הוא על העשייה המשותפת, על כינון חברה שעומלת ביחד שפע. גם המילה "מצווה" מלמדת על צוותא. השמייה מכריחה אותנו להיות צוות. תכנון פרמקלצ'ר נקרא גם 'תכנון לקטסטרופה' כי צריך לחתה בחשבון את הסכנה הגורועה ביוטר האפשרית, ולכון את התקון כך שייתן מענה לכל צרה שלא תבוא. גם השמייה היא סוג של 'תכנון לקטסטרופה'.

"לצהורה", כמו שרבי נחמן אומר. הציין על השמייה לא מסתפק בגינה פה גינה שם, אלא בהכנות עם שלם למצב של 'אין'. העבודה המשותפת בשש שנים היא שמאפשרת מנוחה מוחון שפע בשנת השבע.

כדי להתקון באמות לשנה השביעית של מחוזו השמייה, ולהגיע מוצבים לנצח בו נוכל להתרנס ורק מהשפע של שש שנות המעשה שהלפינו, אנחנו חייכים לרוץ לא להיות צרכנים תלותיים. לעת עתה, אנחנו לא מסוגלים נפשית להכיל את ההזדמנויות שהشمיה מציבה לנו. אחרי אלפיים שנות גלות - שהפכו אותנו בטבעו מעם של חקלאים ובעלי מלאכה לעם של סוחרים, צרכנים ואנשי היי-טק ש"גלו ורחקו מעל אדמתם" -

סיאלה וילרָה

הוּא אַרְנְבָן!

סיפור לסוף השמיטה מאת טליה שנידר
פורסם באתר "פרמקלצ'ר ישראל"

סוף השמיטה וכולי נרגשת נרעשת: סוף סוף!

בראש השנה כבר נבחנה מידת הסבלנות של: האם אצליח להתפרק עוד יום אחד (יום ארוך הוא ראש השנה, בן יומיים, יומא אריכתא) הוא נקרוא. היהיל על קוצצים, האצבועה בקושי החזקו מעמד שלא להתחלף בערימות הקומפוזט, לפתח סבכים, פזר זרעים. נו... נו כבר. מתי עברו החג הנדר הזה, ואוכל לשוב לגני!

ארנב אחד היה עיור בעין אחת, ונולד בצלות. השני פשוט וועלם. אבל השליishi עקשן. לא מותר לי. "מי שחושב שה' ותרן, לא יותר," אמרו "בעל הסולם". שולח לי שליחים עקשנים. ממש כמו אמר אבותינו: "שׁוֹעֲלִים קָטָנִים מִחְבָּלִים כֶּרֶמִים" (שיר השירים ב, טו). כל אחד והשועל שלו, הארנב שלו, המחבל שלו, הכרם שלו. לעיתים הם קטנים וחולפים, לעיתים הם קבועים ועקשניים, כמו הארנב השלישי. ואני מהכח לגאותה השליishi.

אר סיום שנות השמיטה היה בסיכון ארנב. כה זה, בראש השנה עושים לך סימנים.

שאלו אותי: מה הדבר הראשון שאעשה עם צאת החג. אמרתי: ערוגות מגבהות וירקות. באמת זה כבר חסר לנו מאוד, ירקות טריים, יבא לא שאלו אותי, ובליל התהייעץ עמי, החליטו ממשים, שהשנה השמנית תביא בכנפה ארנבים. לא גפן, לא צחצחות הנפש אל מול השתיילים המתפתחים בגשם הראשון. לא. לך שמרנו הפתעה לתחילת השנה, אמנס שמותר יפה שמיטה, אבל הווחלט בבית דין של מעלה שאת תקבל ארנב. כל אחד והגורל שלו.

ארנב זו חיה מאד מולטי-פונקציונלית. היא אוכלת את כל מה שהתרנגולות לא אוכלות, את כל הדברים הקשיים, השורשים, הקליפות של הדעת, והופכת אותם ממש בין לילה, בכיו-קומפוזט, לזרב ארנבות משובח, דשן דשופרא דשפרא. והוא גם חמודה, והילדים צריכים אותו. משליכים טריים בכל חדש. אלא מה, זו חיה אוהבת מרחיבים. הכלוב צר אותה. בזמנים אוחבים את הגורים שלה. וכמה גורים. מושגתו נרחבת על ארנבייך מפני נמיות (ארנבים וחולדים הן מהمعدנים החביבים עליה).

כך יצא שיש בתוכי מלחמה פנימית: לגדל ארנבים לשם הטוב שבahn, או לא לגדל כדי שהיא להן טוב.

בימי הצנע באמא-רוסיה, כשהלא היה מה לאוכל, היו מגדים ארנבים בעליות הגג, כדי לדשן מיקרו-חקלאות בתוך הבתים. וכך קדירת ארנבות בציר, וכן הערך הנוסף של סטייק ארנב יורד, ופוחתת החשיבות לגידולם בשוק ביתי זעיר. נקודה פחותה לארנבים.

בראש השנה פתחתי קצת לתרנגולות שלי. סוף שמיטה, חשבתי, שיטילו פעם אחרונה בגינה לפני שאני שותלת פה הכלול. זו ההזדמנות שלהן להסתובב חופשי באין-מפריע. מחר, אני הופכת פה את כל הפרא המקסים שצמחי, ומבייתת את הגן, ערוגות

מוגבהות ושתילי ירקות.
אבל גם הארנבים חמקו עברו להם, מבלי שימושה לב לך, قول שקוועה באוירת החג ונרגשת מסיים השמיטה. יצאו התרנגולות ושבו
עם ערב. לאן הגיעו הארנבים. אליו לסיטום אלול!
תרנגולות תמיד יחוزو לול שלhn עם השקיעה, הן אהובות לישון בבית, מעצמן ישבו לדירתן. אך הארנבים יצאו לשחר לטרפף: והטרף
שלhn הוא שתילי הירקות הרכימים של...
ניסיתי לתפוס אותן, מכאן ומשם. שמתה מלכודת עכברושים גדולה, עם אלפלפה טריה, ניסיתי גם לשים פיתיוں בכלוב, התחבאתי
מאחוריו העץ, מהכח לשבריר השניה בו אצטך למשוך בחבל וללכוד אותן. כל שחר וכל בין-ערביים הם שבו להטריד את מנוחת גני
אבול כדריכם של ארנבים, זריזים קלי רגילים, הם נמלטו, ואני לא יכולתי להם. אבל כדריכם של ארנבים, זריזים קלי רגילים, הם שבו להטריד את מנוחת גני
ההולך ונובט ועולה. את כל הירקות כייסתי ברשותה, שלא יוסיפו לנוגס בהם.

ארנב אחד היה עיור בעין אחת, ונולד בצלות. השני פשוט וועלם. אבל השליishi עקשן. לא מותר לי. "מי שחושב שה' ותרן, לא יותר," אמרו "בעל הסולם". שולח לי שליחים עקשנים. ממש כמו אמר אבותינו: "שׁוֹעֲלִים קָטָנִים מִחְבָּלִים כֶּרֶמִים" (שיר השירים ב, טו). כל אחד והשועל שלו, הארנב שלו, המחבל שלו, הכרם שלו. לעיתים הם קטנים וחולפים, לעיתים הם קבועים ועקשניים, כמו הארנב השלישי. ואני מהכח לגאותה השליishi.

הלב - אחרי שנה של שמיטה - חמד לראות את השтиילים עולמים, אך לא כן מחשבותיו של מי שאמר והיה עולם. הוא, היו לו תכניות אחרות בשבייל.

לכל אחד יש סיפור מושלם שהוא מסיפור לעצמו על איך עולמו אמרו להתנהל, וכלל אחד יש ארנבים. יש ל scavנה יקרה שרוצה לknות בית, ומסתבר שהאיש שעומד מולם, שנאה כדאם נחמד ואדיב, הtgtala נונכל. אני אומרת לה: זה הארנב שלו.

scavנה אחרת מספרת שהבן שלה התחליל למד בבית ספר לחינוך מיוחד כלשהו, אבל הוא רגיל לעבד רק עם ילדים-נורא-מחונכים, אבל לא שאלו אותי, ובלי להתייעץ עמי, החליטו ממשים, שהשנה השמנית תביא בכנפה ארנבים. לא גפן, לא צחצחות הנפש אל מול השתיילים המתפתחים בגשם הראשון. לא. לך שמרנו הפתעה לתחילת השנה, אמנס שמותר יפה שמיטה, אבל הווחלט ב氐 דין של מעלה שאת תקבל ארנב. כל אחד והגורל שלו.

ארנב זו חיה מאד מולטי-פונקציונלית. היא אוכלת את כל מה שהתרנגולות לא אוכלות, את כל הדברים הקשיים, השורשים, הקליפות של הדעת, והופכת אותם ממש בין לילה, בכיו-קומפוזט, לזרב ארנבות משובח, דשן דשופרא דשפרא. והוא גם חמודה, והילדים צריכים אותו. משליכים טריים בכל חדש. אלא מה, זו חיה אוהבת מרחיבים. הכלוב צר אותה. בזמנים אוחבים את הגורים שלה. וכמה גורים.

כך יצא שיש בתוכי מלחמה פנימית: לגדל ארנבים לשם הטוב שבahn, או לא לגדל כדי שהיא להן טוב.

כך יצא שיש בתוכי מלחמה פנימית: לגדל ארנבים לשם הטוב שבahn, או לא לגדל כדי שהיא להן טוב.

הנני (ליושנה בו-זמנית).

והכי חשוב שלוש, את הארנבים שלי לא אוכל לתפוס בלבד. צריך לשלב כוחות,

כישרונות ויכילת. רק כך הופכים צורה לצורה. וזה, "שׁוֹעֲלִים קָטָנִים מִחְבָּלִים כֶּרֶמִים", ראו אותן החכמים ננסים ויזאים, וכו'. ראה אותן רבי עקיבא

שכנות. חוץ.

בראש השנה פתחתי קצת לתרנגולות שלי. סוף שמיטה, חשבתי, שיטילו פעם אחרונה בגינה לפני שאני שותلت פה הכלול. זו

ההזדמנות שלהן להסתובב חופשי באין-מפריע. מחר, אני הופכת פה את כל הפרא המקסים שצמחי, ומבייתת את הגן, ערוגות

פורסם באתר "פרמקלצ'ר ישראל"

אַתָּה כְּכִילֹן

מאר ניר

גדרכיכל ומתקנן
האגינה קהילתית
היוזמת "מהפה
ת בית הכרם.
שלימים מטעם
שלקימים".

אומיטה מזמין אותה לטעוק בהמות, במקומות שלנו בחיים, לעוזב לרוגע את החדרה הקיומית מפני המחר, שאלות ממשמעות. בשמונה השנים האחרונות בחו"ל, ובפרט בשנה השמיטה, נכנשתי יותר ויותר כבודה קהילתית. הקמתי את קהילת "אהוּה בְּרִים" בשכונת בית הכרם בירושלים, ואני מוביל אותה רוב הימים בתנדבות. עבר שנת השבעה, בחרתי להיכנס למועצת העיר ירושלים, לתפקיד שאין בשכר, מתוך אהוה של שמיטה. הבנתי שיש דברים חשובים לי יותר מאשר להשתכר קצת יותר ויתור על ביטחון, ואז צורך בסיסי שלנו בני אדם, צורק קיומי לדאג שחייה לנו אוכל לחזור. בשביב זה היה ויתור על הביטחון כלכלית בשביב חיפוש אחר מה שה חשוב לו בחיים. מה שה חשוב ומה אפשר לעשות בשביב הזה יקרה.

לפניהם, לפני שהתחנו, בחיפושים אחר בית, הבניין שצפוי מוחוץ לדירה לא פחות ממה שקרה בתוכה. לאחר מכן, אחרי 23 שנים של מגורים בעיר, התהוושה מתחזקת. עניין הרוכש שיש בתוך הבית וכמה כסף יכנס, הוא משנה לעניין של בני הבית עם האויראה שבוחז, עם הקהילה והמרחוב הציורי. החוץ הרבה יותר משמעותי לחווית האוושר שלנו. למעשה, נובע מהמקור. ההבנה שליל היא שם אוצר בחוץ מרוחב נעים, זה ישפיע פנימה. יתית את הכוח של הקהילה, מותוק הרצון לחולל שינוי חיובי בחוץ. ראיית שנאנחו מצלחים כקהילה להביא לשינויים, בראש אשונה בחיים שלנו. וזה לא נגמר שם. הפעולות שלנו כקהילה יצרה גלי השפעה מעבר למרחב שלנו, עד לרמה הציורית. תחוללה היינו קומץ אונשים. אך עצם הנסיבות הללו יצרה דיברים שלא היו קורים לו לא היחד וללא הגדולה של קהילה.

“מהפכה ירושלמית”, פרויקט קומפוסת ירושלמי שהייתי מmobilyou, למדתי שהיכולת שלנו להשפיע על המרחב הציבורי ולשנות כלות היא אפשרית. בשנה האחרונה מוניתי לאחראי על התחרותה בעירית ירושלים. זה לא היה קורה ללא הרוח הגבית של הילדה. אני פועל עכשווי ליצור תחרותה ירושלה ובת קיימה. מהפכה דרמטית הולמת ומתרחשת מול עינינו. כל פעם עוד דחיפה קתנה, צעד לפעמים אני לא מאמין שזו קורה, אבל עובדה!

בכבודה הציבורית של אני שם לי יעד להיות מחובר. לפעמים במצבים כאלה מגעים נזוק - מאנשים, מהעולם, מהיוכלו לחשיב. כבר העיקרי שאני רוצה, זה להמשיך להיות חשוב לעצמי ולאחרו. השנה העסיקה אותו השאלה האם לעבוד בגינה שלנו בבית. נתני שהעבדה בגינה היא הדבר הנכון יותר בשבייל' לעשות בשמייה, כיון שזאת הדרך שלי להתחבר לעולם. מהות השמייה ינייני היא שחרור מהתהשענות למחר. חיבור הוא המצב ההפוך. השמייה מזמין אותנו להיות בקשר עם "עצמם", עם העולם, באחרם מרחוקים. ערבודה בוניה שביחסים או ביחס לפוטניטם היא כוונה של מירור לריתם ולאחר

ארל היא אריב לילוות אונטו בREL החקופה ריו לרינו אוחו חיים ר' ריו לרינו' ייעים שנות המעשה הן זמן של בין לבין, בו אנחנו לוקחים זכות מהמשמעות וממשיכים אותם. השבת היא מערכת שזומינה אותנו רגאל שמיטה כל שבוע. האתגר הגדול בשmittah ושבשת, הוא איפה אתה נמצא בין לבין. כמו שהשבת מלמדת אותנו ליאוט באחר, דם ובטבע, סובייקט ממש כל השבוע, כך גם השmittah. ההבנה שאני חלק מהעולם ועל כן לא אתייחס לאחר או לטבע כאובייקט, א' מWOOD חשובה בעניין, חשובה נפשית לקיים שלנו. השבת והשמיטה מזמינים אותנו לזכור טובנה זאת ביתר שאת בנקודות זמן

אני חושב על שנת השמיטה הבאה והיכן אהיה, אני יכול להגיד בוודאות רק שאני לא יודע. אם ליחס את רוח השמיטה, אני גם רוצה להגיד עכשו. שטתי את השאלה הזאת לדעת איפה אהיה. לפני כמה שנים ויתרתי ואמרתי, לא יודע, אה. גם מבחינה כלכלית, גם מבחינה תעסוקתית, גם מבחינת קריירה. שחררתי מה שהייתי - היה. אני אבהיר בכל געגוע נתון להיות בכיר וחייב ואני מושוכותי. שורו או' יכול לומר בכיר הרבה לעולם מעבר לobe או' מושוכב אם בריטו

קבוצת שמיטה אורובגנית געמה סדן

מקום מגוריים: ירושלים
עיסוק: מורה
גיל: 30

מה זאת שמייה בשביבי: מגיל צעיר מצוות השמיטה משכה את לביו, אך נראהתה לי גודלה ולא ידעת כיitzד להביא אותה לחיה. כילדת הטרידה אותו השאלה איך יכולו يقولו לשמות אם אין להם אדמה.ניסיתי לחשב על ישות הרעיון בתקופתו. כאשר גדلت, התעטקה בעקר בפונ ההלכתית. התרגשת מאיילת פירוט עם קדושות שביעית וdagotiy לזרוק אותן במקום מותאים. עם כל ההתלהבות, זה עדין הריגש מצומצם. היה ברור לי שהשמיטה גודלה ממה שאנו חווים ומוסgalim כרגע לחוות, שהשמיטה והחוקה מהעולם המודרני ועל כן נחוץ לה תרגום. שמיטה בשביבי היא עולמה, אני מרגישה שיש בה בשורה אותה. אני רוצה לתרגם אותה לחיים לא חקלאים שאינם צמודים לאדמה, לגורמי הטבע ולמעגל הזם

השיעור השמיני של: בראש השנה התארוכה אצלי בבית חבורה של נשים נהדרות, ודברנו על הרץן שלנו ללימוד תורה יחדיו במשך השנה. קצת אחר כך קיבלה מיל "מכון הדר" בו למדתי, אשר הציע מלגות קטנות למי שרוצה לפעול וליצור פרויקט בקהילה שלו. חזרתי אל נציגות החבורה, ריצ'ל בקיל וגניפר הולצ'ר, והחלפנו לפתח "קבוצת שמיטה אורבנית", קבוצה לימוד שדרוכה נוכל לחות את השמיטה בחוינו הירונומים.

איך זה עובד: יצרנו סדרה של שבעה מפגשים, שלושה זוגות של נושאים, ומפגש מסכם. כל נושא החלקlopedia להלמוד, שהתקיימם במקביל, יוצג כסדרה של בידור ותedium. הנושאים יהיו: אדמה, שחרור ואchia, עבודה וכסף. ערבי הלימוד ישילבו ניגונים ולימוד מדריכים המעשי, שהתקיימים בסדנת יום. הסדנאות המעשיות עוסקו ביצירת אדמה, בנייה באדמה, ליקוט צמחי בר והתנהלות כלכלית נכונה. המפגש השביעי המסכם התקיימים בסוכות, מעין "הקהל" קטן, בדגש על "עונג" השמייה, שהוא לדעתנו תכלית השמייה. במפגש זה שננו, ניגנו, אכלנו יחד ושיתפנו בתוכניות מה לימוד ומה התנסות.

קשימן שנטקטלי' בהם:
 לא היה קל למצוא את הזמן לפגשים, וזה היה הלימוד הראשון שלנו מהמשמעות. כמה אנחנו עוסקים ומהזקנים בכל כך הרבה דברים יחד, אוחזים ומפתחים דברים יפים כל כך, עד שלא נשאר לפעמים זמן ומרחיב שאינם מוגדרים כדי לא ליזור בהם. זמן ומרחב כדי רק להיות בהם, להתבונן ולהינות מהקיים. המזווה החזקה והקשה הזאת - לשם, לא לעשות - נראית פתאום כל כך נחוצה.

משמיטה לעשייה - מה אני לוקחת מהshmיטה לש שנות המעשה:
 אנחנו אוספות את החומרם **בלבול**, ושם הם יתנו לשמשה הבאה, לאנשים שירצו לפתחו "קבוצות שמיטה אורובנית". באופן אישי, אני ממשיכה בעשיה שלי בתפקידי כמורה, ובשנה הקרויבה אני מנסה יחד עם מורים נוספים, תלמידים והורים, קבוצה שתיצור "חכון מקיים" (על פי שיטת הפרמקלצ'ר) לבית הספר. הנסיך הזה אמר לו לקחת נשענים, ואני מקופה בשם שמשה הבאה תהיה לנו מערכת יציבה שהתקזקן את עצמה, מערכת עם פחות תשומות ותפוקות, יותר צמיחה והרבה יותר קרבה לאדמה, לאדם ולתודעה אחרת.

יום שמייטה שקד

סאליה
וילר

ארכום: יגאל אלון

•••

[ערב ראש השנה]
כבר שבועות אני בוחן מוחלט של הכהנה ושל כוונון עצמי לתוכה השנה, השנה, השני, של השמיטה. לאט לאט מבשיל בי הזמן האחר, האטי, הנינו (עובד גם בעמקים, ובשבועות של אי-enchat, תסכול וקושי. אבל עובר, ממשיך).

ל להיות אדמה, גינה צורעה תצמיחה. בהמתנה לגשם, לזרעים שניבטו, לשמש, לעלים, לניצוצות האור.

•••

קניתי אובניים יד-שנייה, אני מקימה פינת עבודה קטנה בבית. אני עובדת כל יום זה עשוות אותי מאושרת. מודה לא-להדים ולעצמם שהיה לי השכל והאומץ לעשות את השנה הזה... כל חווית החיים משתנה. קצב החיים נהייה איט יותר ורך יותר, ופחות עומדת בקצב של משימות החיים... אני רואה גם את המהירויות, את הפגיעה: משימות שהבטחתי לאנשים קרובים, ואני לא עומדת בהן.

•••

להאמין לשמייטה שבנפש, שימושה קליפות ואיברים - יהיו מלאי חיים ותשוקה אבל עכשו נושרים, נושלים. להקשיב לרווח החופשיה שאינה נלכדת בסוגרים.

•••

מה מה תהיה הפרנסה - אני עוד לא יודעת. מוקוה להיות במצב של "כי תאמרו מה נאכל בשנה השבעית... וציתרי את ברכתי לךם", אשר ה'שפט אמרת' אומר עליו כי על ידי השאלה יצטרך המקום למצוות את הברכה." השאלה "מה נאכל?" היא בעצם תנוועה שפוחתת וمبיאה ברכה מא-להדים. יהיה בסדר. העיקר - לפתח ידיים, לפתחות לב, בשמייטה הזאת, לרווחה. לא לפחד. לא לדאוג, יהיה בסדר.

•••

ובאמת זה בסדר. באורח פלא, אני מסתדרת. אני לומדת להנות מהמצטצום, להסתפק במעט. לא בתחושת קימוץ ומהסורה אלא בתחושת בחירה: בחרתי לצמצם את ההכנות כדי להשיקע את זמני וכוחי במה שאנו אוחבת - וממילא פחות הצורך ופוחתת התאהוה להוציאו כסף על דברים אחרים.

•••

אני ממשיכה ב��ירות בעונג גדול מאוד. בשקט, בהתרסורת, בנקיי המוח והרגש. ריכוז המלאכה על הגלגול המסתובב משקיט, מרגיע, מרפא, מישר, משחרר.

•••

השנוי בעבודה ובקצב ואורה החיים מביא גם להשתנות פנים עמוקה יותר - ביחס לבני אדם, בתוך עצמי, ביחס למצבים ותהליכיים. בכל פעם שמציפים אותוicus, עצב, תסכול, געגע - אני משתדרת להניה אותם לצד, לא להגב, לשבת לעבודה בחומר. ולאט לאט הרgesch הסוער נרגע, שוכך, משחו מתבהר, מקבל פרוספקטיבה אחרת, התייחסות חדשה. אני יכולת לחזור לעולם' באופן חיובי יותר.

•••

אימון שמייטה: לצאת מהרגלי העבודה הלחוצים. משחו השتبש בקצב התובעני, בתחושים שאין לי פנאי. להשתחרר משלטונו העריץ של האדון 'צריך...', לא, לא צריך! יש משימות, ואני עשו מה שאוכל, מתי שאוכל. קיבל את הקצב האטי שלי, קיבל בסילחה את כל מה שלא הספקתי. שהזמן קיבל מחדש נוכנה ובראה יותר. שלא אריגש שהוא שולט ורודה بي. ליותר גם על דברים יקרים לי ולא לעשות בכוח - מותך אמון בחים, שהם ייפתחו ויצמחו בבו זמן.

•••

[חוּרִיף]
אני מוכנה לשלב הבא, אני מוכנה לגדול, שקטה ומכונה. הלב כל' מלא להשפעה בו ברכה.

[הקדמה]
לפני שנה היה בי צורך עצום בשינוי, לעזוב את העבודה הגדולה שעשית, להחליף כוחות. להתנער מוקים, מהרגל, מהஹום, מצורת החיים שהיית בתחום שנים רבות במסירות, בהזדלות ובמלאות.

ఈ השנה הקרובה היא שנת שמייטה, הכול התלכד והתיישב במקומו הנוכחי: אני עשוה שמייטה. השמייטה נתנה שפה, עוגן, אומץ, עמוק, לצורך האיש. היא נתנה לי אפשרות לשמות, לנוטש, להתגבר על חרדה השינוי (מה יהיה. איך אסתדר. הזהות. הפרנסה).

המפתח זה היה לימוד לפני 7 שנים, בשמייטה הקודמת, שפתח לפני עולם של מחשבות ותחושים ביחס לשמייטה, הטuin במשמעות, באוצר מילים ח'. הפך אותה לאפשרות.

•••

[קץ תשע"ד]

אני רוצה להרופת, לשמות, לנוח.

היה זיהור שההרפה לא תהיה בטלה, שהשמיטה לא תהיה שקיעה, שהמנוחה לא תהיה דעתה.

•••

העבודה כבלה אותי בכבלים בלתי נראים של מועקה ועיפויות שאני מוכרחה להיחלץ מהם. אם לא אעבד בחומר, רק במילים ומחשבות ומחשבים - אמות. יצאת מעבודת הראש לעובדה בידים, בחומר, ברכיו הגוף. יש חלק שחייב להיחנק ולהתחליל חיים חדשים, כדי לא למות בתוך המילים, בתוך הקירות שנגנש בונתה לה עם השנים. אני מוכרחה לפזר אותם ולהתרחב. משחו הסטייד ונסתם וגווע, ואני מוכרחה לפתח עורקים, להנבייע את זרימת הדם.

•••

היהיתי רוצה למצוא מקום לעבודת אדמה. השמייטה הקודמת זרעה את הזرع הראשון: מסכת שביעית, השפה החיה הציורית של המשנה, עבודות הקרקע, החול, העצים, הבנים, 'המדרגות על פי הגאות' - עוררו בי את קרבת הנפש לארץ ולטבע. אבל מה, אעשה לי שנת שמייטה ולאדמה לא אתן?!

•••

[לקראת שמייטה]

אני בחצי חופש, עושה לי סדר עדיפויות: אילו פעילותות מחיות ומשמעותו אוטי ולאיזה אין לי אנרגיה וכוחות. כן, כן, אני נוטלת לי את הפינוק הזה: בן בכף-רבתי. כף פשוטה, פתוחה, נוותנת, מקבלת, כף שקווי החיים נרשים והולכים בה כמו מפת דרכים. אני מhapusת עכשו את הדרך. למלא את מctrני הכוחות, את מעינות הזרימה והישועה. לא 'לעשות'.

•••

אימון שמייטה: לצאת מהרגלי העבודה הלחוצים. משחו השتبש בקצב התובעני, בתחושים שאין לי פנאי. להשתחרר משלטונו העריץ של האדון 'צריך...', לא צריך! יש משימות, ואני עשו מה שאוכל, מתי שאוכל. קיבל את הקצב האטי שלי, קיבל בסילחה את כל מה שלא הספקתי. שהזמן קיבל מחדש נוכנה ובראה יותר. שלא אריגש שהוא שולט ורודה بي. ליותר גם על דברים יקרים לי ולא לעשות בכוח - מותך אמון בחים, שהם ייפתחו ויצמחו בבו זמן.

זה אתגר ממשי להתרגל לקצב אחר אחרி שנים של עמוס ואחריות ומתח והרבה עבודה. בהתחלה - סחרחות, חולשה, עצב, תקיה. הנפש צריכה לההתמן לנשום בשקט...

שוחלים כדי שיהיו מספיק פירות לכולב

מיכל

מקום מגור

גיל: 41
תיאור רוח

מה זאת שמייה בשבייל: השתרדות לעצירת האוטומט' של דרך ההתנהלות והחסיבה הרגילה, מתווך רצון להתקרב אל הקדשה. ההתקרבות נעשית על ידי התבוננות, שחרור שיטתה, ומסירת אמון ואמונה לבורא עולם. שמייה היא להיוות באמונה שלמה - וזה אימון אמיתי - שיש השגחה מלאה על כל פרט וכלל, באמצעות לימוןם, יותר מהה שמצופה ומוקוו. השמייה בשבייל היא הבנה שנייה חלק מעורכת ענקית ומופלאה.

השיטה של: השיטה של היא עוד בוגר חלום. הרעיון היה הכנת שתלים של עצי פרי מיוחדים של עצי פרי טובים, בשנת השמיטה. לאחר שנות השמיטה נשתם אוטם ליד מקורותים מים ברחבי הארץ, עד שנגיעו לUMB שכל הארץ היא בסוטן אחד גדול, שיאפשר לקטוף פירות בטבע ולא יהיה צורך בחנוך התחלנו בקטן מרחב הביתי, ואנו מקווה שהרעיוון ימשיך ויגדל לפעה אזורית כלל-ארצית.

אין זה עובד: הינתן שתיל של עץ פרי לא עולה כסף. בזמן הנכון צריך לחזור ענף קטן למקום הנכון מהעץ הנכון, לשתול אותו ולהשקיות עד שיגודל וייתן גם הוא פירות. שתילה ליד מקורות מים טבעיים חוסכת כמעט. בשיתוף פעולה עם העירייה ניתן לשתול במקום מושקים, או במקום שאנשי יסקו.

יעדים שהצטבי: אוניברסיטה גודלה לראות את כולם ורצים כל הזמן במרוץ המטורף של החיים כדי בסך הכל
אנכי חומת על מצב בו לא יעשהנו כאן זה את זה. ענייני זאת פלייה גודלה לראות את כולם ורצים כל הזמן במרוץ המטורף של החיים כדי בסך הכל
להתפרנס. מסתבר ש'אוכל בן גודל על עצים', ובפועל ניתן רק לנוט羞 מספיק עצים, ואז לא יהיה צורך לכנסות את הפירות, לפחות. באופן אישי, דר

משמעות המשימה – מה אני לוקחת מהמשימה לשש שנות המשעה:
בשנה זו רוקת התחלתי להכיר את המושג "שמהיטה". כתע אני מבינה זאת כחרורו משליטה על המצב, וקיבלה שיש מי שמנהיג את העולם לטובה. א' כМОון רוצה להמשיך בפרויקט ומוקהו שיטרפו אליו קהילות ואנשים מכל הארץ, כך שבחשיטה הבאה, ובכל כל שנה, יהיו עצי פרי בכל מקום ב'

מה לעשות כדי להכין, להתקonnen, להתכוון, לכונן מיתרים לציליל מדויק - לנפות, למתוח, לשחרור לוותר על כעסים ותביעות ועלבונות. לשימושם, לשימושם. לפתח את הנפש צוללה ונקייה, שמחה, ברוכה.

הנשמה עושה את פעולתה בשקט, במקורה החי, החופשי, שלא זוקק למילים ולטקסטים ולסדרדים לאן כל זה יביא - אני לא יודעת. אבל עכשו אני כאן, בשמייה. להרפות את המוח. להרפות את הגוף. לשינויים שיקרו. לזרימה תת-קרוקית שתתפכה ותעללה. כקה לממדתי מא"ד גורדון, "ציריך לפנותם ולהתגלות, ציריך לחתת לחמים להתרבר על ידי החיים".

בתוך המצב של 'עוני' (מבחן) - ללמידה להנות מהנתינה והנדיבות של אנשים על ידי המוכנו של קבלה ונתינה. משחו השתנה ביחס לכיס: המתח, דאגת הקיום, התלונות. איכשהו זה הפתוגג, המקום הצוותי לחששה של יש, של שפע, של ברכה.

... – איך יצאתי מהעולם המוזק והמוֹפֵךְ, מהזמן –
כלומר, פתחתי דלת ונכנסתי לתוך העולם, לתוך הזמן.
ברכמת ברכבת בין הרכבות, ניו אונסוויל לרובע הגרגוריאני העומד בשערות בגדה הימנית.

נפתחה דלת סודית ונכנסתי פנימה לתוך העולם, השארתי בחוץ את כל החלץ, המתח, הקושי, ההלילה.

קיבלתי כל הרבה הרכה בהתנסות הזאת, שאין לי שום רצון להיפרד ממנה
ולחזר לשגרה...
אולי באמת אפשר להמשיך ככה, בויתור על ביטחון כלכלי כדי לשמור על
חופש, על קצב פנימי, על איזונים.

אני רוצה את הזמן, המרחב, הפנאי, לתה לחיים מוקם להתהות ולהתגלו,
שיצמחו בו בלט משחו חדש שניי עוד לא יודעת מוה. לא לדוחס וליכסות
שוב את הזמן בעבודות טובעניות. אני זוקה לשקט ולברכה ולמלאה
ולריכוז ולשמחה שבעבדות כפיפה, בשקט, בלי לחץ, בלי מחויבות לשםונה
דברים שמחכים ודוחקים...
עכשו ברור שניי לא חוזרת אל מה שהיה קודם. השמיטה הייתה מפנה
עצום - אני ממשיכה הלאה, לשבע שנים חדשות. לנשום, להשתנות,
לצמום

... ועובדת אדמה. עכשו כמשמעותה של השם לא ניתן לקיים את הבטחת-לי, ולפנות לעבודת אדמה. לעבוד את הארץ של האהובה, ארץ ישראל, את אדמותה עציה צמחיה ברוכי המשם והמטר.

דוחן וירקות מיובשים אפויים

המצרכים:

- 2 כוסות דוחן, תוצרת הארץ יבול שישיית, שטוף היבט.
 - תערובת של ירקות יבול שישיית:
 - 2 כפות עלים ירקים מיובשים - פטrozיליה, שמיר או סלרי
 - 2 חומינים ירק אדום מיובש - גזר מגורד, עגבניה או גמבה
 - חופן בצל לבן מיובש או בצל ירק קצוץ קופוא
חומר טעם מיירוטו

סורה בינה-ליימון

המצרכים:

- 3 בנות קלופות, שהוקפאו בשישייה.
 - 6 קוביות מיצ' לימון, שהוקפאו בקשויות הקפהה בשישייה.

אופו הכהנה:

מוסיפים קבויות מיצ' לימון, ומרסקים יחד במשך כ-5 דקות מושגים מגד, לפניו שהגילדגה חיכם מוצאים את הבנות מהמקפיא כ-15 דקות לפני ההכנה. כשהבנות מתרככות, מרסקים אותן בגלנדר.

גזר ושמור: ייבוש מזון בבית (או בגן ילדים) הנה מתווה פעילות פשוט

ומהנה לכל גיל. התוצאה טעונה, בריהה ומוחחת, כך שאפשר להנות לאורך זמן מטעם הפירות והירקות הנמצאים בשפע בעונה. גם ליקוט עשבים ופירות בטבע מתאימים לכל גיל. טיפים שלנו למצוות תחת העץ [ספר מתכונים ייובש](#) ב"יקיספר" באינטראט.

חלמית ממולאת באורז וחמציצים ברוטב לימון

המצרדים:

- 6 עלי חלמיה (חווביה) גדולים, ללא גבוקים
 - 8 גבוקי חמוץ'ים מאותו שדה, שטופfine וקצוץ'ים, ללא הפריחה
 - 1 כוס אורז (שהוא יבול חוויל כל השניבים)
 - חצי כוס שקדמים משובבים נשמרו מההשישית, או צנוברים מעץ אורת הפקה
 - 2 כפות שמיר קצוץ, שהוקפא בשישית
 - 2 כפות קוביית שום, שיובש בשישית מלח, פלפל ותבלינים לפי הטעם
 - חצי כוס מיץ לימון משומר
 - רבע כוס שמן זית יבול שישית

אנו הרים.

מערבים לעיסה אחת את החמציצים, החקדים, השמיר, השום והתבלינים. שמים את העיסה בתוך עלי החובזה, ומונגוליתם.

מניחים במסודר בתבנית אפייה. מערבים מכך לימון עם שמן ורבע כוס כיווקים מעל הממולאים (ניתן להוסף מילפי הצורך). אופים בתגורר ב-180 מעלות, כשבה.

השנית שמשתמשה בטקטוניקת איסוף. מטרת ממצאות השנית היא לאפשר לטעב לנוח מהפעילות האנושית. כל ייחיד צריך לשמר שמייה כפי יכולתו, לא לעבד את האדמה ולא לצורק יקרות שנזרעו באדמה בשנה

כבר בשנה השישית החלנו שבשנת השמיטה לא נצורך ירקות או פירות שנוצרו מעבודת אדמה בשנה**הسبיעית**.

הצריכה שלנו בשנת שמיטה הייתה בערך ממשי מקורות:
 א. יركות ופירות נשמרו מהשנה הששית - כמו שכתוב בתורה: "וְאֶכְלָתָם מִן הַתּוֹבָה יְשֵׁן" (ויקרא כה, כב).
 ב. ירקות ופירות שגדלו עצמאם בשדות הפקר - כמו שכתוב בתורה: "וְקִיְמָה שְׂבַת הָאָרֶץ לְכֶם לְאֶכְלָה" (שם, ז).
 הנקנות לכבוד שנת השמיטה היו בעבורנו חוות רחשות מלאת חידושים והמצאות, החל מארגון המזווה וכלה ביצירת תפירתי יהודית
 ולא-יהודית, כמו שריריהם השישיים מרים אורל לזרוב שרב - כבר הוכיחו השינויים לשום השרען

- **התקף ביהר** – טוב לירוקות כדוגמת גבינה, ירקות וירקות זולים ושימרנו אותם בכמה דרכיהם:
 - **אחסון ביתי** – טוב לירוקות כמו בצלים, שוממים ובטטות, וכן לקטניות, כמו חומוס וודוחן.
 - **יבוש בחום נמוך** – טוב למגוון רב של ירקות ופירות, כגון עגבניות, פלפל, תפוחים ועוד.
 - **הקפאה** – טוב למוצרים, כגון מיץ לימון, בצל מטוגן, פירה תפוחי אדמה, ועוד.
 - **ריבות** – טוב לפירות ו גם לירקות מסוימים.

המצצע כל חשיבה לטוחה הרחוק והתחשבות בזרים איסיים, שבתות וחגים, ואירועים. הפכו למעין מפעל מזון עצמאי. למדן כיצד ליבש, לאחסן ולהקפיא מזון לשנה שלמה וקצת יותר, תוך התחשבות במקומות ובאמצעים הכלכליים העומדים לרשותנו. בשנה השบรית השתחממו בחומרם הגלם שהכו. בשלובם שווים כיצד הדמיינו הטובה עליינו.

בillet הסדר השתמשו בסלרי מיבש כרכוף, ובחסה מיובשת כמרוע, ו"בקירה" צמהו לנוב אדנית גדיין טרי ואכיל, ששימש לאוותה מיניבה.

כדי להוסף לתפריט יוק טרי, יצאו לטבע ולמדנו ללקט עליים באזוריים נקיים מהדבורה, כמו חורשות, או שדות שהותר לקטוף בהם. לממדנו שחויבזה ממולאת באורו ושקדים משובבים ברוטב לימון אפואה בתנור היא חוותית טעם מרניינה לפחות כמו עלי גפן ממולאים. שייק פירות בשילוב עליים ירוקים, אגוזים וגרנולה הוא תחליף מיוחד לחלבון מן הצומח. גם חריציות בשלב ההתחלתי שלhn, לפני הפריחה הצהובה, ראויות לאכילה, ויש להן טעם חמוץ-עדין. מכיוון שהן מצויות בחורף, צריך להיזהר שהkilzon קטנטן תועה לאicens לצלחת, חיליה.ליקוט עשבים ופירות בטבע מלמד אותנו להעריך את השפעה הארץ-ונתנתן לנו מעצמה, בלי התערבות.

לשנת השמיטה יש גם משקל ערכי של חזרה לטבע, המתבטא בייצור מזון ביתני נקי מהדברה ומהומרים משמרים. מבחינה כלכלית, זו יותר ליבש חמישה קילו עגבניות פרוסות, הממלאות שתי צנצנות ומספיקות לחודשיים, מלונות מהר גורם עגבניות מיובשות. כך גם פירות וירקות אחרים. יש אינסוף אפשרויות ליבוש תפוחי עץ בטעם שניים, כמו קוביות תפוח מצופות בסוכר וקינמון בעטם שטרודל, או תפוח בציפוי קרפה או קקאו. גוד-לימון מייבש הוא תבלין המשדרג כל מאכל, ובמיוחד עוגות גבינה. כדי להגדיל את טעם הטעמים של סוגי הדגנים השונים, ניסינו את הדוחן וגילינו להפתעתנו שהותוצאה מזכירה את טומו של הקוסקוס במרקם רך ונימוח, רגמוני לא זורחה - שוםית הרגול בקדבה אחם ואופית

כל שבוע גילינו מתכון חדש, שלא מוצאים באף מסעדה. מלבד החוויה של ייצור מזון ביתי והכנה לשנה השביעית - תזכו גם להרבה יחד ושמחה במטבח.

הגינה הקהילתית בМОזיאון הטבע אמנון הרציג

מקום מגורים: ירושלים

עסק: תפקדים ניהוליים בעולם העסקי, פיתוח מיזמים אינטרנטיים, ופעילות קהילתית

גיל: 70

תיאור רוחני: חילוני

קדום שמייה:

הגינה הקהילתית בМОזיאון הטבע בירושלים קיימת כבר למשך שנים רבות. גרעין ייחשוף-ותיק של פועלם גינה נפגש מדי שבוע לשמר את המקום ולפתח אותו. הגינה נמצאת במקום שיש לו לא רק טבע, אלא גם היסטוריה בת 150 שנה ויותר. עם התקרב שנות השמיטה, עלתה השאלה כיצד将继续 בגינה בשנה זו. אנחנו קבוצה שלolute המכريع חילוני, ויש לנו מספר דתיים. אישית אני לא שומר שמיטה, אבל תמכתי בשמירת שמיטה בגינה הקהילתית, מתוך הבנת החשיבות של הנושא לעיני האנשים בקהילה שומריהם שמיטה. אני ורואה את הגינה הקהילתית כஸורת את הקהילה. מותך לך החלטנו לנצל את ההזדמנות, לעשות דברים ולהגישים חלומות שהשנה גילה אין פנאי אליהם.

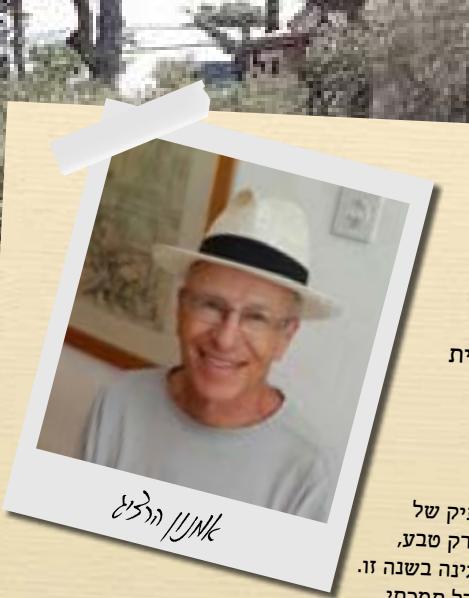
מה זאת שמיטה בשבילי:
שמיטה בשבילי זה כבוד לאנשים אחרים, כבוד לאמונה שלהם, לצרכים שלהם. בכך מתחזק הקשר איתם. ענייני, לשם היה חסיבות קהילתית חברתית.
באופן אישי, "אני שומט" כבר כעשור שנים, מאז שעשיתי שינוי מושמעות בחזי, מבחינת סדרי עדיפות וקצב החיים. בעבר הייתי שכיר ולפניכם כעשור שנים הפכתי לעצמאי. יש לי יותר שליטה בחזי, וברחות לעסוק בדברים מושמעותם בשבילי, בקצב שלי. בין היתר, התחלתי בפעילות קהילתית-חברתית. בהתקנות הדוד הזה יש רכבי שמיטה הרבה יותר מאשר משמעותם בענייני משמרות שמיטה הלכתית סטנדרטית.

הشمיטה שלי:
שנת השמיטה הייתה השנה הגדולה לפתיחת הגינה. שמרנו שמיטה, וכך התפנה לנו זמן לפרוייקטים קהילתיים. הפרוייקט הגדול ביותר היה שיקום בריכת הנוי שהייתה הרוסה במשך שנים. בתנדבות ובהרבה מאץ ארגנו והשכנו חלום שקיים עוד הרבה לפני שהגינה הייתה פעילה. הגשנו גם חלומות אחרים של פעילים בקובוצה, וכן חיזקנו את הקשרים בינינו וגם יצרנו קשרים נוספים עם הקהילה.

איך זה עובד:
שיםוקם בריכת הנוי היה תחילה מרכיב מבחינה מקצועית, והשתתפו בפרויקט מאות אנשים. שילבנו אנשי מקצוע, שכבר היו קשורים בגינה, וגיסנו כספים. ארגנו אירוע סביר שיקום הבריכה, שהגיעו אליו 400 איש. כך נוצר חיבור של אנשים מעבר לחבר לוגינה.
פרויקט בקנה מידה קטן יותר היה בניית עצמאית (לא בסיכון קודם לבגרות!) של ארון לאוהל, ששמש אותנו לפעלויות קהילתיות.
פרויקט שלishi היה הקשור לפעילויות עם ילדים - בניית תיבות קינון וגם יצרנו מתקנים שנשתן גדל ולשתול בהם בקריטריונים של שנת השמיטה, כמו בקבוקים תלויים עם CISCO.

shmitemah leushia - מה אני לוקח מהشمיטה לשש שנות המעשה:
אני לא רואה קשר בין שנות השמיטה לבין שש השנים האחרונות. נקודת המבט שלי היא חילונית, וכאמור "shmitemah" בלי קשר למזרחיות של שבע שנים. לרجل יומולדת שבעים של, ארגנתי לעצמי (בין השאר) חגיגת בגינה. החיבור לקהילה הוא דבר שהתרחש אצלי, ואני מאמין בדברים נוספים ימשכו להתרחשות בשנים הבאות, ויוציאו עוד חיבורים.

איפה אהייה בשמיטה הבא:
אני מקווה להיות בריא ושלם, פעיל לא פחות مما שהוא, משמח אנשים לא פחות מהיום.

[Airbnb להגשים משובים לגינה הקהילתית](#)

כל השבוען חביבין י-הוּדִית פִיש

מקום מגורים: מודיעין

עסק: גננת בגן ברק ממ"ד, גילאי 6, מודיעין

גיל: 56

תיאור רוחני: דתית ציונית

מה זאת שמייה בשבייל:

השנה הבנanti את השמייה יותר ויותר אנשיים מכל גוני הקשת הישראלית לחתה בענייני השמייה זו ברכה, ש"כ"ל ישראל ערבים זה זה".

הشمיטה של:

חישתי דרך חוותית להטמע ילדים את המושג "שבע" ביהדות לאור מעגל השנה: שבע הקופות בסוכות, שבע ימי משה

של אהשורה, שבעת ימי החג בפסח, שבעת הנקנים במנורה לקרה בכנסת בחודש אייר, שבע אותיות בשם "ירושלים",

שבועת ההורם הראשונה הסברתי להורים, ש כדי לחבב על הילדים את שנת השבע, אני

זקוקה לעוזרם. כל העיסוק ב"שבע" הזהר לנו את העבודה שאנו נמצא בפני הילדים תכנים ערכיים

שנונים הקשורים במורשת ישראל. נקודת המוצא הייתה השנה מיחודה. רציתי שהילדים יביןו

שמסתתרים עוד הרבה ערכים ותכנים הקשורים בשנת השמייה ובcheinו. נקודת המוצא הייתה השנה בין השבעה לבין

השביעי, לשנת השמייה שהיא המנוחה לאדמה.

עדים שהצתתי:

היה לי חשוב שמאנו לומדים ועושים בגין, Kirjan גם החוצה, בית ולקהילה. רציתי לשנת השמייה לא תחווה כעניין פרטני

של ילדי הגן, אלא כעניין של כל עם ישראל, כאורח חיים ולא כאירוע חד-פעמי. שנת השמייה תומנת בחובה ערכיים

שהשוו להנחלת לכולם, ולא רק לילדים. לכן התעסוקתי בתכנים כגון: נתינה, נדיבות, ותרונות, צדקה, אכפתויות כלפי הזולות, הערכת

החקלאים שהם "גיבורי הכוח", ביחסון בה שהוא בן ומפרנס, ועל כן אנחנו מודים בכל עת. העיסוק בשמייה השפיע במוגלים

רחבים: על הילדים, ההורים, הסבים והסבות, בקהילה ואף במשפחה הפרטית.

מה השתנה בשמייה הזאת מכל השמיות:

שנת השמייה הקודמת הייתה דלה יותר יחסית לשנה זו. לדעתי, שנת השמייה הנוכחית צפה ועלתה לתודעה של הרבה אנשים

בעניינו נושא השמייה נחשף כבירה כל כךיפה, חברתיות ושותונית, שגרמה לכך שהוא לא נשאר רק אצל "הדרתיים".

השתתפותם בכנס "הקהל" בחול המועד סוכות ברמת אפעל, כמו כן, נכחתי בבית הנשיא כאשר חזרת הכנסה רות קלדרון דברה על

"שםיטה חברתית" ושםיטה חובות. בשני האירועים היו אנשים מכל גוני הקשת. זה היה פשוט מקסים והשאר עלי רושם עמוק.

שםיטה לעשייה - מה אני לוקחת מהשםיטה לשש שנים המעשה:

בלימוד בגין יצאתி מתוך הפן הרגשי, שככל כך חשוב אצל ילדים, והדגשתי את הטעם למצווה. בשנה השביעית מודגשים החמלה,

התחשבות באחר והשווין בין בני האדם. כל השנה טיפחנו את מידת הותרנות תוך חיזוק אלו המתגברים על יצרים. ערכים אלו

אין תלויים רק בשמייה, אלא הם הבסיס לחים שלנו, כך שבודאי יש להמשיך לעבוד עליהם מעבר לשנת השמייה

איפה אהייה בשמייה הבאה:

בעזרת השם, אני מקווה להיות בפנסיה, תוך בריאות טובה.

שמיטה בגן ילדים חן ברגיל

מקום מגורים: קיבוץ נירם

עסק: גננת בגן רקפת, עין הבשור

גיל: 38

תיאור רוחני: חילונית

חן ברגיל

הشمיטה שלי:
הגן שלי הוא ביישוב חילוני שאינו שומר שמיטה. גן ישנים כמה ילדים משפחות דתיות, ולכן החילוניו השונה להקים גינת יתnik וגינה מזמנת פרפרים, לפי עקרונות השמייה. רצינו לאפשר לכל הילדים להיות חלק בעזרה לנזקקים, ממודעות לצורכי الآخر. בענייני השמייה זו ברכה, ש"כ"ל ישראל ערבים זה זה".

איך זה עובד:
מצאו מקום בחצר הגן בו היו שלושה סוככים. אספנו מיכלים שונים - מיללים מהמכבסה בקיבוץ, משטחי עץ, אדרניות שנזרקו בשולי הכביש וכדומה - והתאמנו אותו לזרעה על ידי יצירת חורים במיכלים, וחיבורו ירידת פליג' למשטחי העץ. כך יצרנו מצע מנותק מהקרקע. מילאנו באדמה, שתלונו והשכננו. בנוסף, הכנו חממת תותחים קטנה, גם היא מנותקת מהקרקע. בגין הריק הרגילה לא גענו - לא עישנו, לא השכינו, זקוקה לעוזרם. כל העיסוק ב"שבע" הזהר לנו את העבודה שאנו נמצא בפני הילדים תכנים ערכיים בגדעון, לא השכינו, לא השכינו, לא ריק עקבנו אחרי הצמחים היו פרוחי בר וחלקים צמחו מזרע השנה שעברה. בסופו של דבר, הצלחנו להקים גינה משגשגת, עם יבולם נאים וכל הילדים יכולו ליהנות ממנה.

עדים שהצתתי:
רציתי שהילדים הדתים יהיו שותפים עם כולם בגין הריק ובעבדה בה. בנוסף, רציתי להתנסות במשחו חדש שאלף פעם לא עשית - שמייה על מצות השמייה. החלטה לשמר שמייה בגין היותה הגדונת למדיה. כל ילדי הגן למדו על השמייה לא עשית, או של ילדי הגן, אלא כעניין של כל עם ישראל, כאורח חיים ולא כאירוע חד-פעמי. שנת השמייה תומנת בחובה ערכים וקייםנו מעקב אחר האדמה הלא-מעובדת בגין הריק ונשדה הבור. כך חשבנו להבנת התהליכי הקורים בטבע כאשר האדם לא מתעורר. הדינמיקה בזכות היותה מפלה ומענית, והרגשת ישנות פועלה מלא מצד כל הגורמים. שחשבו להנחלת לכולם, ולא רק לילדים. לכן התעסוקתי בתכנים כגון: נתינה, נדיבות, ותרונות, צדקה, אכפתויות כלפי הזולות, הערכת החקלאים שהם "גיבורי הכוח", ביחסון בה שהוא בן ומפרנס, ועל כן אנחנו מודים בכל עת. העיסוק בשמייה השפיע במוגלים רבים: על הילדים, ההורים, הסבים והסבות, בקהילה ואף במשפחה הפרטית.

מה השתנה בשמייה הזאת מכל השמיות:
בשמייה הקודמת לא הייתה חישתי למצות השמייה, כי לא התעורר הצורך בכך. השמייה הנוכחית השפיעה עלי מאוד. הבניית שאדמה צריכה לנוח, וגם למדתי שאפשר לעשות דברים אחרים עדין להצלחה. בנוסף, שנת השמייה הפניה לי מקום להשיקע לימודי המגן הביולוגי בחצר הגן. בשנה זו הכנו שלולית חורף, בית מלון לחרים ושביל תחושים. כתע אני מבינה את השמייה כמנוחה מהיעסים הרגילים והפנויות המשאבים לכיוונים חדשים. השתתפותם בכנס "הקהל" בחול המועד סוכות ברמת אפעל. כמו כן, נכחתי בבית הנשיא כאשר חזרת הכנסה רות קלדרון דברה על

משמייה חברתית" ושםיטה חובות. בשני האירועים היו אנשים מכל גוני הקשת. זה היה פשוט מקסים והשאר עלי רושם עמוק. לדעתי, אין עניין להמשיך את הפרויקט בשנות המעשה. ש לייחד את שנת השמייה משנות המעשה. עם זאת, חמתת התותמים תמשיך להתקיים, מושם שגילינו שהם גודלים בה טוב יותר ולא מזקקים. בשמייה הבאה חוזר על הפרויקט הזה ואני מאמין שהוא שואף רעיון חדש.

יואל קלאי

השנה הבנanti את השמייה יותר ויותר אנשיים מכל גוני הקשת הישראלית לחתה בענייני השמייה זו ברכה, ש"כ"ל ישראל ערבים זה זה".

הشمיטה שלי:
חישתי דרך חוותית להטמע ילדים את המושג "שבע" ביהדות לאור מעגל השנה: שבע הקופות בסוכות, שבע ימי משה

של אהשורה, שבעת ימי החג בפסח, שבעת הנקנים במנורה לקרה בכנסת בחודש אייר, שבע אותיות בשם "ירושלים",

שבועת ההורם הראשונה הסברתי להורים, ש כדי לחבב על הילדים את שנת השבע, אני

זקוקה לעוזרם. כל העיסוק ב"שבע" הזהר לנו את העבודה שאנו נמצא בפני הילדים תכנים ערכיים

שנונים הקשורים במורשת ישראל. נקודת המוצא הייתה השנה מיחודה. רציתי שהילדים יביןו בין השבעה לבין

השביעי, לשנת השמייה שהיא המנוחה לאדמה.

עדים שהצתתי:

היה לי חשוב שמאנו לומדים ועושים בגין, Kirjan גם החוצה, בית ולקהילה. רציתי לשנת השמייה לא תחווה כעניין פרטני

של ילדי הגן, אלא כעניין של כל עם ישראל, כאורח חיים ולא כאירוע חד-פעמי. שנת השמייה תומנת בחובה ערכיים

שהשוו להנחלת לכולם, ולא רק לילדים. לכן התעסוקתי בתכנים כגון: נתינה, נדיבות, ותרונות, צדקה, אכפתויות כלפי הזולות, הערכת

החקלאים שהם "גיבורי הכוח", ביחסון בה שהוא בן ומפרנס, ועל כן אנחנו מודים בכל עת. העיסוק בשמייה השפיע במוגלים

רחבים: על הילדים, ההורים, הסבים והסבות, בקהילה ואף במשפחה הפרטית.

מה השתנה בשמייה הזאת מכל השמיות:

שנת השמייה הקודמת הייתה דלה יותר יחסית לשנה זו. לדעתי, שנת השמייה הנוכחית צפה ועלתה לתודעה של הרבה אנשים

בעניינו נושא השמייה נחשף כבירה כל כךיפה, חברתיות ושותונית, שגרמה לכך שהוא לא נשאר רק אצל "הדרתיים".

השתתפותם בכנס "הקהל" בחול המועד סוכות ברמת אפעל, כמו כן, נכחתי בבית הנשיא כאשר חזרת הכנסה רות קלדרון דברה על

"שםיטה חברתית" ושםיטה חובות. בשני האירועים היו אנשים מכל גוני הקשת. זה היה פשוט מקסים והשאר עלי רושם עמוק.

שםיטה לעשייה - מה אני לוקחת מהשםיטה לשש שנים המעשה:

בלימוד בגין יצאתי מתוך הפן הרגשי, שככל כך חשוב אצל ילדים, והדגשתי את הטעם למצווה. בשנה השביעית מודגשים החמלה,

התחשבות באחר והשווין בין בני האדם. כל השנה טיפחנו את מידת הותרנות תוך חיזוק אלו המתגברים על יצרים. ערכים אלו

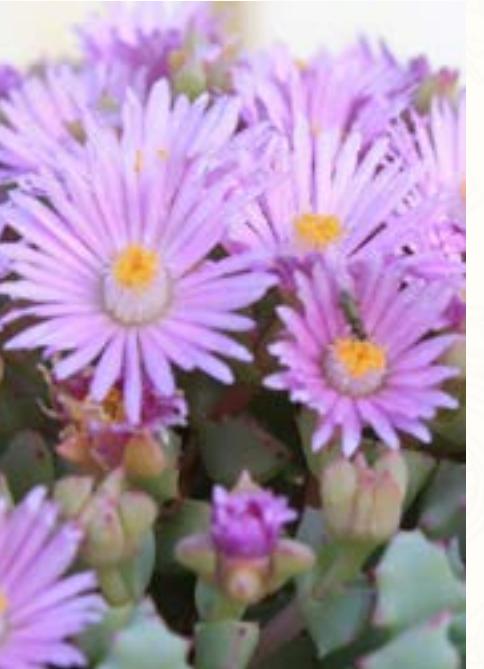
אין תלויים רק בשמייה, אלא הם הבסיס לחים שלנו, וכך שבודאי יש להמשיך לעבוד עליהם מעבר לשנת השמייה

בازה אהיה בשמייה הבאה:

בעזרת השם, אני מקווה להיות בפנסיה, תוך בריאות טובה.

עדו הרפץ. גידל וצילם: איתמר אשד

עדו הרפץ, מורה לחקלאות
בכפר הניאור החקלאי "מוסינזון"
בחו' השרון.
איתמר אשד, צלם וגנום,
גר בקיית עירם.

רצינו למדד אחריות והסתכלות על الآخر. עשינו זאת דרך החיבור בין תלמידי תיכון ליידי גן. התלמידים איבדו מעט מהמציאות שלהם ונפתחו לידי הגן. ילדי הגן חיבקו, עדרו ושמחו. דרך העשייה למדתני כי יש בי יכולת לעוזב, לשחרר ולתת לאחרים להוביל. מהשミיטה למדתי את החשיבות של תכנון ושל מנוהה. לא למהר, לתת זמן לתגובה של העולם למעשיך.

בשבילי שמייטה זה לחת לטבע, לאלהויים, לעשות כרצונו, ואני מסתכל ולומד מבלי להתעורר. אני מבין את רעיון השמייטה בכך שבמשך שנה שלמה אני מניח את פועל.

כאשר אני מתכנן גינה בחצר הבית שלי, אני בטוח כי קיבל ממנה פירות וירקות בשנה השביעית בה לא חדש ואשתול. השמייטה באה אחורי שש שנים בהן תכננתי, עמלתי, עבדתי, ארוגתי, בדקתי, חקרתי. בשנה השביעית אני מוכן ומצוון להיגיע, לשמות, להתבונן ולראות כיצד מעשי עובדים באחדות עם הטבע, עם האלהויים. מתחנה לי זמן. זמן להתבוננות פנימית ואחרת על חי.

אני מלמד בכפר נוער חקלאי. אנחנו מתחממים בחקלאות עירונית וביצירת עיר כמרחב מקיים. רוב הגידולים שלנו הם על גגות וקירות ובמרכז מנתק. למרות זאת, בחורתי חלקה אחת, באדמה, בה לא נעבד כרעל, והציגתי אותה כ"חלקה שמייטה". רציתי לדבר עם התלמידים על שמייטה, על האפשרות לעוזב רגע את חי היום-יומי ולראות את חיינו בראוי אחר.

סאליה
וילר

מסע לארץ הشمיטה המדומינית

אלעד מרגל

מאז התהדרש היישוב היהודי בארץ, מעוררת השמיטה מידי שבע שנים את החלום המקראי האוטופי ושברו. הרב קוק, הרב הראשי דא"ז, עמד בעובי הקונפליקט, ומצא לעניין פתרון הלאטי. הוא תיקן "היתר מכירה", שבאמציו נמכרו הקרקעות היהודיות לבועלות נכritis באופן סמלי למשך שנת השמיטה, וכך התאפשר לחקלאים היהודים להמשיך ולעבד את אדמותיהם. היתר זה הוגדר על ידי "הוראת שעה", על ריקע המחב הכלכלי הקשה והצורך להגן על היישוב החקלאי העציר. עם זאת, הוא שיבח כל קלאי שבחור לשבות למרות ההיתר, ובמקביל חיבר ספר מקיף על דיני השמיטה, ושמו "שבת הארץ". כקדמה לספר חיבר משה פיפיה, שהפילה גבערכו של קיום השמיטה לעתיד לבוא, ותלה את תחיית הרוח הישראלית במימוש אידיאלית זה.

רוחו של הרב קוק ריחפה בי מול פיסת השקט הזה. שאפתית החיזון ללב, כדי למשש בתוכי את הרגע הזה, שהפיעו לקיים שמיטה פשוטה. שמחה נהרה כי מול פיסת השקט הזה. שאפתית החיזון ללב, כדי למשש בתוכי את הרגע הזה, שהפיעו אלין מן הערפל הגдол סביב.

וזו, כמו שרך סטודנט-מפוקק-למדעי-הרוח יכול להשרות לעצמו, והנחתי לרוגע את הראש על השמשה, וצלתוי לארץ השמיטה מתוך הקניות הענק. מלבד בניינים ארוכים, פרסומות פורסחות כנף, ורשתות-ביגוד שנטוות מכל עבר. קצת הלאה ממש, בדרך לירושלים, משתרעים הכרמים. הם שתולים על אדמתה השפלה בסדר מופת, בשורות שמן הגדודינית. ובלמי אני רואה תאילדים מקריםם בשודת הכותנה של עמק ירושלים, ואלמנת מאלמות שיבולים. ברדי אני שומע שמנחת השמיטה בשיטתANGEOR מחלוקת פיתוח-شمוטות-עם-זיתים לחסרי בית. אילו הון מסיעם את תושבי שרודות אל מטעי הבננות השומותים של עין גדי. "אני מתחה על בננות", אומרת מסעודה לצלי הamodel-הاخורי של "דיעות", ומקלפת את הפירות, חמניות. חבויים שורשים, אבל לא עמוקים כמו קקטוס. הנכד בצר העבים עם זרועותיו הרכות-כאלון, טיפה-כחת מופנקות. אחריהם, קר נדמה לי, הגיעו תאילדים, כלאי הכרם, ידים זרות-מוסרות-עם-אשרות. הם משקים ביעילות עד היום, מספרים לי. וסוף-סוף אפשר קצת לנוח, שמשהו אחר יהול בכרמים.

באוטובוס, לידי, יושבים אונשיים מכל מיין צבעים. חיל אתיופי, זקנה מרוקאית, וסתם סטודנטים שדובקים לשמשות מול הנוף, כמווני. ברגעים שכאלו אני מהריה לעצמי מה תכלית הפרויקט המוזר שמתהווה פה, לשם מה הגיעו לאנשימים מכל קצוויל תבל, מה בעצם אנחנו מחפשים פה בארץ, ולמה נפגשנו על הוק הזה, בדרך לירושלים. לפעמים מנסים להסביר לי בשביב מה הגעתו לארץ, לשכנע אותו שהמקום שלו דזוקא כאן. בכל מיין דרכים אומרים לי את זה. מסע לפולין, עוד תקרית אנטישמית בצרפת. אין לך שום מקום אחר לлечת אלין, מטפפים לו. בכל מקום ירדפו אותך, רק פה תיה יהודי גאה, או ישראלי, מה שתרצה. אבל קsha לי עם צידוקים כאלו. הם לא מפיקים بي עצמה. עם האנשים שסבירו באוטובוס אני רוצה לא רק שותפות גורל של פליטים, אלא גם ברית ייעוד.

אבל אז, באחת ההצלחות של שער הגיא, אני מקיץ מן החלומות. עפUFFי מתרומותים לאיטם, ואישוני מתכווצים, מפחדים להבטית אל החוץ. אכן כן, האלומות בשודות דומותות, והמשמש נחבות בין עננים, כמו כומסת אורה לימים אחרים. הגרסה הישראלית נהייתה העכשוית נהייתה לשלחרות פורמלית של ניירות, חותמות, ופוליטיקה פנים-מגזרית. מחררי הירוקת התהיי קרו כתוצאה מהפרטנות היצירתיים שנשלפו כדי לפתור את "בעית השמיטה". בתקשות מוגגר הסיפור ממטרד נוסף ביחס לת-מדינה. ב"הארץ" הכריזה כותרת כי "חויכוחים בצדior הדת יקבעו מה נאכל בשנת שמיטה". במקומות אחרים ננהלו לטאטא את המטרד ההלכתי באמצעות הכללה דזוקא נשענת על מודלים אמריקאים. זה פשוט מוכחה את עצמו, משכו כתף מתנצלת מול חסר בית נוסף שנמצא גופתו. המשפט הוא שרי לשלטון המנדטורי. וכמובן, שוואים השראה גם מהמשפט הבינלאומי, ברוח ליברלית.

אני שוב מציז בכרמים שמבعد לחילון, והחידק הצini מರפה קצת. לפתע אני מבחן בשלט עיר שהובץ שם השנה, אולי הוא יכול לבשר על ייחוד או ייעוד. "כאן שמורים שמיטה!", מカリות אוניות עבריות על השלט. הפגיעה עם היישום העכשווי של החוק התנ"כי מעלה בי לרוגע חיק. אני לא מוחבבי השיווק של היהודים, מול השורות הסדרות בכרמים שליד.

הশמוטות מותלכנות על רצועה חקלאית אחת קטנה, בולטות בערבוביה השוררת בהן, מול השורות הסדרות בכרמים שליד.

אני מוחח את רגליי במושב, ומציג שוב בקרע השמיטה מול עני. בזמן שהמסدق הדתי מכתת את גלוי כדי למצוא פתרונות

הლכתים שיאפשרו את המשך העבודה האדמה בשמיטה, יש כאן, מסתבר, כמה חברי שלוקחים את העניין ברצינות. אני פוזל החוצה,

לביר מיעז פה לשבות, והגפנים עוניים לי ברשות אלה. "שבת שבתון יהיה לארץ".

בצומת ביל"ו אני עולה על האוטובוס, מתחמק במושב האחורי ומודבק את רاسي לשמשה. לנגיד משטרע מתחם הקניות הענק. מלבד בניינים ארוכים, פרסומות פורסחות כנף, ורשתות-ביגוד שנטוות מכל עבר.

קצת הלאה ממש, בדרך לירושלים, משתרעים הכרמים. הם שתולים על אדמתה השפלה בסדר מופת, בשורות שמן הגדודינית. ובלמי אני רואה תאילדים מקריםם בשודת הכותנה של עמק ירושלים, ואלמנת מאלמות שיבולים. ברדי אני שומע שמנחת השמיטה בשיטתANGEOR מחלוקת פיתוח-شمוטות-עם-זיתים לחסרי בית. אילו הון מסיעם את תושבי שרודות אל מטעי הבננות השומותים של עין גדי. "אני מתחה על בננות", אומרת מסעודה לצלי הamodel-הاخורי של "דיעות", ומקלפת את הפירות, חמניות. חבויים שורשים, אבל לא עמוקים כמו קקטוס. הנכד בצר העבים עם זרועותיו הרכות-כאלון, טיפה-כחת מופנקות. אחריהם, קר נדמה לי, הגיעו תאילדים, כלאי הכרם, ידים זרות-מוסרות-עם-אשרות. הם משקים ביעילות עד היום, מספרים לי. וסוף-סוף אפשר קצת לנוח, שמשהו אחר יהול בכרמים.

באוטובוס, לידי, יושבים אונשיים מכל מיין צבעים. חיל אתיופי, זקנה מרוקאית, וסתם סטודנטים שדובקים לשמשות מול הנוף, כמווני. ברגעים שכאלו אני מהריה לעצמי מה תכלית הפרויקט המוזר שמתהווה פה, לשם מה הגיעו לאנשימים מכל קצוויל תבל, מה בעצם אנחנו מחפשים פה בארץ, ולמה נפגשנו על הוק הזה, בדרך לירושלים. לפעמים מנסים להסביר לי בשביב מה הגעתו לארץ, לשכנע אותו שהמקום שלו דזוקא כאן. בכל מיין דרכים אומרים לי את זה. מסע לפולין, עוד תקרית אנטישמית בצרפת. אין לך שום מקום אחר לлечת אלין, מטפפים לו. בכל מקום ירדפו אותך, רק פה תיה היהודי גאה, או ישראלי, מה שתרצה. אבל קsha לי עם צידוקים כאלו. הם לא מפיקים בי עצמה. עם האנשים שסבירו באוטובוס אני רוצה לא רק שותפות גורל של פליטים, אלא גם ברית ייעוד.

ייעוד. מילה גדולה כזאת, מעוררת גיחוך אפיל. כאשר שירתי בצה"ל הכריז חיל החינוך על נושא שנתי: "יחוד וייעוד. מש"קיות חינוך נשלחו לכל עבר כדי לבוש שיש לנו ייעוד. שיש לנו ייעוד. ניסיתי מאד להאמני להן, אבל כשייצאת לחופשות, היה לי קשה להבין על איזה ייחוד הן דיברו. לא גיליתי בחוץ מקרים יהודים מיוחדים באנגליה, ובאוניברסיטתים מוחדים. בקנין ראייתי שלטים באנגליה, או כלכליה ישראלית מוחדת, אך גענית בחוץ נ복. מדעי מדינה יווניים. קיוחית, אולי בכל זאת יש פה, נניח, משפט ישראלי יהודי, או כלכליה ישראלית מוחדת, אך גענית בחוץ נ복. הכללה דזוקא נשענת על מודלים אמריקאים. זה פשוט מוכחה את עצמו, משכו כתף מתנצלת מול חסר בית נוסף שנמצא גופתו. המשפט הוא שרי לשלטון המנדטורי. וכמובן, שוואים השראה גם מהמשפט הבינלאומי, ברוח ליברלית.

אני שוב מציז בכרמים שמבعد לחילון, והחידק הצini מרפה קצת. לפתע אני מבחן בשלט עיר שהובץ שם השנה, אולי הוא יכול לבשר על ייחוד או ייעוד. "כאן שמורים שמיטה!", מカリות אוניות עבריות על השלט. הפגיעה עם היישום העכשווי של החוק התנ"כי מעלה בי לרוגע חיק. אני לא מוחבבי השיווק של היהודים, מול השורות הסדרות בכרמים שליד.

השמוטות מותלכנות על רצועה חקלאית אחת קטנה, בולטות בערבוביה השוררת בהן, מול השורות הסדרות בכרמים שליד.

אני מוחח את רגליי במושב, ומציג שוב בקרע השמיטה מול עני. בזמן שהמסدق הדתי מכתת את גלוי כדי למצוא פתרונות

הლכתים שיאפשרו את המשך העבודה האדמה בשמיטה, יש כאן, מסתבר, כמה חברי שלוקחים את העניין ברצינות. אני פוזל החוצה,

לביר מיעז פה לשבות, והג\GeneratedValueים עוניים לי ברשות אלה. "שבת שבתון יהיה לארץ".

שנת שמייה בגני רמת הנדיב

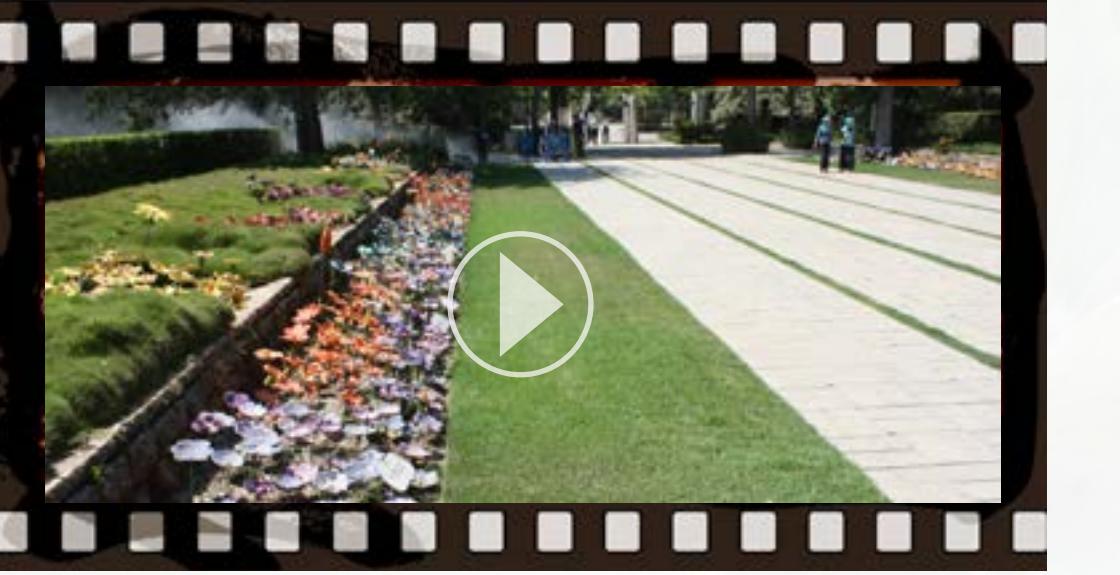
אליהו קרוגר

שותפים בימים: הווגו יאן טרגן, רונית זקס
מקום מגורים: צרכון יעקב
עיסוק: גן
גיל: 56
תיאור רוחני: יהודי

אליהו קרוגר

הشمיטה של שנים השמיטה חלה במלאת שישים שנה לגני רמת הנדיב. רצינו להאריך היבטים של קיימות המשתקפים בשמשיטה - החל מימוש הלכוות השמיטה בעבודות בני היוצרים ובפארק הטבע, דרך העלאת המודעות לשמשיטה באמצעות מסלול מודרך עצמאי, המשך בהקדשת זמן ומשאבים לפעלויות פנים-ארגוני מעשרה, ועד תחילתו של פרויקט "מרחץ בר קיימת" מסביב לרמת הנדיב.

[אליהו קרוגר מספר על השמיטה שלו בגני רמת הנדיב](#)

מה השתנה בשמשיטה הזאת מכל השmittות:
בשמשיטה הקודמת עבדתי כריגל, כיון ששתח רמת הנדיב היה ב"היתר מכירה", ופעילותות הגינון והטיפוח נמשכו בשגרתן. השנה הייתה לתרום לעניין, ולשמעו את התגובה החביבות של המבקרים.

השמשיטה לשפתח את כל העובדים בתפיסה השמיטה של, ולעודר הסתכלות אחרת על הדברים. הרגשי סיפוק לראות איך הוצאות התגייס מושגין מכך להשוויל שוב, ואחריו סוכות יתחלו בנטיעות. הפרויקט "מרחץ בר קיימת" י Mishik בשנים הבאות, כמו גם צוות הקיימות הארגונית ברמת הנדיב לפועל שוב, ובפרק הטבע נשא אופי "קליל", ללא עיבוד מסיבי של האדמה או הצומח. השוקעו זמן ומשאבים ופרויקט "סביבה בונה קהילה". אני מקווה בשמשיטה הבאה להיות הדרישה ימי עין וסדגנות ברמת הנדיב בהשתפות כל העובדים.

מה השתנה בשמשיטה הזאת מכל השmittות:
בשמשיטה הקודמת עבדתי כריגל, כיון ששתח רמת הנדיב היה ב"היתר מכירה", ופעילותות הגינון והטיפוח נמשכו בשגרתן. השנה הייתה לירום לעניין, ולשמעו את התגובה החביבות של המבקרים.

השמשיטה לעשייה - מה אובי לוקח מהshmיטה לשש שנות המעשה:
אני מרגיש מכך לחזור לעבוד את האדמה, לעדר, לשתול, ולגדל פרחי עונה שופעים לשש השנים הבאות. בסיום שנת השמיטה תחול המשטלה ברמת הנדיב לפועל שוב, ואחריו סוכות יתחלו בנטיעות. הפרויקט "מרחץ בר קיימת" י Mishik בשנים הבאות, כמו גם צוות הקיימות הארגונית ופרויקט "סביבה בונה קהילה". אני מקווה בשמשיטה הבאה להיות הדרישה ימי עין וסדגנות ברמת הנדיב, בסבב נוסף של יצירתיות במסגרת "shmיטה ישראלית".

shmיטה ישראליות בגני רמת הנדיב

שומטים תחפושות שלומית מוסקוביץ

מקום מגורים: גן יבנה
עיסוק: ייעצת מס
גיל: 47
תיאור רוחני: חילונית

קורם שמייה:

כל שנה בפורים אני נתקלת באוותה בעיה. ילדי רודצים תחפושת חדשה, ולא מעוניינים להיותשוב השודר המאוד-מנגיב מהשנה הקודמת, או המלכה המפחדה שכתה בכל הפרסים בשנה שעברה. הם גם גדלים והתחפושת מלפני שנה, כבר לא מתאימה להם, למרות שהיא במצבמצוין. שוחחת עם הורים אחרים ואותה שהם נמצאים באותו מצב - עסק ביש של הוצאה מאות שקלים בכל שנה על משה שמשתמשים בו יום עד שלושה ימים. בזבון של כסף ופיעעה בסביבה. כך התגלל הרעיון לחלק את החפצים שאין עוד חוץ בהם עם אנשים אחרים, לאיירוע שמיית תחפושים - איירוע קהילתי שבמהלכו גם גענה על הבעה ובכבודות קטנות ובאופן פרטני על פרויקטים אישיים. למעשה, לכל תלמידי היון פרויקטים משפחתיים - בו חבר תחום לעזרה במשפחתו, פרויקט חברתי - עם קבוצת תלמידים אשר שמו מזמין וברחו נושא חברתי לפעילויות.

השימוש שלי:

יזומי הפרויקט והאנשים שהוציאו אותו לפועל כולם מתנדבי "זיקה" בגין. בכל שנה אנחנו מדריכים בעיר מס' פרויקטים להכין שיורי בית עם אחים קטנים, לבשל ארוחות ערב פעם בשבעה, לשוט כלים, ועוד. ההורים התרשםו מאוד וסייעו בנטיעת הפרויקט קיבلت הדעת על פרויקטים שהتلמידים ממשיכים בהם. בין הנושאים: מטבח אוcharיותם בבית. גם בחופשה קיברנו מלהתאים להטמעו לשינויים, והוא צרכיהם לפעול בשתי דרכים כדי לקדם אותו. בין הנושאים: מטבח בפרויקט החברתי - התלמידים בחו"ל נושא שברצונם להטמעו לשינויים, והוא צרכיהם לפעול לשינויים, ועוד. התלמידים הרצו על גזוניות, מינעות הטרדה החברתית, צער בעלי חיים, הכרת תודה לפצעוי 'זוק איטן', הגברת המודעות לעזרה לקשיים, ועוד. התלמידים הרצו על הנושא בביתה, הרצו לפני המהנכים, והעלו פוסטים לפיסבוק ולויטוב.

יעדים שהצבתי:

יצאנו לפרויקט מותן צרכים שונים ומגוונים של התלמידים, וביקר מותן רצון להעצמה ופיתוח אמונהVICOLAH האישית להשفع ולשנות. נדרשו עבדה אינטנסיבית ולויו פרטני של התלמידים, אך בסופו של דבר הפרויקט היה מרשים ביותר. הצלחה הייתה מעבר למצפה. התלמידים דיווחו שהתגובה ביגרו אותם ופיתחו בהם את האמונה שישVICOLAH לשנות. הם עזרו אחד לשני להרים את הפרויקטם, ואך זהה אני רואה 'שמיטה חברתית' - שמיית זמני ורצוני למען الآخر.

שMAILה חברתית דף רחמניגי

מקום מגורים: ירושלים
עיסוק: מchnact ויעצת בתיכון בוואר
גיל: 50
תיאור רוחני: דתיה לאומית

קורם שמייה:
כאשת חינוך אני נתקלת פעמים רבות בדרישות של תלמידים מהסבiba - הן מההורם והן מההורם - למען עצם. זהו בייטוי לתרבות המגיעה לי. התרבות זו מפרעה לי שאין לפחות חשיבה על מה "magiu להם", לאחר, לוולט. רציתי לפתוח בתלמידי מכיתה ח', יכולת מגיהות, שמהילה בסביבה הקרובה - הבית והמשפחה הגרענית - וمتפרשת לנינה לחברת הכללית.

השיעור שמייה חברתית עם תלמידי. הchallengeנו משיעור חינוך שעסוק בניהו חברת שוויון. לאחר מכן ישתי עם התלמידים קיימי פרויקט שמייה חברתית עם תלמידי. למשה, לכל תלמיד היון פרויקטים: פרויקט משפחתי - בו חבר תחום לעזרה בקבוצות קטנות ובאופן פרטני על פרויקטים אישיים. למעשה, גם גענה על הבעה ביש שמייה שמייה של:

איך זה עובד:
התלמיד הפק מקבל לנוכח התלמידים לקחו אחריות בבית היון מוגנים: להתקשרותם באופן רציף, בפרויקט המשפחתי - התלמיד הפק מקבל לנוכח התלמידים לקחו אחריות בבית היון מוגנים: להתקשרותם באופן רציף, עם נגעה בערכי היהדות והמורשת. מכיוון שהייתו זו שנת שמייה, קיינו כמה "שמיות" ובכלן שמיית תחפושים, שמיות של חפצים, שמייה של פריות מהגינה האישית, ועוד. היקף אחריותם בבית. גם בחופשה קיבלו הודיעות על פרויקטים שה תלמידים ממשיכים בהם. בין הנושאים: מטבח לאירוע שמיית תחפושים הזמננו מבוגרים ולילדים לתת חפושת או אביזרים, ובתמורה לקבל כרטיס המאפשר לקנות מה אחריהם. בבסיס עמד הרעיון ש"זבל" לאחד הוא "אוצר" של אחר. מה שהושך צבע וענין לאיירוע הימנה האופזיה בהזנות, מניעת הטרדה החברתית, צער בעלי חיים, הכרת תודה לפצעוי 'זוק איטן', הגברת המודעות לעזרה לקשיים, ועוד. התלמידים הרצו על להתחפש במקומם, להתהדר על ידי מאפרת מקצועית, ולהציגם בתוכן מסגרת ענקית שיצרנו. מסביב לכל זה היו סדנאות ליצירת הנושא בביתה, הרצו לפני המהנכים, והעלו פוסטים לפיסבוק ולויטוב.

השימוש שמייה מותן צרכים שונים ומגוונים של התלמידים, וביקר מותן רצון להעצמה ופיתוח אמונהVICOLAH האישית להשفع ולשנות. נדרשו עבדה אינטנסיבית ולויו פרטני של התלמידים, אך בסופו של דבר הפרויקט היה מרשים ביותר. הצלחה הייתה מעבר למצפה. התלמידים דיווחו שהתגובה ביגרו אותם ופיתחו בהם את האמונה שישVICOLAH לשנות. הם עזרו אחד לשני להרים את הפרויקטם, ואך זהה אני רואה 'שמיטה חברתית' - שמייה זמני ורצוני למען الآخر.

שמיטה לעשייה - מה אני לוקחת מהשמיטה לששות המעשה:
אחד התלמידים אמר לי שדרעתו יש לעשות את הפרויקט הזה לא רק בשנת השמייה, אלא באופן קבוע בשכבות ח'. הסכמתי איתו. במהלך השנה וראיתי כיצד הפרויקט יצר מקום של העצמה וחיזוק בביטחון הספר ולבית, ואני מקווה שהוא ימשך בשנים הבאות מותן הקשר של צדק חברתי. לדעתני, בתקופה הזאת יש יותר מקום לדבר על נושאים של שמייה חברתית וצדקה חברתי, לעומת המצב בו הינו בשמייה הקודמת. אני מקווה לנוהג בעצמי על פי ערכים אלו ללא קשר לשנת השמייה.

סאליה
וילר

שבחת האשבען

שבע אינסטגרם, שבעה צלמים, שבעה ערכאים

שנת השמיטה, "שנת השבע", מזמין אותה להתבונן מחדש על חיינו, על רכושנו, על מה שלנו ומה שאין לנו. איך נראים בישראל 2014 ערכאים כמו "שוויון", "מנוחה" או "מידתיות"? מהי הזרה העכשוית של החירות, הנטינה, ההעצמה והקיימות? איפה פוגשים אותנו הערכאים האלה ברחוב, בבית ובטעב? בשנת 2010 יצרה רשות האינסטגרם מרחיב פתח של יצירה ושיתוף ללא גבולות. ממש כמו שנת השמיטה. אך טبع היה להזמין שבעה צלמים-יזרים פעילים באינסטגרם, לשחק אותנו מבט האיש שלים על שבעת ערכי שנת השבע. אוצר: אל ניסן [לצפייה המלאה](#)

◀ **מידתיות** - איריס קולי

◀ **חירות** - דינה אלפסי

◀ **קיימות** - שמרית שבתאי

◀ **נטינה** - מיכל בנטל

◀ **העצמה** - אלינור הררי

◀ **מנוחה** - דיב שורץ

◀ **שוויון** - יונתן ברנסקי

קו) לוח השנה נאה ונאה

הרהורים לסיום שנת השבע

ענת קרמר

האוון – בכנס הפתיחה של "شمיטה ישראלית" ה"שולחן העגול" של מנהלי חברות הי-טק היה גדול ביותר; באירוע בנושא "שנת השמיטה" בכנסת השתافة 15 חברים נסות מגוון מפלגות ושלושה שרים, שהתחייבו לקידום שנת שמיטה ערכית ומשמועית; י"ר הכנסת הקודמת פתח את המושב בהזמנת חברי הכנסת ל"שיח של שמיטה"; נשיא המדינה בחר להקים גינה קהילתית בעקבות שנת השבע לטובות שמיטה בתחילתה השנה, ועוד.

המאפיין הייחודי של שנת השמיטה תשע"ה היה ריבוי היוזמות מהשתח, מה שנקרה בלבד: roots (מאוד שמייתי...). אונסיפ פרטיטים ורבים בחו"ל - מהזיבותם ההלכתית ו/או החברתי, או בקשר אליו - מעמד "הקל" פותח את השנה השנייה למzhou השמיטה,

שהיא גם שנת מעשר שני,omid אחריה שנת מעשר עני, וכן הלאה עד לשנת השמיטה הבאה וחזר חלילה, שבכל שלב אנו מבקשים להעתלות ולהתגבר רוחנית ומוסרית. על מנת להנichi את הספירה של שבע השנים בחיננו, עליינו למלוד ולהפנים את התהיליכים שעברנו בשנה שחלפה.

כאן, מטיב הדברים, עשו זאת דרך הפריזמה של "shmיטה ישראלית". הקימו מרכז חילוקת עודפים של חומרי יצירה ובניין, או יסדו בית מדרש בטבע. ברמת הקהילה התקיימו עשרות ואולי מאות יזומות מסווגים שונים. גינות קהילתיות רבות בחו"ל לשמרו שטחה ובקן לבטא את ערך האחדות ולאפשר לפעילים הדתיים לקחת חלק במפגשים בגינה. עיקר פעילות הגינה הושב לשימור הקיימים, מיפוי ותיעוד עצים עתיקים, הנגשה לבני מוגבלים ופעילות תרבות קהילתיות. קהילות אחרות, שהפכו החברתי או הסביבתי מרכז בפעילותן, התגייסו בשנת השבע לסדרה של מיזמים המוניים העוסקים בחיבור בין אנשים ובഫחת צריכה, כדוגמת שוק שטחה-شمיטה. לעומת זאת, בשנת ד' שניות, מכירת גראז'ים חינמי, ועוד. בתו נסת רבים והוסיפו מיזם לימודי או חברתי לפעילותם, ובקיבוצים ויישובים שונים הקימו "עדות שטחה" ומיזמי התנדבות תחת הכותרת "שעת שטחה". גם מגוון הקבוצות שהחצטו ליום לקט ישראלי וקבעו פירות מחצרות בתים (ברשות) לטובות נזרכנים שונים, והוא דוגמה מקסימה לתרגום מקומי של המצווה. קצירה הרעה מלתאר את התגייסות בני הנוער למיזמים של שטחה.

המושטף ליווזמות המצוינות כאן הוא שהן הובילו על ידי מנהיגות מקומית. חשוב לציין זאת היות ויווזמות "מלךויות" בנושא השמיטה, שנראו כהבטחה אמיתית,

shmיטה תשע"ה מהאורינו, על הלכוטיה, מיזמה ורעיון נוספת, על מה שאחzano ועל מה ששמטנו. השנה הסתיימה אך בעצם לא מדובר בסיום של ממש, שהרי מzhou שבע השנים היהודי ממשך ומנייע אותנו.

מעמד "הקל" פותח את השנה השנייה למzhou השמיטה, שהיא גם שנת מעשר שני,omid אחריה שנת מעשר עני, וכן הלאה עד לשנת השמיטה הבאה וחזר חלילה, שבכל שלב אנו מבקשים להעתלות ולהתגבר רוחנית ומוסרית. על מנת להנichi את הספירה של שבע שנים בחיננו, עליינו למלוד ולהפנים את התהיליכים שעברנו בשנה שחלפה. כאן, מטיב הדברים, עשו זאת דרך הפריזמה של "shmיטה ישראלית".

אז מה היה לנו בשנת השמיטה תשע"ה?
מה נשתגה בה משימות קודמות?
מה חדשה "shmיטה ישראלית" בעולמו?

השינוי המרכזי בשנת השמיטה תשע"ה היה שינוי תודעת, שהתבטא בשינוי השיח בנושא, בקרבת הציבור הדתי והכללי כאחד.

במגזר הדתי, בשנים הקודמות, תפס את מרכזו הבמה "צחצוח חרבות" הלכתי בהמה שאנו מכנים כ"פולמוס השמיטה". לעומת זאת, בתשע"ה עסקו כל התקשורת המזרחיים בדיוני עמוק בדבר מהות השמיטה והרלוונטיות שלה לישראל במאה ה-21. מדובר בסוג חדש של דיוון, שייצא מדברי התורה אל עולם העשייה ומכיר בכך שהشمיטה אמורה להיתרגם (גם) בrama הוו. לצד מאמריהם בעיתונים ועלוני השבת, שינוי השיח התבטא במספר רחב של כנסים וסמינרים בנושא שהתקיימו לציבורים שונים, כמו גם בהוספה משבצת של "shmיטה חברתית" למגנון אירופי לימוד שעסקו בשטחה ההלכתית.

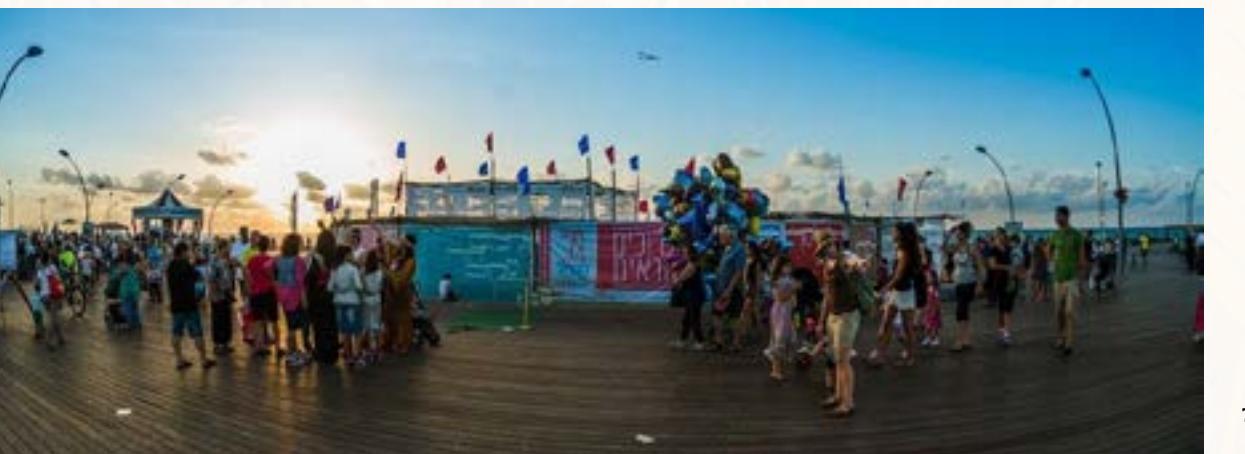
מבחינת הציבור הכללי, לקרה שנת השבע ובמהלכה התקיים שיח ראשוני ומשמעותי מאוד בנושא זה, תוך השתפות רחבה של קהלים שלא היו מזוהים עד כה עם השמיטה, ואולי אף לא הכירו את הרעיון. רק כדי לסביר את

לא צלחו את השנה המורכבת - שכללה מלחמה בקייזר
ההפרוקות הממלילה ומערכת בחירות - לצד העובדה
שמערוכות גדולות הן מסורבלות יותר ומסתגלות לאט יותר
לשוניים.

הצלחת היוזמות האישיות-קהילתיות החופפת תמונה של
דור מצוין" - דור מהפץ ולא מתפרק, שלא מוכן להסכים
עם הנתק המובהנה בין חזון האוטופי שמצועה השמיטה
ובין ביטוייה הדלים במציאות של כל מי שאין לו חלקת
אדמה. דור העוסק מחד בחיפוש מימוש אישי לרענוןת
רווחניים, ומאידך, מנסה ומחפש להיות חלק ממשהו גדול,
העונה על צורכי ההווה. אני חושבת שיש בכך תובנה חשובה
וממשמעותית, שצריכה לכוון את דרכנו.

אני מאמינה כי שינוי התודעה שהתקיים בשםיה הוו צריין
להיות בסיס להרחבת הזותה הישראלית. לשם כך עליינו
להמשיך בעיר ולהאריך את החיבור בין המצוות התלויות
באرض לעשייה חברתית-סביבתית הנדרשת במציאות ימינו.
צעד ראשון בכיוון עשינו במהלך שנת השבע, עם מונען
פרשנות נסכת למצוות ה"הקל". שלושה ימים במקולך והג
הסוכות, נדנו מטה אביב לירושלים, עם אמונה הקוראת
לאוסף את לקחי השמיטה ולפעול "לחידוש הברית בין כל
ישובי הארץ - יהודים וערבים, דתים וחילונאים, מסורותיהם
וחרדדים, בני דתות שונות ומחזקיק אידיאולוגיות מגוונות".
בכל תחנה בדרך קיימו אירועי "הקל" מרבוי משתתפים
ברוח החיבור והאחדות, והחתמנו אנשי ציבור ורוח על
האמנה.

יה רצון ו"شمיטה ישראלית" תהא רק ההתחלת, ויתקיים
בננו המובהחה בתורה: "ועשיכם את חקמי ואת משפטיכם
תשמרו ונשlichenם אתם וישבקם על הארץ לבטח ונתקנה
הארץ פקיה ואכלקם לשבע וישבקם לבקעה עליה" (וירא
כה, י-ח-ט).

"כקdeg' את כולם קאנזים וכטזים וכטף גרכ' אחר בישערין לטעלן יטמען ולטעלן ילקדו"
(דברים לאג ט)

אנו עומדים כאן היום, "מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה בבחג הפסחים",
כולם יחד - מכל מוצא, מגדר, אמונה והשקפה - ומחדשים את פוצאות
הקהל.

במושאי שות השבע, בחג האסיף, אנו אוספים את ל夸וי השמיטה
וקוראים לחידוש הברית בין כל יושבי הארץ - יהודים וערבים, דתים
וחילוניים, מסורתיים וחרדדים, בני דתות שונות ומחזקיק אידיאולוגיות
 מגוונות.

אנו מצהירים בזאת על אכפתות ואחריות משותפות, ועל כך שנעשה
כל שביכולתנו לכינון חברה רואיה על פני האדמה הנפלאה זו.

לפיכך באננו על החותם:

איסוף, כתיבה ועיבוד סיפורים: **תהילה סולטנה שפר**

עריכה: **עינט קרמר**

עריכה לשונית: **הילה אונא**

עיצוב גרפי: **עדית נבו**

ניקוד שירים: **נעמה שקד**